

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 69 / Eylül 1987 / 3.-DM

Halkımız Kahramanca Savaşıyor

KURTULUŞ ORDUMUZ HER CEPHEDE İLERLİYOR

Kürdistan'da savaş bütün şiddeti ile devam ediyor. Faşist orduya, özel tim ve köy korucularına karşı, ARGK gerillalarının yürüttüğü kahramanca savaş bütün cephelerde başarılı sonuçlar alıyor. 1987 yılına yeni zaferler kazanma hedefi ile giren ARGK son 6 aydan bu yana yürüttüğü savaş ile, bu hedefe ulaşmaktan hiç de geri kalmayacağını açıkça gösterdi.

Altı aydan bu yana meydana gelen gelişmeleri değerlendirdiğimizde, faşist Türk sömürgeciliğinin içerisine girdiği çıkmazın boyutu daha iyi görülebilinmektedir. Gün gün meydana gelen gelişmeleri burada yeniden tekrar etmeye gerek yok. Bu konuda gazetemizin sayfalarında yeteri kadar değerlendirmeler yapılmıştır. Ancak sonuçlarına bakmakta yarar var. Zaten savaşımızın ulaştığı sonuçlar, geleceğe ilişkin hedeflerimizi de daha da netleştirmektedir. Bir dönem bu kadar açık söyleyemediğimiz veya ortaya koyamadığımız gerçekleri bu gelişmelerin ışığı altında daha net bir şekilde söyleyebilmekteyiz.

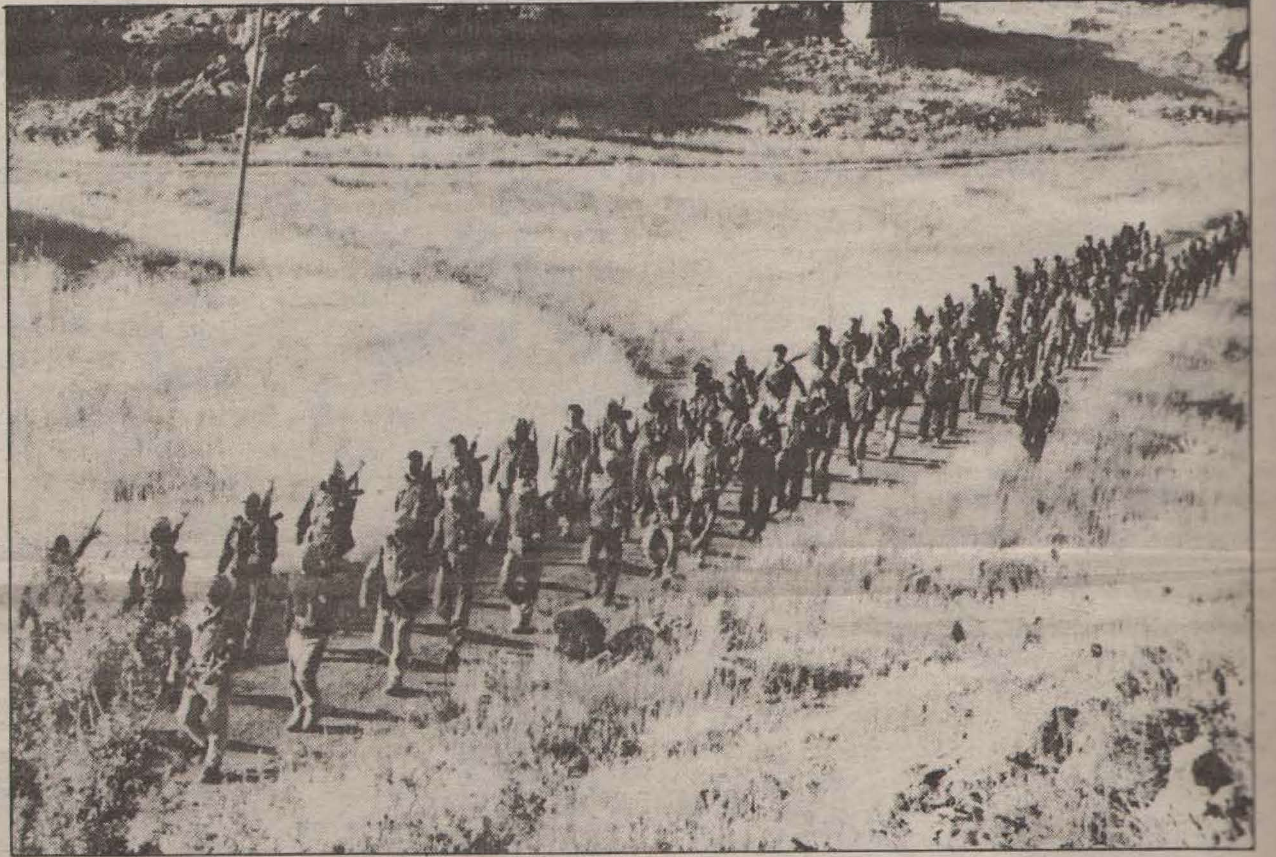
1987 yılı bahar ve yaz ayları süresince, ulusal kurtuluş savaşımız Botan, Mardin, Dersim, Bingöl-Diyarbakır, Kars-Ağrı cephelerinde yoğun olarak gelişti. Savaş bütün Kürdistan'a yayıldı. Adıyaman'dan Hakkari'ye, Kars'tan Urfa'ya kadar her alanda ARGK gerillalarının sömürgeci ordu birliklerine vurduğu darbelere tanık olduk. Ama Botan ve Mardin cephelerinde yaşanan gelişmeler daha da yoğun oldu. Bugün önemli oranda ulusal kurtuluş savaşımızın kaderini belirleyecek olan da, bu cephedeki savaşlardır. Botan ve Mardin cephelerinde elde edilen mevziler, aynı zamanda Kürdistan'ın diğer alanlarında da benzer gelişmelerin yaşanabileceğinin kanıtı olacaktır. Kısaca Botan ve Mardin cephelerinde bugün yaşananlar, bir dönem sonra diğer cephelerde de ortaya çıkacaktır. Ulusal kurtuluş savaşımızın yüreği ve nabzı bu cephelerde atmaktadır.

Başta bu her iki cephede olmak üzere, bütün Kürdistan'da yaygınlaşan ulusal kurtuluş savaşımızın yarattığı gelişmeler, çok büyük önemde olan gelişmelerdir. TC, tarihinin hiçbir döneminde bu derece zayıf ve çaresiz düşmedi. Burjuva basının sayfalarında Türk sömürgecilerinin içerisine düştüğü çıkmaz genişçe yer almaktadır. TC, tarihi boyunca ilk kez böylesi bir gelişme ile karşı karşıya geldiğini itiraf etmektedir.

Bu gelişmeler ile eylül ayına gelindi. Faşist Türk sömürgecileri çöküşlerini durdurmak ve yıkılışlarını engellemek için yoğun bir çaba içerisine girmeye başladılar. Bölge valisi Hayri Kozakçıoğlu yaptığı açıklamalarda, *"Alınan önlemler sayesinde eşkıyanın işini bitireceğiz"* biçiminde değerlendirmelerde bulundu. Tabii bütün bunlar TC'nin kendi kendisine moral vermekten öte bir anlamı taşımamaktadır. Artık söylenen sözlerin fazla bir anlamının bulunmadığını herkes bilmektedir. Çünkü bugüne kadar yüzlerce kez "eşkıyanın son çırpınışı, 3-5 kişi kaldılar" biçiminde demeçler verildi. Fakat her seferinde de yeni ve daha güçlü darbeler yemek zorunda kalan faşist sömürgecilik oldu. Bu nedenle, Türk sömürgecileri ellerinde kalan tek silahları olan yalan ve demagojiye başvurmaktadırlar.

Ulusal kurtuluş savaşımız, TC'nin başvurduğu bütün yalanları açığa çıkarmakta ve gerçekleri gözönüne sermektedir. Eylül ayı içerisinde Botan, Mardin, Bingöl-Diyarbakır, Dersim vd. cephelerde meydana gelen gelişmeler bu ger-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın Önderlik Sorunu Üzerine Değerlendirmesi:

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"... Açık olarak bilinmeli ki, önderlik öyle yüzeysel yaklaşımlarla elde edilemez. Hele Kürdistan gibi bir ülkede bu derece geri özelliklerle önderlik yapmak mümkün değildir. Eğer bugün önderlik vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmışsa; bu yüksek ihtiyaç, beraberinde her türlü ölçüyü zorlar ve bilfiil engel olanları ise parçalar ve yerine daha sağlam ölçüleri koydurur. Bugün önderlik koşulları ve olanakları muazzam ölçülerde gelişmiştir... Devrim saflarında önderliğe doğru ilerleyen bir militanı, ne eskinin kalıntıları, ne sömürgeciliğin dayatmaları ve ne de başka herhangi bir şey durdurabilir. Bugün koşullar ve olanaklar eskiden çok farklıdır."

Yazısı 12. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - II

12 EYLÜL REJİMİNİN YEDİ YILI VE ONA KARŞI MÜCADELENİN DURUMU

Bir önceki yazımızda, Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı karşısında 12 Eylül faşist-sömürgeci rejiminin başvurduğu yeni bir aldatmaca olarak "referandum" üzerinde durmuş, bunun ne anlama geldiğini ve nasıl bir özel savaş yöntemi olduğunu izah etmiştik. Şimdi, 12 Eylül rejiminin sekizinci yılına girdiği bu günlerde mevcut durumun netçe görülmesini sağlayan iki pratik olaydan ve bunların sonuçlarından söz etmek gerekiyor. Birincisi, referandum oyunu sonuçlandı ve hemen ardından yeni bir oyunu, seçim oyununu başlattı. Referandum sonuçları neyi gösterdi? "Seçim" denen oyun ne anlama geliyor ve sonuçta neler olacak? İkincisi, 12 Eylül'ün yedinci yılında rejimi protesto eden büyüklü küçüklü eylemler yapıldı ve bazılarınca da böyle görülmeye çalışıldı. Pek çarpıcı bir pratik olan bu durum, 12 Eylül rejimi karşısında olduğunu söyleyenler açısından ortaya neleri çıkardı? Doğru hangisi, yanlış hangisi; gerçek olan ne, sahte olan ne; gelişen kim, çürüyüp yok olan kimler? Şimdi, bu iki pratik olayın sonuçlarını irdeleyerek ve 12 Eylül rejiminin yedi yılını bu bakımlardan görerek, bu soruları, mevcut durumu ortaya koyucu ve geleceği aydınlatıcı bir tarzda izah etmek gerekiyor.

Sınırları çizilen mevcut çerçevede kendi içlerinde gerçekten de referandum özelliği taşıyan iki olayın pratik sonuçları şöyle: "Referandum" sonuçlandı, bir milyondan fazla oy kullanılmazken, en az bir o kadarı da geçersiz sayıldı, yani oy geçersiz kullanılarak rejim protesto edildi. Türkiye içinde ve dışında büyük bir gürültüyle

Devamı 4. sayfada

Erken Seçim Faşist Rejimi Kurtaracak mı?

1 Kasım'da yapılacak olan erken seçimin, Türk egemenlik sisteminde başgösteren siyasal krizi giderme yönünde etkili olamayacağı şimdiden anlaşılmaktadır. Seçime 1 aylık bir süre var. Seçime katılacak olan partiler, propaganda çalışmalarına hız vermiş durumdalar. Her biri kitleleri aldatmak için çeşitli yollara başvurmakta. Seçilen milletvekili aday adaylarının özelliklerinden tutalım da propaganda yöntemlerine varana kadar, birçok "yenilik" Türk siyaset sahnesine girmiş durumda.

Seçim, anayasa, referandum ve siyasi partiler meselesi vb. gibi birçok konuya ilişkin görüşlerimizi daha önceden çeşitli vesilelerle açıklamıştık. Aradan geçen zaman süresi, bu görüşlerimizin doğruluğunu açık bir şekilde kanıtladı. Bunların ışığı altında bu son seçim oyunu üzerinde durmak istiyoruz.

Bir kez seçimlerin erkene alınması sorununu açığa kavuşturmak gerekiyor. Bu aynı zamanda Türk siyasal yaşamındaki bunalımın ve ya çıkmazın boyutunu da ortaya koymaktadır. Bundan dolayı her ikisini biribirinden ayırmamak ve biribirine yakın bir bağ içerisinde değerlendirmek gerekiyor.

Görünürde, "referandum sonuçları erken seçimi doğurdu" biçiminde bir görüş ağırlık kazanıyor. Her ne kadar referandum sonuçları erken seçim için bir

Devamı 6. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE

İlişki ve İttifaklar

"... Cephe politikası esnek bir politikadır, yani burada politik esnekliğin gösterilmesi esastır. Başka bir deyimle ifade edecek olursak, Parti ölçüleri için gösterdiğimiz katılığı burada esnekliğe dönüştürüyoruz... Cephe politikamız, ülkedeki sınıflararası politikamızın nasıl dile getirilip uygulanacağını göstermektedir. Dış politikamız da, çeşitli uluslararası güçlerle ilişkilerimizin nasıl gelişip güçleneceğini göstermektedir... Her sahada yürütülecek ilişki, Parti çizgisinin bağımsızlığı ve onun taktik hattının uygulanması içindir."

Yazısı 10. sayfada

Türk Basını ve İşbirlikçi Uzantıları Onursuz Kimliklerini Sürdürüyor

Eğer, her şeye "Misak-ı Milli", mutlaka Türk egemenlik sistemini yaşatma gözüyle bakılırsa, o zaman Türk sömürgeci-burjuva basınının ahlak anlayışını herhangi bir ölçüye vurmak gerekmeyecektir. Zira, Misak-ı Milli'ciliğin doğrudan izah ve anlamı, bir halkın inkarı, demokrasi düşmanlığı, ahlaksızlık, doruğa ulaştırılan şovenizm demektir.

Türk burjuva basını, Türkiye'de demokrasi mücadelesinde ne kadar yer tutuyor? Genel ölçüleri içinde basın ahlakına ne kadar uyuyor? İnsanda tekilleştirdiğimizde insan onuru basıncılıkta ne kadar korunuyor? Çoğaltabileceğimiz bu sorulara cevap aradığımızda, dünyanın en onursuz burjuva basını ile karşı karşıya kalırız.

Bu şekildeki değerlendirmemiz, sadece düşmanımız olan bir sınıfın basını oluşundan ileri gelmemektedir. Başta Avrupa olmak

Devamı 7. sayfada

III. Kongre Çizgisini Yaratıcı Bir Şekilde Uygulayalım Pratiğin Önünü Tıkayan Yanlış Eğilimlere Karşı Mücadeleyi Başarılı Kılalım

Yazısı 17. sayfada

★

Parti Mücadelesi-Parti Yaşamı: GERİLLA GÜNLÜĞÜ

Yazısı 8. sayfada

★

Militanların Dilinden PKK III. Kongresi

Yazısı 19. sayfada

★

Askerlik Yasasına İşlerlik Kazandırmak Yetkin Uygulama Gücüne Ulaşmakla Mümkündür

Yazısı 21. sayfada

★

Halkımız Kahramanca Savaşıyor

KURTULUŞ ORDUMUZ HER CEPHEDE İLERLİYOR

Baştarafı 1. sayfada

çeği bir kez daha doğrulamaktadır. TC, tarihinin en ağır hezimetine uğramakla kalmamakta, aynı zamanda büyük bir çöküşü ve bir daha onarılamayacak yaraları da yaşamaktadır. Bu nedenle bunalımın ağırlığı altında ne özel tim, ne bölge valiliği, ne milis çeteler ve ne de faşist ordu gibi son derece zayıf ayaklar çatırdamaktan ve yıkılmaktan kendisini kurtarmaktadır.

Eylül ayında, savaşın bilançosu ARGK ve Kürdistan halkı lehine daha da büyüdü. Kürdistan halkı, ulusal kurtuluş savaşına büyük bir kahramanlık örneği sergileyerek katılmaktadır. Türk sömürgecilerinin yürüttüğü bütün saldırılara rağmen, Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşına katılımı kahramanlık derecesine ulaştı. TC ve uşakları halkımızı işkence altına almakla kalmadı, üzerine bomba yağdırarak da ulusal kurtuluş savaşına katılımını engellemeye çalışmaktadırlar. Ama bütün uğraşları nafile. Halkımız her gün artan sayıda ulusal kurtuluş savaşına katılıyor ve daha fazla desteğini sunuyor. Kitlelerin desteği aktif katılıma dönüşüyor, faşist düşmanı Kürdistan'dan kovmak için ulusal kurtuluşun her türlü görevini yerine getiriyor. Ulusal kurtuluş savaşımız Kürdistan halkının topyekün bir savaşına dönüşüyor. İşte, Türk sömürgecilerini kahreden diğer bir gelişme de budur. Bütün çabasına rağmen bu gelişmenin önüne geçemiyor. ARGK birlikleri günden güne büyürken, halkın yakın desteği ve katılımı ile birçok alanda sömürgeci ordu güçlerini kapana kıstırdı. Bizzat sömürgecilerin kendileri "her yolda bir mayın" biçiminde açıklamalarda bulunarak bu gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar.

Eylül ayı içerisinde de Botan, Mardin, Bingöl-Diyarbakır, Dersim ve Kars-Ağrı cephelerinde Türk ordu güçlerine, özel tim ve köy korucularına ağır darbe vuruldu. Faşist güçler, ARGK'nin balyozu altında ezilmekten kendilerini kurtaramamaktalar. 7. yılını dolduran faşist-askeri cunta, yıkılmamak için koltuk değneklerini çoğaltmaya çalışmaktadır. TC'nin en büyük dayanağı olan ordunun, artık çatırdaması ve dayanamaz bir halde olması, yeni koltuk değneklerine sarılmasına yol açtı. Ama bulunan bütün değnekler de askeri-faşist cuntayı yıkımdan kurtaracak güçte değildir. Faşist rejimde çöküş öyle bir hal aldı ki, cuntanın önünde tek yol kaldı; o da yine çöküştür.

savaşmaktaydılar.

Batuyan aşireti, Şırnak'ın Cizre'ye kadar uzanan en büyük aşiretlerinden biridir. Aşiret kitlesi genellikle yoksul ve yurtseverdir. Buna karşın aşireti ellerinde bulunduran ve yurtsever kitle üzerinde despotluk yapan Osman ve Sait Demir vd. bazı ağalar, TC'nin Batuyan aşiretini çeteleştirme çalışmalarına büyük destek verdiler. Böylece önemli bir yurtsever potansiyele ve savaş gücüne sahip olan aşiret ulusal kurtuluş savaşımıza karşı çıkarılmak isteniyordu. Şırnak'ın azgın hainlerinden biri olan Alixan Tatar'ın yanısıra Batuyan aşireti de karşı-devrimci saflara itilerek, ulusal kurtuluş düşüncelerinin gelişimi tümden engellenmek isteniyordu. Aşiret reisleri ve yakın çevreleri dışında, düşmandan silah alan çıkmamıştır.

Aşirette çetecilği geliştirmek isteyen Osman ve Sait ağa, devrimci kurtuluş birlikleri tarafından birçok kez uyarılarak, ulusal kurtuluşa düşmanlıktan vazgeçmeleri istendi. Nitekim milis çetecilikte ısrarlı olan bu hainlerden Sait Demir ve çete grubu gerçekleştirilen bir dizi eylemde imha edildi. Eylül ayı içerisinde gerçekleştirilen bu son eylemle birlikte, Batuyan aşireti içerisinde çetecilik tümden dağıtıldı. Sömürgecilerin Şırnak'a sokmak istedikleri çetecilik de böylece tümden iflas etti. Halen Şırnak'ta, o da şehir merkezine sığınmış olan Alixan Tatar ve birkaç çete grubu dışında çetecilik yapan kalmamıştır.

19 Eylül 1987 tarihinde ise Şırnak'ın Kayboyun köyü Akçay mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerilla mangası, uzun bir süredir ihbarcılık yapan 1 muhbiri ölümle cezalandırdı.

22 Eylül günü ise, Güneyce-Çiftekavak mezrasına ARGK gerilla takımı tarafından baskın düzenlendi. Baskın sırasında hain milisçete aile olan Güngör'lerden 11 kişi öldürüldü.

Gece Güneyce köyü Çiftekavak mezrasına giden ARGK birliği milis-çete olarak düşmanla işbirliği içinde bulunan Güngör ailesine ait evi kuşatarak, yaylım ateşine tutar. Açılan ateş sonucu evde bulunan korucular ile yakınlarından 11'i cezalandırılırken, 2'si de ağır yaralanır.

Şırnak'ta çetelere karşı yoğun olarak sürdürülen eylemler sonucunda, milis çetelerde panik artmaya başladı. Birçok korucu alanı terkederken, birçoğu da ARGK birliklerine teslim olarak korucluktan vazgeçtiklerini bildirmeye başladılar. Bunların en son örneklerinden biri Kemerli köyünde yaşandı.

20 Eylül günü Şırnak kaymakamlığına başvuran Kemerli köyünde koruculuk yapan 10 çete, milislik yapmaktan vazgeçtiklerini ve silahlarını bırakmak istediklerini belirttiler. Buna benzer daha birçok başvuru Şırnak kaymakamlığına yapıldı. Bütün bu gelişmelerden de çok açık olarak görüldüğü gibi, milis çetecilik Şırnak'ta iflas etmiştir. Faşist düşmanın çeteciliği ayakta tutma çabaları da boşa çıkmıştır. Çetelere verilen yüksek miktardaki paralara rağmen, kimse düşmana çetecilik yapmak istememektedir.

PERVARİ:

Faşist-sömürgeci düşmanın üzerinde yoğun olarak durduğu ve güçlerini tahkim ettiği diğer bir alan ise Pervari'dir. Botan'ın kuzey cephesini, ulusal kurtuluş düşüncelerinden en yakından etkilenen ve ulusal kurtuluş savaşının önemli bir üssünü oluşturan Pervari, yoğun bir yurtsever potansiyeli bağrında taşımaktadır. Türk sömürgecileri alanın bu özelliğini bildiklerinden dolayı buraya özel bir önem vermekteler.

Bu amaçla Pervari ve çevresinde ordu güçlerinin yerleşimini yeniden düzenlerken, birçok karakolu da tahkim etmeye başladılar. Bu karakollardan biri de Avyan (Dereler) köyü karakoludur.

9 Eylül tarihinde Avyan köyünde yapılan karakola malzeme taşıyan 3 kamyona Osyan (Doğan) nahiyesi ile Omyanus köyü arasında ARGK gerillaları tarafından pusu kuruldu. Kurulan pusu sonucu her 3 kamyon da etkisizleştirildi. Gerillaların açtığı ateşe karşılık verme cesaretini kendisinde göremeyen milis çete ve bazı özel tim görevlileri ateş başlar başlamaz pusu yerinden kaçmayı başardılar. Gerillaların açtığı yaylım ateşi karşısında uzun bir süredir MİT ajanlığı yapan ve kamyonlardan birinin şoförü olan Remzi Kırboğa kaçmaya fırsat bulamayarak ARGK gerillalarının eline geçti.

Daha önceleri de birçok suçun işlenmesinde bilfiil rol oynamış olan Remzi Kırboğa adlı MİT ajanı yapılan sorgulaması sonucu ölümle cezalandırıldı.

Bir süre olay yerinde pusuda düşman birliğinin gelmesini bekleyen ARGK birliği, daha sonra çeşitli yerlere mayın yerleştirdikten sonra geri çekildi. Gündüz olay yerine gelen düşman birliğinin tuzağa düşmesi sonucu, mayınlar patladı. Meydana gelen patlama esnasında düşman güçlerinden bazılarının yaralandığı haber olarak bildirilmektedir.

Hainin cesedine de direkt yaklaşamayan düşman birliği ayağına ip bağlayarak uzaktan çekti. Cesedin hareket ettirilmesi sonucu, devreye giren bir başka tuzağın patlaması sonucu, bir kamyon paramparça olurken, düşman kuvvetleri ise büyük bir korkuyu yaşadılar. Diğer iki araç ise, ARGK gerillaları tarafından daha önceden benzin dökülerek yakılmıştı. Son kamyon ise önemli oranda tahrip edilmesine rağmen, düşmana tuzak için bazı parçaları sağlam bırakılmıştı.

14 Eylül günü ARGK gerilla birliği ile faşist düşman birliği arasında uzun süren bir çatışma meydana geldi.

Siirt-Pervari yoluna pusu kuran bir gerilla birliği ile düşman güçleri arasında Kilis ve Şoz köyleri civarına kadar süren bir çatışma meydana geldi. Düşman birliği helikopterlerin de desteğiyle ARGK gerilla birliğini kuşatmaya almak istedi. Ancak ARGK birliği düşmanın oluşturmak istediği kuşatmayı yararak düşmanın saldırısını boşa çıkardı. Sömürgeciler diğer birçok olayda olduğu gibi bu çatışmadaki kayıplarını da gizlediler.

Ayrıca 18 Eylül tarihinde meydana gelen ayrı bir olayda ise, özel tim mensuplarından 4'ü ölü veya yaralı olarak safdışı bırakıldı.

Pervari'ye giden bir düşman aracı, yola ARGK gerillaları tarafından döşenmiş olan bir mayına çarptı. Mayının patlaması sonucu askeri araç devrildi. Patlama ve devrilmenin etkisi ile araçta bulunan kontr-gerilla birliklerinden 4'ü öldü veya yaralandı. Meydana gelen bu olay hakkında ayrıntılı bilgi henüz gazetemize ulaşmış değildir.

BOTAN CEPHESİ: ARGK YENİ MEVZİLER ELE GEÇİRDİ

Botan cephesi ulusal kurtuluş savaşımızın, kalbinin en hızlı çarptığı bir cephesidir. Bu cephe sömürgecilerin çöküşüne en yakından tanık olacak bir cephedir. Şimdiden bu cephede sömürgeciler ağır bir çöküşü yaşıyorlar. Ne ordu birlikleri, ne özel birlikler, ne de köy korucuları bir çözüm olabildi. Bütün bu güçler Botan dağlarında birer birer etkisiz kaldı.

Botan alanının bazı bölgelerine gece, bazı bölgelerine de hem gece hem de gündüz Türk sömürgeci birlikleri girememekte. ARGK birlikleri ile sömürgeci güçler arasında her gün çarpışmalar meydana gelmektedir. Bütün bu çarpışmalarda sömürgeci güçlerin verdiği kayıp sayısı artmaktadır.

Eylül ayı içerisinde ordu, özel tim ve milis birliklerine karşı gerçekleştirilen bir dizi saldırıda çok sayıda düşman gücü imha edildi.

ŞEMDİNLİ:

Bu mıntıkada faşist düşman birlikleri ile ARGK gerillaları arasında da yoğun bir şekilde devam eden savaş, yeni çarpışmalara sahne olmaktadır.

8 Eylül 1987'de ARGK gerillaları tarafından gerçekleştirilen bir eylemde bir askeri konvoy pusuya düşürüldü. PTT radyoling istasyonuna giden askeri konvoya saat 20.00 sularında pusu kuruldu.

ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman birliği ile ARGK gerilla takımı arasında çatışma meydana geldi. 1 saatten fazla süren çatışma sonunda, askeri konvoyda bulunan 2 düşman aracı tamamen tahrip edildi. Sömürgeciler kayıplarını 4 asker yaralı biçiminde yansıtmalarına rağmen, yöreden çeşitli kaynaklardan alınan haberlere göre ise sömürgecilerin kayıplarının daha fazla olduğu bildirilmektedir. Çok sayıda askerin öldürüldüğü ve yaralandığı söylenmektedir.

Aynı gece, ARGK birlikleri tarafından Şemdinli yoluna da pusu kuruldu. Pusuyu düşman birliği farketmesine rağmen, ARGK gerillalarının üzerine gidemedi. Bu nedenle gece hareket edemeyen düşman birliği ancak gündüz olay yerine gidebildi. Helikopterlerle çatışmanın meydana geldiği alana gidebilen sömürgeciler, ölü ve yaralılarını helikopterlerin desteğinde taşıyabildiler.

13 Eylül günü gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise 1 düşman ajanı cezalandırıldı, ayrıca PTT'ye ait 3 araç da yakılarak imha edildi.

Mıntıkada bir askeri dinlenme tesisinin yapımında çalışan PTT, bu inşaata ajanları da doldurarak düşman faaliyetlerine alanda güç vermeye çalışmaktadır. PTT'nin halen yapımına devam ettiği bu inşaata malzeme taşıyan 3 araçlık konvoyu Aşağıkayalar köyü civarında yolu kesilerek durduruldu. Araçlarda bulunan malzemeler araçlarla birlikte yakıldı.

PTT'de teknisyen olarak çalışan fakat düşmana ajanlık yapan ve bu işini de bir kamuflaj aracı olarak kullanan Mehmet Güzeldere ise, düşmanla işbirliği yapmanın ve yurtseverler üzerinde zulmün uygulanmasına sebep veren ihbarlarının karşılığı olarak kurşuna dizildi.

YÜKSEKOVA:

16 Eylül günü, Yeşildere mezrasında meydana gelen bir çatışmada 1 korucu öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı.

Gürkavak köyüne bağlı Yeşildere mezrasında toplantı yapan ARGK birliklerine karşı koymak isteyen çeteler etkisizleştirildiler. Çıkan çatışmada 1'i ölü, 1'i de yaralı olarak etkisizleştirilen çetelerin silahlarına el koyan ARGK birliği toplantı gerçekleştirdikten ve çeteciliği teşhir ettikten sonra mezradan ayrıldı.

ULUDERE:

Uludere'de ARGK saflarına katılım yoğun bir şekilde sürüyor. 15 Ağustos 1984'ten bu yana ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir savaşçı dayanağı olan Uludere'de ARGK saflarına katılım 1987 yılı ile birlikte daha da arttı.

Yörede ARGK gerillalarının gerçekleştirdiği köy toplantılarında onlarca genç ARGK birliklerini saflarında yer almak için başvurmaktadır. Hilal, Becuhe başta olmak üzere birçok köyden son bir ayda ARGK saflarına katılanların sayısı büyük oranda arttı. Onlarca gencin ARGK saflarında ulusal kurtuluşun askerliğine alındığı bildirilmektedir.

ERUH:

15 Eylül 1987 günü meydana gelen bir çatışmada ARGK'nin kahraman savaşçılarından biri şehit düştü. Aynı çatışmada düşman birliklerinden de çok sayıda asker ölü veya yaralı olarak etkisizleştirildi.

Eruh-Şırnak yolunu, Çırav ve Garrisan dağları arasındaki mıntıkayı tutan bir ARGK gerilla müfrezesi çok sayıda aracı durdurarak propaganda yaptı. Ayrıca biriken kalabalığa yönelik olarak bildiriler dağıtıldı, pullamalar yapıldı.

Birliğe bağlı diğer bir kol ise Xudan (Törkız) köyü yakınlarında bulunan odun deposunu bastı. Depoda bulunan bütün odunlar ateşe verilerek yakıldı. Kısa sürede bütün depoyu kaplayan ateş sonucu deponun yerinde küller kaldı. Aynı gerilla grubu 20'nin üzerinde telefon direğini de ateşe vererek yaktı.

Yine aynı köyde bulunan karakol ile eylem alanı arasında bulunan yol üzerine pusu kuran ARGK birliğinin diğer bir kolu ise, düşman kuvvetlerinin hareketini izledi. ARGK birliğinin pususuna düşen düşman birliği ile meydana gelen çarpışma 2-3 saat sürdü. Çatışma sonucunda ARGK gerillalarından 1'i şehit düştü. Düşman kuvvetlerinin kayıplarının çok fazla olduğu eylemde, düşman kayıpları hakkında ayrıntılı bilgi edinilemedi.

ŞIRNAK:

Şırnak alanında yoğun olarak gelişen gerilla savaşı sonucu düşman güçlerine büyük bir kayıp verdirildi. Onlarca çete yakını ile birlikte imha edilirken, onlarca genç de ARGK saflarına katıldı.

Faşist düşmanın Şırnak alanına yönelik olarak geliştirdiği bütün operasyonları boşa çıkartıldı. Alandaki hakimiyeti büyük oranda zayıflayan sömürgeci birlikler, bazı alanlar dışında hareket edemez duruma düştüler.

Şırnak alanında köylülerin ARGK saflarına katılımı yoğun olarak devam etmekte. Eylül ayı içerisinde, Cuniver, Balveren, Grek, Bacit, Dereler ve daha başka birçok köyden 20'ye yakın genç ARGK saflarına katıldı. Şırnak alanında ARGK birliklerine katılım isteğinin gençler arasında çok yaygın olduğu bildirilmektedir. Artan talep üzerine ARGK birlikleri saflarına katılmak isteyen gençlerin kimliklerini önceden kaydederek belli aralıklarla askere almaktadırlar. Talebin çok yoğun olmasından dolayı bütün askerleri birden silah altına almanın zorlaşması nedeniyle ARGK birlikleri belli aralıklarla grup grup gençleri ulusal kurtuluş saflarına alarak, savaşçı sayısını arttırmaktalar.

17 Eylül günü Karageçit köyü yakınlarında ARGK gerillalarının pususuna düşen Batuyan aşiretinden 4 çete ve 2 de yakınları ölümle cezalandırıldılar.

Batuyan aşiretine mensup olan çeteler, uzun bir süreden bu yana, düşmandan silah almış olup ulusal kurtuluş birliklerimize karşı

GARZAN CEPHESİ: DİRENİŞ YOĞUNLAŞIYOR

Kuzey-Batı Kürdistan'ın ortasında yer alan GARZAN bölgesi ulusal kurtuluş savaşımız açısından son derece büyük bir öneme sahiptir. III. Kongre öncesi alana Partimiz gerekli önemi vermiş, fakat bazı olumsuz gelişmelerden dolayı mücadele istenilen düzeye ulaştırılamamış, onlarca devrimci, milis çetelerin saldırısı ve bazı hainlerin faşist düşmanla işbirliği sonucu şehit düştü. Bu gelişmeler, alanda mücadelemizin gelişimini zayıf kıldı.

Fakat Kongre sonrası, doğru çizgisine oturtulan ve taktiğe ulaşan direniş mücadelemiz, Garzan alanından da sonuç almaya başladı. Onlarca şehidin kanı ile sulanan direniş tohumları filiz vererek, düşmanı çatlatan birer güç haline geldiler. Şimdi Garzan alanında ulusal kurtuluşun sesi yüksek dağların doruklarında daha bir gür yankılanmaktadır. Ulusal kurtuluş savaşının önünde durulmaz seli Garzan'ı da içerisine alarak, daha da büyümektedir.

BİTLİS:

Bitlis merkezine bağlı Konarga köyünde, 27 Eylül'de gerçekleştirilen bir eylemde, ARGK birliği 10 çeteyi silahsızlandırdı, 3'ünü ise ağır bir şekilde yaraladı.

Konarga köyüne gece baskın düzenleyen ARGK birliği, çetelere "teslim ol" çağrısı yaptı. Çetelerden 10'u teslim olurken; Kemal Akbaş, Celal Akbaş ve bir yakınları karşı koymaya çalıştı. Ancak ARGK birliğinin açtığı ateş sonucu, bu üç çete ağır yaralanarak etkisiz kılındı. Daha sonra bütün çetelerin silahına el koyan ARGK birliği köyden ayrıldı.

Ayrı bir gerilla kolu ise Bitlis-Silvan yoluna pankart astı. Uzun bir süre asılı kalan pankart, ancak bomba uzmanlarının müdahalesi ile indirildi. Pankartın asılması sonucu Bitlis-Silvan yolu uzun bir süre trafiğe kapatıldı.

AĞRI CEPHESİ: DÜŞMANA YOL YAPTIRILMIYOR

1985 Ağustos'undan bu yana, yoğun bir şekilde devam eden direniş Ağrı dağından gelişerek bütün bölgeyi etkisi altına aldı. Bir grup Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçısının onbinlerce güce ulaşan düşman birliğine karşı Ağrı dağının doruklarında yükselttiği direniş, bugün bütün yüceliği ile devam etmektedir.

Türk sömürgecilerinin Ağrı dağına gömdük dedikleri Kürdistan, yeniden bu dağda doğarak, savaşını ülkemizin en yüksek doruğundan engin topraklarına uzattı. Sömürgecilerin, **"Hayali Kürdistan burada mefhumdur"** deyişlerinin yerine, **"Kürdistan bir gerçektir ve burada savaşıyor"** sözleri ile karşı çıkan HRK'nin kahraman savaşçılarının başlattıkları isyan ateşi bugün alev alev her tarafta yanmaya devam ediyor.

DİYADİN:

22 Eylül günü, yol yapım çalışmalarını sürdüren bir şantiyeye ait araçlar tümden imha edildi.

Diyadin'e bağlı Atakan köyü civarında aşkeri amaçlı yol yapım çalışmalarını sürdüren şantiyeye, ARGK gerillaları tarafından baskın düzenlendi. Baskın sonucu şantiye tamamen ele geçirilerek, alınan güvenlik önlemleri boşa çıkarıldı. Ayrıca şantiyede bulunan 7 araç ise tahrip edildi.

BİNGÖL-DİYARBAKIR CEPHESİ: SAVAŞ ŞİDDETLENDİ

Son aylar içerisinde her iki alanda da ulusal kurtuluş savaşımız önemli gelişmeler sağladı. Faşist Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş güçlerimize karşı düzenlediği operasyon ve karşı saldırılar boşa çıkarıldı. Devrimci savaşımızın yaygınlaşarak etkinliğini arttırdığı bu cephede eylül ayı boyunca da bir dizi gelişme yaşandı.

Köy korucularına, ordu güçlerine ve kontr-gerilla birlikleri ile sömürgeci ekonomik kurumları hedefleyen savaş, bu ay içerisinde de hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etti.

GENÇ:

20 Eylül 1987 günü Cemil Dalgın adlı işbirlikçi ajan kurşuna dizildi.

Dikpınar köyünde ajanlık yapan işbirlikçi Cemil Dalgın adlı hain, bir ARGK mangası tarafından idam edildi. Sömürgecilere işbirliğinde adeta birbirleriyle yarışan bu aileden Mehmet Dalgın adlı hain de geçtiğimiz yıl içinde cezalandırılmıştı. Köy muhtarı ve sözkonusu hainin abisi olan Mehmet Dalgın'ın geçen yıl cezalandırılması ardından, işi daha da azıtarak ihanette sınır tanımayan ve azgın bir halk düşmanı olarak ortaya çıkan Cemil adlı hainin cezalandırılması kaçınılmaz bir hal almıştı.

22 Eylül tarihinde ise Selvi bucağına bağlı Aktoprak köyünde bir hain kurşuna dizildi.

Gece saatlerinde köye gelen ARGK birliği, tüm köylülerin de katıldığı bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda ulusal kurtuluş savaşımızın yaşadığı gelişmeler ve ihanetler üzerine konuşmalar yapan ARGK birliği, halkın da onayını aldıktan sonra Şefik Dursun adlı haini kurşuna dizdi. Bu hain yöre halkı üzerinde baskı yaparak onlara kan kusturan bir vahşetin gelişmesine yol açmıştı.

Aynı tarihte gerçekleştirilen eylem sonrası üs alanına çekilen ARGK birliği, Suveren nahiyesi yakınlarında faşist düşman birliği ile çatışmaya girdi. Çıkan çatışma sonucu düşman güçlerinden 2'si ağır yaralandı. ARGK birliği kayıp vermeden üs alanına çekilmeyi başardı.

DERSİM CEPHESİ: SÖMÜRGECİLERE RAHAT YOK

Sömürgeci Türk devletinin Dersim alanındaki hakimiyeti büyük darbeler aldı. Faşist rejim alanda istediği gibi hareket edememekte, her saldırısı mutlaka devrimci güçlerimiz tarafından cevaplandırılmaktadır. Bu nedenle faşist Türk sömürgecileri alana yönelik planlarını uygulamaya geçirememekte ve bütün oyunları aleyhlerine dönerek güç kaybetmelerine yol açmaktadır.

Referanduma karşı en belirgin protesto ve engelleme faaliyetleri Dersim alanında yaşandı. Referandum sonuçları genelde Kürdistan'da faşist Türk devleti için bir yenilgi olmakla birlikte, aynı zamanda düşmanın bu sahtekarlığının pratik olarak da engellendiği alanların başında Dersim gelmektedir.

Alınan olağanüstü güvenlik önlemlerine ve sıkı koruma tedbirlerine rağmen, oy sandıklarına karşı ARGK gerillaları başarılı operasyonlar gerçekleştirdi. Bu operasyonlar neticesinde önemli sayıda oy sandığı tahrip edilerek tamamen yakıldı. Böylece sömürgecilerin sergiledikleri sahte bir oyunun bütün gerçek yüzü bir kez daha gözler önüne serildi.

7 Eylül günü Mazgirt ve Ovacık'ta iki ayrı eylem gerçekleştirildi. Her iki eylemde de binlerce oy pusulası yakıldı.

Mazgirt adliye binası 7 Eylül akşamı bir ARGK birliği tarafından bombalandı ve aynı zamanda yakıldı. Bu eylem esnasında binada toplanmış bulunan ilçenin bütün oy sandıkları da yakıldı.

İkinci eylem ise Ovacık'a yakın bir alanda gerçekleştirildi. Cevizlidere, Topuzlu, Karataş, Söğütlü, Karaoğlan, Ergazi, Doludiken, Garipuşağı, Nanuşağı, Halitpınar, Aslıca köylerine ait oy sandıklarını ilçeye götüren aracın yolu Ovacık'a yakın bir mesafede kesildi. Araçta bulunan sandık görevlileri indirildikten sonra, devlete ait olan araç ile oy sandıkları ateşe verildi. Araçta çıkan yangın sonucu bütün oy pusulaları ve araç tamamen yandı.

Sandık görevlilerine yönelik bir konuşma yapan ARGK gerillaları daha sonra bu görevlileri serbest bırakarak ilçeye gitmelerine izin verdiler.

10 Eylül 1987 tarihinde Dersim şehir merkezinde kurulan bir pusu sonucu bir polis otosu tahrip edildi.

Şehir girişine gece saatlerinde pusu kuran ARGK gerillaları düşmanın polis kuvvetlerine karşı bir saldırı gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen saldırı sonucu polis otosu tamamen imha edildi. Araç ile birlikte içinde bulunan polislerin de ölü veya yaralı olarak eylemde kayıp verdikleri bildirilmektedir. Ancak kesin bilgi henüz alınmış değildir. Sömürgeciler ise kayıplarını 2 yaralı biçiminde verdiler.

OVACIK:

Sömürgeci Türk devletinin Ovacık'ta gerçekleştirmeye çalıştığı yeni bir karakol inşaatı tamamlanmadan imha edildi.

13 Eylül günü Ovacık'a giren ARGK gerilla birliği, henüz inşaatı devam eden karakol binasını tahrip ederek yapıyı tümden yıktı. Böylece ne eski ve ne de yeni karakolların Kürdistan topraklarının üzerinde bulunmasına müsaade edilmeyeceği bir kez daha açıkça ortaya kondu.

MARDİN CEPHESİ: SÖMÜRGECİLERE GEÇİT YOK

Mardin alanında gelişen ulusal kurtuluş savaşı sömürgecileri birçok alanda adeta kapana kıstırmış durumda. Özellikle de köy korucularına yönelik olarak yoğunlaşan savaş, çeteciliğin iflası ile sonuçlandı. Yine faşist ordu birlikleri ile özel timlere karşı alanda büyük bir savaş yürütülmektedir. Düşman birliklerinin yetmezliği çok açık bir şekilde gözler önüne serildi.

Mardin alanında faşist düşman kuvvetlerine geçit verilmiyor. Bölgenin her alanı mayınlarla donatılmış durumda. Her yol veya geçitte düşmanın yeni bir mayına çarpması işten bile değil. Bunun üzerine sömürgeci basın manşette, **"Mardin yolları PKK mayını dolu"** başlığı altında haberi duyurdu. Bu sömürgeci birliklerin çıkmazının açık bir itirafı olmaktadır.

Mayına çarpmamak için askeri birliklerin birçok yol veya geçite giremediği görülmektedir. Zorunlu bazı haller dışında yol veya geçitler kullanılmamaktadır. Kullanıldığında ise ya sivil bir taşıt, ya bir hayvan, ya da mayın tarayıcılar önden gönderilmektedir. Her üç durumda da mayın patlaması kaçınılmaz olmaktadır. Sömürgeciler patlayan mayınlar sonucu önemli oranda bir güç kaybına uğradılar.

Özellikle de eylemlerin gerçekleştiği anda ister gece, isterse de gündüz olsun sömürgeci birlikler kesin hareket edememekteler. Uzun bir süre geçtikten sonra operasyona çıkmakta, o da yukarıda belirttiğimiz biçimde, önde mayın etkisizleştirici güçlerle olmaktadır. Bu durum ise birliklerin hareket kabiliyetini büyük oranda düşürmektedir.

Bu bölgede ekonomik kurumlara ve özellikle de yol yapım şantiyelerine karşı geliştirilen eylemler sonucu, faşist düşmanın yeni yol olanakları da ortadan kaldırıldı. Böylece birçok yönden faşist birliklere geçit verilmemekte.

Bölgeden aldığımız haberlere göre, köylülerin ARGK saflarına katılımı yoğun bir şekilde devam ediyor.

DERİK:

1 Eylül 1987 günü, 2 hain, Balova köyünde kurşuna dizildi.

Elini devrimcilerin kanına bulamış ve satılmış bir hain olan Seydo Abak ve karısı Enise Abak suçlarının cezasını hayatları ile ödediler. Bu 2 hain daha önce Seydo adlı hainin kardeşi olan bir devrimcinin sömürgecilere teslim edilmesinde ve 3 devrimcinin bulunduğu yeri ihbar ederek, sömürgecilerle girdikleri çatışmada şehit düşmelerinde rol oynamışlardı.

İşledikleri bu suçların karşılığı olan ölüm cezasını infaz etmek için ARGK intikam mangası Balova köyüne baskın düzenledi. Baskında her iki hain de kurşuna dizilerek, cezaları infaz edildi.

MAZIDAĞI

Mazıdağı'nda gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, faşist Türk devletinin propagandasını yapan, kitleleri ajanlığa ve çeteciliğe teşvik eden bir köy imamı kurşuna dizildi.

Din kisvesi altında faaliyetlerini yürüten ve MİT ajanı olan Mehmet Yıldırım uzun bir süredir, zehrini kitleler üzerine kusmaya çalışıyordu. Ulusal kurtuluş savaşımıza en adi bir dille saldıran ve TC için uşaklığı dayatan bu hain, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı işlediği suçların karşılığı olarak, kurşuna dizilerek cezalandırıldı.

İDİL:

2 Eylül günü, mayına çarpan bir düşman askeri konvoyunda büyük tahribat meydana geldi. 1 astsubay, 2 asker öldü, 12 asker ise yaralandı.

22. Sınır Taburuna asker taşıyan konvoy İdil yakınlarında mayına çarptı. Mayının patlaması sonucu, askeri araç tamamen tahrip oldu. Araçta bulunan askerlerden 3'ü öldü, 12'si ise ağır yaralandı.

MİDYAT:

8 Eylül tarihinde mayına çarpan diğer bir düşman aracında bulunan 9 asker ağır yaralandı.

Midyat-Ömerli arasında devriye görevi yapan konvoy Midyat sınırları içerisinde mayına çarptı. Büyük bir tahrip gücüne sahip olan mayının patlaması sonucu askeri araç devrildi ve araçta bulunan askerler yaralandı.

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - II

12 Eylül Rejiminin Yedi Yılı ve Ona Karşı Mücadelenin Durumu

Baştarafı 1. sayfada

sürdürülen "evet kampanyası", sadece rülen "evet kampanyası", sadece yüzbine yakın bir oy farkıyla "hayırcıları" geride bıraktı. İşin önemli bir yanı ise, sonucun böyle olmasını Demirel'in kalesi olarak tanımlanan Türkiye kırları veya "sosyal-demokratların" kaleleri olarak adlandırılan Türkiye kentleri değil, "evetlerin" "hayırları" ikiye katladığı Elazığ, Tunceli, Bingöl, Diyarbakır, Siirt, Mardin, Hakkari gibi Kürdistan şehirleri, yani PKK önderliğindeki gerilla savaşının en çok yoğunlaştığı ve derinleştiği alanlar sağladı.

12 Eylül rejimine karşı muhalefetin ve mücadelenin durumuna gelince, Kürdistan'da üç yılı aşkın süredir günlük olarak ve kesintisiz süren savaştan, 11 Eylül'ü 12 Eylül'e bağlayan gece Şemdinli'de, Şırnak'ta, Genç'te meydana gelen gerilla eylemlerinden ve sadece Şemdinli'de öldürülen ve yaralanan onlarca askerden söz etmeye bile gerek yok. Hiç kimseye saklanabileceği karanlık bir yer bırakmamak için sadece 12 Eylül günü Almanya'nın Köln şehrinde gerçekleşen yürüyüşlere bakalım. 12 Eylül rejimine karşı, yani tek bir güce karşı oldukları açıklanan ve aynı anda, aynı yerde gerçekleşen iki ayrı yürüyüş, rejime karşı muhalefet olduklarını söyleyenler açısından da tam bir referandum özelliği taşıdı. Bir yanda, PKK'nin altı yıldır sürdürdüğü ısrarlı çabalarına rağmen **Birleşik Cephe** platformuna girmeyen ve bu ayrılığın da sorumluluğunu taşıyan toplam dokuz örgütün tam bir curcuna halinde yürüttüğü ve kendi ifadeleriyle bin civarında kişinin yürüyüşü. Öte yanda, yürüttüğü savaşla büyük bir halk gücü haline gelen PKK'nin, FKBDC platformu çerçevesinde büyük bir disiplin ve coşku içinde gerçekleştirdiği ve altı binin üzerinde yurtseverin katıldığı protesto eylemi.

Şimdi, hiç kimsenin inkar edemeyeceği bu somut sonuçlara göre olayları değerlendirmek gerekir. İkincisinin son derece belirginliği ve çözümleyiciliği karşısında, birincisinin Türk burjuvazisinin ne denli bir karışıklık, çözümsüzlük, çıkmaz ve tükeniş içinde olduğunu gösterdiği ortadadır. Gerçekten de "6 Eylül referandumu" denen olay kadar başka hiçbir şey Türk burjuvazisinin durumunu bu denli açığa vurmamıştır. Öyle ki, oylama sonucunda "ne oldu, kim kazandı?" sorusu, adeta hiç kimsenin ağzını açıp da cevap veremediği bir soru olmuştur. Gerçekte ise sonuçlar, faşist-sömürgeci rejimin ve burjuvazinin açıkça protesto edilmesi, onun çıkmazının açığa vurulması anlamını taşımaktadır. Bunu, her türlü çabaya ve ceza uygulamasına karşı referandum karşısında bilinçli olarak taraf olmayan iki milyondan fazla oyun durumu bile göstermektedir. Bu durum ve mevcut sonuçlar, referanduma taraf olan tüm iç ve dış çevrelerin istemlerini görünüşte gerçekleştirmiş olmasına rağmen, onların gerçek anlamı karşısında bu güçler, sonucu düşünceli ve buruk karşılamak zorunda kalmışlardır. Bunu, istemleri gerçekleşmiş olmasına karşın en çok da "evetçi demokratların" durumunda görmek mümkündür. Ve TKP, yurtdışında dağıttığı bir bildiriyle, "evet" oylarının az çıkmasından dolayı kitleleri protesto ederek daha önce verdiği sözü tutmuştur.

Sonuçlar, referandumun Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı karşısında Türk burjuvazisinin zorunlu olarak başvurduğu bir oyun ve bir özel savaş yöntemi olduğu biçiminde yaptığımız daha önceki belirlemeleri doğrulamıştır. Ve bu sonuçlar içinde Kürdistan'da devrimci savaşın kökleştiği alanlarda "evet" oyunun fazla çıkmasının özel bir yeri vardır. Belki de bazıları, bu sonucu halkın PKK'ye karşı tutumu olarak değerlendirme gibi bir ahmaklık içine gireceklerdir. Ama gerçekler hiç de böyle değildir, doğru olan bunun tersidir. Mevcut durum, yaşanan şiddetli mücadele ortamında halkın Evren-Özal kliği şahsında faşist-sömürgeci rejime ne denli karşı olduğunu, bunun ne denli bilincini taşıdığını ve "PKK yüzünden halkın rejimden yana geçtiği" çığırtkanlığının nasıl bir yalancılık, demagoji ve sahtekarlık olduğunu açıkça göstermektedir. Ve yine bu durum, Türkiye'deki gelişmelere yön vermekte, bir zamanlar siyaset sahnesinden uzaklaşmalarının önemli bir nedeni olduğu birçok güce, karikatürce de olsa yeni siyasal yaşam ortamı yaratmaktadır.

Bütün bunlar şimdi yeni bir "genel seçim" oyunuyla yeniden tekrarlanmaya çalışılmaktadır. 6 Eylül referandumunun 1982 anayasa oylamasının doğrudan devamı olduğundan hiç kimsenin kuşkusu yoktur. Aynı biçimde yapılmak istenen erken seçimi de 1983 seçimlerinin doğrudan bir devamı olarak görmek gerekir. Nasıl ki, 1982 referandumu 1983 seçimlerini doğurmuşsa, 6 Eylül'deki de yapılması için çalışılan 1 Kasım seçimlerini doğurmaktadır. Ama bu doğuş, çok daha cılız ve sönüktür, çok daha aceleye getirilmekte ve açıkça bir şey kurtarılmaya çalışılmaktadır. Burada 12 Eylül rejiminin yedi yılını, bu süreçte yaptıklarını bütün yönleriyle irdelemeye çalışmak gereksizdir; çokça yapılmış olan bu değerlendirmeler bilinmektedir. Fakat güncel bir olay olan referandum ve seçimler üzerinde bazı değerlendirmeler yapmak gerekmektedir ve rejimin bütününü doğrudan ilgilendiren bu durum geçen yedi yılın pratiğini zaten verecektir.

12 Eylül rejiminin, yedi yıldan beri, bir yandan her türlü zor uygulamasıyla ve her türlü özel savaş yöntemini kullanarak muhaliflerini ve özellikle de PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmeye, imha etmeye çalışırken, öte yandan da bu temelde askeri-faşist bir diktatörlük olarak kurumlaşmaya ve sürekli bu kurumlaşmasını "sivil" ve "demokratik" bir yönetim olarak göstermeye çalıştığı açıktır. İşte bu yedi yıllık çabada '82 anayasası ve '83 seçimleri ile '87 referandumu ve seçimleri özel birer dönemeci oluşturmaktadır ve bunlar belirgin bir yere sahiptir. O halde bu dönemeçlere nasıl gelinmiştir ve bunlardan ne umut edilmiş, hangi sonuçlar alınmıştır? Başka bir deyişle '87 referandumu ve seçimleri hangi gelişme koşullarında ortaya çıkmaktadır ve Türk burjuvazisine neler getirecektir? Bu durumu, her iki dönemecin bazı açılardan karşılıklı değerlendirilmesi rahatlıkla ortaya çıkaracaktır.

12 Eylül 1980'de kılıç kuvvetiyle iktidarı tümden ele geçiren faşist

cuntanın, 1980-82 döneminde, tek yöntem olarak başvurduğu dizginlenmemiş şiddet uygulaması ile, yani kılıç yöntemi ile muhaliflerini etkisizleştirmeyi, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezerek tasfiye etmeyi, halk kitlelerini sindirmeyi, ekonomik ve siyasal bunalımı gidermeyi ve bu temellerde faşist bir diktatörlüğü kurumlaştırmayı amaçladığı bilinmektedir. Bu amaçla bu dönemde elinden gelen her şeyi yapmış, tüm gücünü kullanmış, her türlü yönteme başvurmuş ve dünyanın sayılı vahşet rejimlerinin belirgin bir örneğini vermiştir. Bu uygulamaları sonucunda amaçları doğrultusunda görünüşte belli başarılar elde etmişse de, gerçekte amaçlarına ulaşamamıştır. Ekonomik ve siyasal bunalımı görünüşte suni olarak biraz hafifletmiş, ama uzun vade için daha ağır bunalımların koşullarını hazırlamıştır. Kitleleri geçici olarak sindirmiş, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketini ezmiş, ama daha geniş ve köklü bir halk muhalefetinin temellerini atmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine belli darbeler vurmuşsa da, esas sorunu olan bu konuda başarısızlığa uğramış, ilk defa zindan direnişçiliğinin gücü karşısında yenilgi almış ve bu yenilgisini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu nokta çok önemlidir; faşist cunta iktidara gelişi için birincil neden gösterdiği bu konuda başarısız kalmakta, PKK hareketini tasfiye etmeyi başaramamakta ve bu nedenle hazırladığı program ve planını zamanında hayata geçiremeyerek bunları esnetmek ve daha uzun sürece yaymak zorunda kalmaktadır. Bu, 1980'de Türk burjuva yönetimini askeri-faşist bir diktatörlüğe geçmek zorunda bırakacak düzeyde Türk politik yaşamına etkide bulunan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, bu etkinliğini sürekli kılarak geliştirmesi demektir. Bu durum, 15 Ağustos Atılımı ile ise tamamen belirleyici ve kendisine göre şekillendirici bir etki düzeyine ulaşacaktır.

Faşist cunta, iktidarının bu ilk döneminde gerçekleştirdiği uygulamaları temelinde ve sınırlı bir başarı ile programının ikinci dönemine, kendisini "sivil" ve "demokratik" bir yönetimmiş gibi maskeleme dönemine geçmek zorunda kalmıştır. Böyle bir şeye zorlanmıştır, çünkü ilk dönemde ve o dönemin yöntemleriyle kesin sonuç alamayacağı artık açığa çıkmıştır, böyle olunca kurumlaşma dönemine de rahatlıkla geçememektedir, bu koşullarda gerçekte umutsuz, ama hayalci bir tarzda programını uygulamak zorunda kalmış ve fakat tedbir olarak ilk dönemin yöntemlerini de esas almayı ihmal etmemiştir. Bu yönelim 1982 anayasası ile başlamış, 1984 sonlarına kadar partiler, seçimler, çeşitli kurumlaşmalar biçiminde devam etmiştir. Bu maskeleme sürecinin nasıl işletildiği, partilerin, seçimlerin nasıl oluşturulduğu, liderlerin, milletvekillerinin nasıl atandığı ve değiştirildiği bilinmektedir.

Bütün bunlar, tasfiyeci sol dışında iç ve dış ilerici kamuoyu tarafından zamanında teşhir edilmiş, maskeleme olayının iç yüzü gözler önüne serilerek faşist-askeri diktatörlük gerçeği ortaya konmuştur.

12 Eylül faşist-sömürgeci rejimin maskesini tümden düşüren, onun bu maskeleme faaliyetlerini boşa ve açığa çıkaran, kurumlaşmasında yeni bir dönem başlatan, ama onu ciddi biçimlerde darbeleyerek geriletip çeşitli güçlere bir yığın tavizler vermek ve maskelenmeye daha çok ihtiyaç duymak zorunda bırakan 15 Ağustos devrimci atılımı olmuştur. 12 Eylül rejiminin karakteri ve onun 1982 sonlarından itibaren girdiği sürecin anlamı en açık bir biçimde bu atılım karşısında ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da 15 Ağustos Atılımı ile yükselen ve kesintisiz olarak devam eden devrimci savaş karşısında, 12 Eylül rejimi, kendisini daha açık bir özel savaş yönetimi olarak örgütlemek, gizli olarak uyguladığı özel savaş taktiklerini açıkça uygulamak ve bunları açık kurumlaştırmak, emperyalizmin ve tarihinin tüm derslerini irdeleyerek bütün yöntemleri bulup uygulamak ve bu temelde bir yandan da sosyal-demokrat ve tasfiyeci sol uşaklara daha çok rol tanıyarak kendini maskelemeye daha çok çalışmak zorunda kalmıştır. 1985-86 dönemi, faşist-sömürgeci Türk devleti açısından bu çabaların her yönüyle yoğunlaştırıldığı, bütün gücünü harcadığı, her yönteme başvurduğu yeni bir dönem olmuştur. Bu dönemde, Kürdistan boydan boya bir savaş alanı haline getirilmiş; faşist Türk ordusu yıldırım savaşı, ayaklanmaya karşı koyma, gayrınizami harp, psikolojik savaş gibi bütün savaş stratejilerini, ABD'nin ve NATO'nun bütün askeri taktiklerini uygulamaya koymuş; Kürdistan'da "köy koruculuğu", "stratejik köyler", "sürgün", "pişmanlık" gibi çeşitli özel savaş taktiklerini en ileri düzeylerde gündemleştirmiş; "infaz yasası", birçok davanın beraat ettirilmesi, bir dönem için sosyal-demokrasinin popüler kılınması gibi yöntemlerle ihaneti, çözülmeyi, tasfiyeyi geliştirmeye ve faşist yönetim altında "ulusal birliği" gerçekleştirmeye çalışmıştır. Bütün bunların hangi biçimlerde ve ne düzeyde uygulandıkları da bilinmektedir. Ve böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin her yönüyle Türk politik sistemini biçimlenmeye zorlayan bir güç haline geldiği açıkça görülmektedir.

İşte 1987 yılı boyunca ve günümüzde yaşadığımız olaylar böylesi gelişmeler üzerinde yükselmekte, bunların bir sonucu olmakta ve bu temellere dayanmaktadır. 6 Eylül referandumu ve yapılmaya çalışılan 1 Kasım seçimleri, daha gelişmiş, genişlemiş boyutlarda ve daha kesin sonuçlar düzeyinde olmak üzere 1982 referandumu ve '83 seçimleri ile benzerlikler arzetmekte ve onların doğrudan bir devamı, o dönemde bu biçimlerle oynanan oyunların boşa çıkarılması sonucunda adeta onları bir tamir etme çabaları olarak ortaya çıkmaktadır. Anayasa ve '83 seçimleri cuntanın ilk dönem programının görünüşte kısmen başarılar kazandığı, ama gerçekte zindan direnişçiliği karşısında yenilgiye uğradığı bir dönemde gerçekleştirilmişti ve başaramadığını bu biçimlerde başarmayı amaçlıyordu; şimdiki referandum ve seçimler faşist-sömürgeci rejimin 1985-86 döneminde uyguladığı özel savaş yöntemlerinin 1987'de kesin yenilgilere uğrayıp boşa çıkması sonucunda gerçekleştirilmekte ve gerçekten yeni biçimler yaratmayı değil, Türk burjuvazisi için günü kurtarmayı, kitleleri oyalamayı ve temel sorunlardan geçici de olsa dikkatleri uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. '82 anayasası toplumu faşist cendere içine almak ve '83 seçimleri bunu maskelemek amacına yönelikti; 6 Eylül referandumu da herkesi faşist sınırlar içine almak, daha önce "hayır" diyenlere tükürdüklerini yalatmak istemiş, bu yapısıyla "pişmanlık yasası", "infaz yasası" gibi özel savaş yöntemlerinin bir devamı, yeni bir biçimi olmuştu, bu referandumun doğurduğu 1 Kasım seçimlerinin ise '83'deki kadar bir maskeleme özelliği bile yoktur. Anayasa ve '83 seçimlerinin maskeleme biçiminde de olsa, sağlam temellere dayanıp uzun süreli olmasa da, yine de sınırlı bir biçimde 12 Eylül rejimini kurumlaştırıcı, ona yeni biçimler ve açılımlar kazandırıcı bir tarzda 12 Eylül'ü geliştirici bir özelliği vardı; 6 Eylül referandumu ve bunun doğurduğu 1 Kasım seçimlerinin kesinlikle ve sınırlı bir tarzda bile olsa böyle bir gücü ve özelliği yoktur. Bu, kesin bir tükenişin ve

çıkmazın sonucu olmakta ve daha gerçekleşmeden çözümsüzlüğü dayatmaktadır. '83 seçimleri, geçmişin içinde de olsa yine de bir Özal olayını geliştirmiş ve asker-sivil faşist kliklerin ortak yönetimini yaratmıştır. Peki 1 Kasım seçimleri ortaya ne çıkaracaktır? Akıllı bir tarzda burjuvazinin dört yılını kurtarmayı başaran ve fakat hedeflediği beş yıla ulaşmadan tükenen Özal yönetimi mi burjuvazinin yeni dönemini yaratacaktır? Dört yıldır spor, sinema, fuhuş, eğlence vb. yöntemlerle işleri götüren Özal, yeni bir dört yılı da bu yöntemlerin aktörlerini "milletvekili" diye parlamentoya doldurarak mı geçireceğini sanmaktadır? Sosyal-demokrasinin Türkiye'de yönetim olma gücü 12 Eylül öncesi dönemde açıkça görülmemiş midir? Daha 12 Eylül öncesinde tükenmiş olan Demireller, Ecevitler, İnönüler mi kendilerine yeni adlar takmakla Türk burjuvazisini kurtaracak yöneticiler olacaklardır? Bunlar Kürdistan'daki devrimci savaşın yarattığı ortamda kolayca yeni siyasal yaşam kazandılar, aynı kolaylığı ona karşı mücadele gücü olarak bulacaklarını mı sanmaktadırlar? Yoksa 1 Kasım seçimleri, kısa bir süre içinde yeni bir cunta mı ortaya çıkaracaktır? Bütün bunlar, şimdiye kadar denenmiş ve tükenmiş güçlerdir. Burjuvazi yeni bir olaymış gibi seçimi ileri sürmektedir, fakat bunun oyuncularının yeni olmadığı ve bu oyuna yeni oyuncu üretemediği, türetemediği, böyle bir gücü tümden kaybetmiş olduğu açıktır. Ve seçimler, Türk burjuvazisinin kesin çözümsüzlüğünün ve tükenmişliğinin en açık bir göstergesi olmaktadır.

Şimdi, 12 Eylül yönetimi altında baştan beri işleyen bu sürece bir "demokratikleşme süreci" denebilir mi? Oynanan bu "referandum" ve "seçim" oyunları "demokrasiye geri dönüş", "demokrasicilik" ve "komünistlik" adına da bunlar ileri sürüldüğü ve böylece halk kitleleri aldatılmaya çalışıldığı için ısrarla bunun üzerinde duruyoruz. Faşist sömürgeci rejim iç ve dış kamuoyunu aldatmak ve kendisini maskelemek için bunu yapıyor ve bu anlaşılır bir şeydir. Ama tüm tasfiyeci solun yaptığı "demokrasi yolunda yeni bir adım" çığırtkanlığı da faşizmin yüzünü maskeleme çabasına doğrudan ve aktif bir katılım ve ona en büyük hizmet değil midir? Burada, biraz politikadan anlayanlar şu soruları sormazlar mı? Yedi yıldır uygulanan en vahşi faşist zulüm, baskı, sömürü, işkence ve yürütülen özel savaş mı demokrasiye geçme sürecidir? NATO desteğinde Türk ordusunun tüm gücüyle Kürdistan'da halka karşı savaş yürüttüğü, bunun için "özel kolordular", vurucu timler, ajan-milis çeteler örgütlediği, her gün yeni katliamlar uyguladığı bir ortamda oynadığı referandum ve seçim oyunları mı "demokrasi yolunda bir adım"dır? Türkiye ve Kürdistan'ın her alanının sıkı bir polis cenderesi altına alındığı, halktan ve devrimden duydukları korkuyla yüzlerini boyayan ölüm mangalarının Kürdistan'ın her tarafına yayılmaya çalışıldığı **boyalı yüzler rejimi** mi "demokrasiye dönüş rejimi" olmaktadır? Kürdistan'da kendilerini halktan gizleyebilmek için yüzlerini boyayan bu hayvan kılıklılar ordusu, 1905 devrimi ardından Rus Çarlığının örgütlediği "yüzü karalar" ordusunun aynısı değil midir?

Gerçek karakteri böyle olan 12 Eylül rejiminin ortaya çıkardığı referandum ve seçimler Türk burjuvazisi açısından ne getirecektir? Bir başka deyişle 12 Eylül rejimi sekizinci yıla nasıl girmektedir?

Faşist-sömürgeci Türk devletinin PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında ağır politik ve pratik yenilgiler aldığı, en temel ve çözemediği sorununun bu olduğu, derin ekonomik ve toplumsal bunalımlar ortamında tüm gücünü bu sorunun "çözümü" için harcadığı, referandum ve seçim oyunlarının da böyle bir ortamda ve bu amaçla gerçekleştirildiği artık hiç kimsenin inkar edemediği gerçeklerdir. 12 Eylül rejiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki durumu, rejimin en güçlü diplomat ve sözcülerinden M. Ali Birand şöyle ifade etmektedir:

"1. Ayrılıkçı güçlerle mücadele ve yöre halkını koruma görevinin ağırlıklı şekilde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bırakılması hata olmuştur. Gerekli önlemler alınıp, ordu devden çıkarılmalıdır. Asker, eğitimi icabı, tüm iyi niyetine rağmen bu işin altından kalkamamaktadır. Dolayısıyla da, gereksiz şekilde yıpranmaktadır.

"2. Korucular silahlandırılıp mücadelenin sürdürülmesi yaklaşımı da yürümemiştir. Bu insanlar ya hedef olmuş veya ölüm korkusundan PKK'yı görmezlikten gelmektedirler.

"3. PKK yörede, bazen korku salarak, bazen içtenlikle belirli bir destek bulmaya başlamıştır.

"4. PKK'nın faaliyetleri hakkında doğru dürüst bilgi yoktur ve elde edilememektedir.

"5. Olaylar, hükümetin kontrolünden çıkmıştır ve devletin her ünitesi arasında da 'uygulanacak yaklaşım' konusunda görüş ayrılıkları giderek artmaktadır.

"6. Ermeni ve Kürt sorunlarına politik temel yaklaşımlarımızın yanlış olduğu anlaşılmıştır. Dış çevrelere görüşümüzü anlatma çabalarımız da iflas etmiştir. Bu iki noktada da yeni bir değerlendirme yapılarak, politikalarımızın değiştirilmesi ve yeniden düzenlenmesi gereği açıkça ortaya çıkmıştır.

"Ortada vahim bir durum mevcuttur. Abartılı tepkiler yerine, asıl işin temeline inilmesi ve tabular bir yana bırakılarak bu sorunları açıkça tartışmak vakti gelmedi mi? Böylesine cesaretli bir adım Türkiye'ye hiçbir şey kaybettirmez, tersine çok şey kazandırır. Bir Kürt sorununun var olduğu artık devlet doruklarında da kabul edilmeye başlanmıştır. Doğrusu, bu noktadan bir adım daha ileri gidip, soruna köklü ve herkesçe kabul edilir bir çözüm aramaktır. PKK terörizmi de ancak böyle önlenir." (Milliyet, 27 Haziran 1987)

Yazılanların anlamı son derece açıktır. Bunlar, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında rejimin içine düştüğü durumu gösteren, sekizinci yıla ve seçimlere girerken 12 Eylül rejiminin durumunu ve sorununu belgeleyen yetersiz itiraflardır. Ve bunlar, Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan gerçekliğin, faşizmin demokrasi olarak gösterilmesi sahtekarlığı değil, devrimin gelişmesi olduğunu göstermektedir. 12 Eylül darbesi sırasında da Kürdistan ve Türkiye'nin gündeminde devrim sorunu vardı ve mevcut gelişmeler bu temelde ortaya çıktı; 1982-83 döneminde de temel sorun aynıydı ve bugün de bu sorun temeldir ve kendisini çok daha gelişmiş bir düzeyde dayatmaktadır. Bu gelişme karşısında Türk burjuvazisini faşist-sömürgeci rejiminin çıkmazı ve çözümsüzlüğü bizzat kendileri tarafından açıkça itiraf edilmektedir. Bu gerçeği referandum oyunu değiştiremediği gibi, açıkça göstermek zorunda kalmıştır ve seçimler de bundan farklı bir sonuç doğurmayacaktır. 12 Eylül rejiminin sekizinci yılında burjuvazinin çıkmazı ve çözümsüzlüğü had safhada derinleşirken devrimin çözümleyici gücü çok daha artacaktır. Ve eğer mücadele yeterli bir tarzda yürütülürse devrimin pratik egemenliği ve pratik çözüm gücü bir nitelik aşaması yapabilecek ve bu da rejimi çok ağır bir pratik yıkım içine sokacaktır.

Burada sorun, faşist-sömürgeci rejime karşı yürütülen mücadelenin ve bu mücadeleyi yürüten güçlerin durumuna gelmektedir. Ve gerçekten de içinde yaşadığımız dönemde en temel sorun, sonucu belirleyecek sorun bu olmaktadır. Kürdistan'da yükselen savaş ve bunun çözümleyici ve geliştirici gücü bu gerçeği inkar edilemez bir tarzda açığa çıkarmıştır.

Bugün 12 Eylül faşist-sömürgeci rejime karşı yürütülen mücadelenin ve mücadele güçlerinin durumu nedir? Bunu, başkalarını hiç katmasak bile, başta verdiğimiz 12 Eylül yürüyüşü örneği de açıkça göstermektedir. PKK'nin temsil ettiği devrimci hareket tüm tasfiyeci örgütler toplamını on'a katlamayı bilmiştir. Peki burada gelişen kim, tükenen kimdir; doğru hangisi, yanlış hangisidir? Bütün bunlar son derece açık değil midir? 1980'de her biri PKK kadar güce sahip olan bu örgütlerin yedi yıldır yaşadıkları en açık bir tasfiyecilik, kaçkınlık, 12 Eylül faşizmine teslimiyet ve halkın çıkarlarına karşıtlık değil midir? Bu denli halk gücünü böyle çarçur eden güçler gerçekte halka düşmanlık ve faşizme hizmet etmemişler midir?

1986-87 yılları devrim saflarında doğru teori ve taktikle, yanlış teori ve taktiklerin pratik gelişme ile ayrıştığı, kanıtlandığı ve belirginleştiği yıllar olmuştur. İzlenen politik-pratik çizgiler bu yıllarda pratik sonuçlarını vermiş, pratik gelişmenin düzeyi doğru ile yanlışı hiçbir yöntemle gizlenemeyecek şekilde açığa çıkarmış ve kitlelere göstermiştir. Bu sonuçlar ortaya çıkana kadar, 12 Eylül rejimine karşı mücadele de çeşitli aşamalardan geçmiştir. Bu aşamaları da kısaca görmek, bugünü ve geleceği anlamakta kolaylık sağlayacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci-demokratik güçlerinin 12 Eylül faşist-askeri darbesini hazırlıksız ve dağınık bir tarzda karşıladıkları, faşist cuntanın programını uygulamaya bu durumdan yararlandığı bugün herkesçe kabul edilmektedir. O halde, karşı-devrimin 12 Eylül baskı dönemi karşısında takınılacak doğru devrimci tutum, yeni bir saldırıyı hazırlamak için kısmi geri çekilmek, güçleri toparlamak ve hazırlık yapmaktır. Ve 1980-82 dönemi böyle bir dönem olmuş, sınırlı bazı güçler dışında çoğunluk bunu uygulamıştır. Ama geri çekilme ve hazırlık çalışması değişik örgüt ve gruplar tarafından farklı ele alınmıştır. PKK, bölgenin sıcak savaş alanlarında güçlerini toparlayıp, örgütlenmesini ve çeşitli güçlerle ilişkisini geliştirip yeni bir devrimci saldırıya hazırlanırken, Türkiye ve Kürdistan'ın çok sayıda dağınık bir tarzda Avrupa'ya sığınıp burada kaçkınlığı, parçalanmayı ve tasfiyeciliği geliştirmeye çalışmıştır. Çeşitli zorluk ve engelleri bulunsa da aslında Avrupa'da da yeni bir atılımı hazırlamak mümkündür, ama bu alana sığınan güçler böyle bir şeyden vebadan kaçar gibi kaçmışlar, daha başından mültecileşme ve tasfiye olma yolunu seçmişlerdir.

1982-83 dönemi, devrimci hareket içinde girilecek yönün kesin kararlaştırıldığı bir dönem olmuştur. PKK, daha başından itibaren devrimci anlayışı ve programı doğrultusunda geçmiş pratiğini değerlendirmiş, buradan devrimci savaş taktiğini ayrıntılı olarak belirlemiş ve bunun dışındaki her yolu tasfiyecilik ve teslimiyet olarak belirleyip bunlarla kesin ayrım çizgilerini çizmiş ve Parti 2. Kongresinde bu kararlılığını ilan etmiştir. Bu dönemde PKK'nin Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş cephesi ve bunun Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle anti-faşist birleşik direniş cephesi biçiminde ittifakını örgütleme doğrultusunda yoğun çabası olmuştur. Bu konuda, PKK'nin o dönemde yayınladığı platform ve programları görüşlerini çok açık bir biçimde vermektedir. Çok sayıda eseri yanında, sadece **Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine** ve **Faşizme ve Ulusal Baskı Sistemine Karşı Ortak Mücadelenin Sorunları** adlı broşürlerine bakmak bile PKK'nin görüşlerini ve çabalarını görmek için yeterlidir. PKK, bu doğrultuda tüm örgüt, grup ve kişilere çağrılar yapmış, pratik destekler sunmuş, tasfiyecilik tehlikesini göstermiş, bir yığın tavizler vermiş, FKBDC örgütlenmesinin bütün ağırlığını omuzlamış ve böylece bütün güçleri devrimci direniş çizgisine çekmeye, tasfiye olup faşizmin uşağı haline gelmekten kurtarmaya çalışmıştır. Ama bu güçlerin o dönemdeki tutumları da bilinmektedir; bunlar, devrimci savaş çizgisine birer karşı-devrimci gibi saldırmışlar, tüm güçleriyle ve en aşağılık yöntemleri kullanarak PKK'yi bu çizgiden uzaklaştırmaya çalışmışlardır. "Zamanı gelmemiştir, silahlı mücadele provokasyondur, maceracılıktır, halkı katliama götürür" demişler, PKK'nin "anti-demokratik" olduğunu ileri sürerek O'nu içten bölebilmek için binbir türlü fitne-fesat geliştirmişlerdir. Böyle keskin bir mücadele ile yolları ayrılmış ve herkes kendi yolunda üç-dört yıl yürümüştür.

Şimdi, 1986-87 yılları yaşanan bu üç-dört yıllık pratiğin sonuçlarının ortaya çıktığı, 1982'de girilen yollardan hangisinin doğru ve yanlış olduğunun pratik sonuçlarla görüldüğü yıllardır. Peki doğru hangisidir ve yanlışlar, vazgeçilmesi gerekenler hangileridir? O dönemde diğerleri gibi henüz kurulmakta olan bir örgüt konumunda bulunan PKK, geçen süreçte 12 Eylül rejimine karşı savaşmış, Cephe ilan etmiş, 3. Kongre ile Cephe vè Ordu kuruluşuna girmiş, bugün bu yolda yüzbinlere hitap eden büyük bir kuvvet haline gelmiştir. Diğerlerinin sığınak alanı olan Avrupa'nın bir ülkesinde bile tek başına 6 binin üstünde kişiyi faşist-sömürgeciliğe karşı yürüterek, bu alanın da nasıl devrimci gelişme alanı haline getirileceğini göstermiştir. Tuttuğu yolun, anlayış ve çizginin doğruluğunu böylece yüzlerce pratikle kanıtlamış, faşist-sömürgeci rejimin karşısına gerçek devrimci-demokrasi cephesini dikerek Kürdistan ve Türkiye gerçeğini açıkça ortaya çıkarmıştır.

Bunun karşısında diğer güçlerin durumunun parçalanma, dağılma, kaçkınlık ve teslimiyet olduğu açıktır. Bunu, hepsinin merkezleriyle birlikte bulundukları Avrupa'da toplanıp ancak curcuna halindeki birkaç yüz kişiyi bir araya getirebilmeleri açıkça göstermektedir. Bu güçler, geçen süreç boyunca Kürdistan'da devrimci savaş gelişip mücadele kızıştıkça hep bir ağızdan PKK'ye karşı saldırıya geçmişler, PKK karşıtlığında ilerledikçe de faşist-sömürgeci rejime çok yaklaşmışlardır. Bunun en son örneğini, SHP kuyrukçuluğunda ilerleyerek legalleşme çalışmalarının referandumla açıkça faşist rejimin sınırları içine girmeye varması oluşturmuştur. Kendisini böyle bir yapı içine koyanların artık kesinlikle halk cephesi saflarında yerlerinin kalmadığı, bunların faşist rejim içindeki gerçek yerlerine artık oturmuş oldukları kanıtlanmaya gerek duyulmayacak bir gerçektir.

Bu durumda 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı mücadelenin ve mücadele güçlerinin durumu artık daha net olarak belirlenebilmektedir. Bu mücadeleyi, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve Kürdistan'daki gerilla savaşı ve bunların etkileri temsil etmektedir. Kürdistan'da kökleşen gerilla savaşı artık belirgin bir politik güce ulaşmış ve Kürt ve Türk halklarının devrimci-demokratik cephesini yaratmıştır. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de politik işleyişi bu gelişme belirlemekte, faşist sömürgeciliğin karşı-devrim cephesi ile gerilla savaşı temelinde yükselen halk cephesi netleşmiş bulunmaktadır. Artık bunların arasında kalma mümkün olmayacaktır, politik bir güç olarak ortaya çıkmak isteyenler mutlaka bu cephenin birinde yer alacaktır.

Türkiye'de yaşanan çeşitli politik olayları Kürdistan'da gelişen gerilla savaşına bağlı ele almak ve izah etmek, doğru değerlendirme yapabilmek için zorunlu bir koşuldur. Bu, 12 Eylül faşist rejiminin durumu açısından da böyledir. Referandum ve seçim olayları Kürdistan'daki gelişmelerin yarattığı zorlamanın bir sonucu olmaktadır. Böylece Türkiye'deki çeşitli burjuva çevreler, Demireller, Ecevitler bile Kürdistan'daki mücadelenin yarattığı ortamdan yararlanmaya çalışmakta ve yeni siyasal yaşamlarını bu ortama borçlu bulunmaktadırlar. Buna bir de devrimci savaşın derinleştiği alanlardaki oyların referandum sonuçlarını belirlemesi eklenirse, bu güçlerin kendileriyle değil, ama Kürdistan'daki gelişmelerle hayat buldukları açıkça söylenebilir. Böylece 1980'de dönemin politikacılarını suçlu duruma düşüren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bugün de bir kez daha yönetimi aynı duruma düşürmekte ve Türkiye'deki çeşitli burjuva çevreler bu ortamda canlanabilmektedir.

Kürdistan'da yükselen devrimci savaşın Türkiye'de geniş halk potansiyelini derinden etkilediği, işçi grevlerinden gençlik eylemlerine kadar bir yığın direnişin ortaya çıkmasının zemini hazırladığı kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Yine bu ortama dayanarak onlarca "solcu" dergi yayınlanabilmektedir. Tasfiyeci sol, bir yandan PKK düşmanlığında faşist rejimle birleşirken, öte yandan da yaratılan bu ortama ölçüsüzce girmeye ve buna dayanarak yasallaşmaya, faşizmin bir uzantısı haline gelmeye çalışmaktadır. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi içinde yaşanan tasfiyeciliğin boyutları bu düzeydedir ve böyle iğreti, sefil bir yapı dünyada ender rastlanır bir durumdur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin yarattığı bu son derece elverişli koşullarda, oluşan ortamdan çeşitli burjuva çevrelerin bile yararlandığı bir durumda, milyonlarla sayılan emekçi kitle potansiyelinin neredeyse isyan eder hale geldiği bir ortamda "Türkiye solu" adına yaşanan ve bu ortamı faşizme hizmet eder hale getiren bu durum aşağılıktır ve kabul edilemez bir durumdur. Yakından tanımayanlar için bu durum Türkiye'de sol ve sosyalizm var mı sorusuna neden olabilecek türdendir. Ya da Türkiye'de solun varlığından hangi açılardan ve nasıl söz edilebilir?

DEVAM EDECEK

Baştarafı 1. sayfada

vesile olduysa da, esas neden bu değil. Başka nedenler var. Normal seçim tarihi 1988'de. Türk devleti bu tarihi beklemeden, erken seçim kararı aldı. Şimdi bu, bir tesadüf olmaktan uzak. Bu kararın alınmasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin şu andaki, 1988'de ve daha sonraki yıllardaki durumu belirleyici bir rol oynamakta. Faşist hükümet, 1988 yılında Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı düzeyden dolayı seçimi öyle kolayca gerçekleştiremeyeceğini iyi hesaplamakta. Bu yıl da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi böylesi bir seçim oyununun oynanmasını boşa çıkaracaktır. İşte bu nedenden dolayı 1988 yılına faşist rejim hükümet sorununu çözmüş olarak ve seçim gibi bir sorunu yaşamadan girmek istiyor. Bu nedenle erken seçim kararına varıldı.

Tabii faşist Özal Hükümeti de, kendisi açısından bu tarihte yapılacak bir seçimi fazla yararlı görmüyor. 1 yıl içerisinde diğer partilerin bugünkü düzeyi aşan bir oy potansiyeline ulaşmaları da mümkün. Erken seçim kararına gitmede, bu da bir etki olarak hesaplanmış olabilir. Ama bu neden olarak ele alınamaz.

Yaptığımız bu değerlendirmelerden de ortaya çıktığı gibi, erken seçim mevcut rejimin çıkmazını aşmaya veya hafifletmeye yönelik bir oyun olarak tertipleniyor. Evren-Özal kliğinin iflası bugün çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Faşist klik toplumsal muhalefetin artmasında, varlığıyla bir etkileyici rol oynamaktadır. Evren-Özal kliğinin bu işlemezliğine karşı, yeni alternatifler piyasaya sürüldü. Öyle ki bunlar birer 'demokrasi kahramanı' olarak ortaya çıkarıldı ve kitlelere böyle lanse edildiler. Ama bunların alternatif olmaktan çok rejimin krizini derinleştiren ögeler oldukları açığa çıktı. Geriye kalan yeni bir alternatif de, rejimin çıkmazını aşması için görülmüyor. Bu noktada, hükümet, erken seçime bir kurtarıcı gibi sarılıyor. Eskilerin üzerine yeni elbiseler geçirerek ve bazı isimleri de korolarına katıp aynı türkülerini okuyarak, yeni bir icra yaptıklarını kitlelere yutturmaya çalışıyorlar. Partiler biribirinden farklı görüşlere sahip değil. Hepsi de 12 Eylül rejiminin, olduğu gibi devamından yana.

Böyle bir seçim ve böylesi partiler şahsında kitlelerin sorunlarına çözümün bulunamayacağını belirtmeye bile gerek yok. Bu çok açık bir durum. Yalnız, bu seçim ve partilerden bir hayli beklentisi olanlar da yok değil. Aç tavuk rüyasında bol bol darı görebilir. Kimse buna engel değil. Biz yine de bu rüyanın anlamsızlığını belirtmeden geçmek istemiyoruz.

Bir dönem Evren-Özal'a karşı cephe kurmak isteyen 60 yıllıktan çıkıp 70 yılına girecek olan solcularımız, şimdi de ANAP'a karşı tek bir cephe kurma rüyasını görüyorlar. Lenin, gerçek ile ilişkisi olan rüyaların görülmesini söyler. Ama bu baylarımız öyle rüyalar görüyorlar ki, proletarya davasını burjuvaziye teslim ediyor ve buna da, devrimci-demokratik güçler ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncüsü PKK tarafından onay verilmesini istiyorlar. Böyle bir rüya gerçek dışı olduğu gibi, kabul edilmezdir de.

Şimdi, bu bayların diğer bir marifeti de var: Seçimde ANAP dışında hangi parti olursa olsun ona oy verin diyorlar. Bu partiler içerisinde tescilli faşist Türkeş'ten tutalım da bütün halk düşmanlarına kadar herkesin yer aldığını belirtmek gerekiyor. Bunlar devrimi, işçi sınıfı davasını unutmuş da demeyeceğiz, hatta devrimci gelişmeyi engellemek için, 12 Eylül faşist rejiminin manevralarına destek veriyorlar. Yine, faşist rejimin nefes almak ve çıkmazını aşmak için başvurduğu bir oyunu, halk kitlelerinin çıkarına olan bir durummuş gibi gösteriyorlar. Yani devrim yerine reformu geçiriyorlar.

Böyle bir seçimin ve seçime katılan partilerin halkın tam karşıtı bir rejimin, faşist düzenin temsilcileri oldukları açıktır. Halka bu derece düşman partilerin katıldığı bir seçimi meşru kabul etmek, buna katılmak ve halkı, ANAP dışındaki partilere, SHP-DSP gibi partilere oy vermeye çağırmanın ne anlamı var? Bizce bunun anlamı çok açıktır. Dürüst ve halkın çıkarına bağlı olan kişiler de bunu anlamakta zorluk çekmeyeceklerdir.

Daha önceleri de sık sık vurguladığımız gibi Türkiye ve Kürdistan halklarının gündeminde seçim değil, devrim vardır. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı, kendisini artık gündeme bütün ağırlığıyla koymuştur. Bu, Türkiye'deki gelişmeler açısından da böyledir. Bu nedenle, hem Türkiye ve hem de Kürdistan halkının gündemine devrim sorunu girmiş durumda. Böylesi bir anda devrim yerine —reformları da demiyeceğiz—, faşist rejime teslimiyeti gündemleştirmek, halka karşı yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bu noktada seçimler karşısında doğru devrimci tutumun ne olması gerektiği de açığa çıkıyor. Bunlar bilinen ve genişçe izahı yapılmış konular.

ERKEN SEÇİM FAŞİST REJİMİ KURTARACAK MI?

SEÇİM ÖNCESİ PARTİLERİN DURUMU

Erken seçimin Türkiye ve Kürdistan halklarına vereceği bir şey yok. Bu nedenle kitlelerin seçime değil, devrime yöneltilmesi gerek. Bu son derece açık ve anlaşılır bir husus. Biz bundan ziyade, sömürgeci-burjuva partilerin 12 Eylül rejimini bunalımdan kurtarma çabalarının ne sonuç vereceği üzerinde durmak istiyoruz.

Türkiye'de oyun sahnelenmek isteniyor. Senaryo ve oyuncuları pek de yabancı kişiler değil. Hepsi de aynı sözleri tekrar ediyorlar. Bunları, 12 Eylül öncesi ve 7 yıllık faşizm döneminde en somut örnekleri ile yakından tanıdık. İşte, böyle kurulan bir oyun tek çözüm ve tek alternatif yolu olarak kitlelere benimsettirilmeye çalışılıyor. Buna soldan figüranlık yaparak katılanları unutmamak lazım. Böylesi geniş bir şekilde düşündüğümüzde, 12 Eylül rejimini bataktan çıkarmaya çalışan, fakat kendileri de batağa batmaktan kurtulamayan kişiler gözümüzün önünde canlanmakta. Ama bu gerçek hayatta aynen bu şekilde yaşanıyor. Bir yandan çıkmazı alabildiğine derinleşen faşist rejim, diğer yandan kurtarıcıları. Bunlar birlikte batakta çırpınıyorlar.

Referandum ardından alınan erken seçim kararı, partilerde çeşitli karışıklıklara da yol açtı. Özellikle de milletvekili adaylarının tespiti ardından karışıklık önemli oranda arttı. Bir daha seçilemeyecekleri kesinleşen milletvekilleri, erken seçimi iptal etmek için 101 imzalı bir dilekçe ile meclisi olağanüstü toplantıya çağırdılar. Meclis Başkanı N. Karaduman ise, yetkisini aşan bir şekilde meclisi toplantıya çağırmadı. Bu, yeni bazı gelişmelere yol açtı. Milletvekilleri 2'nci ve 3'ncü kez başvurarak meclisi toplantıya çağırdılar. Yine partilerden birçok istifa ve ayrılmalar görüldü. Bu gelişmeler mevcut partilerin durumunun ne olduğunun anlaşılması için örnek teşkil ediyor. Parlamentoya girmek, vurgun ve daha fazla soygun için olanak elde etmek anlamına geliyor. Bu açıdan her biri de parlamentoya girmek için büyük çaba gösteriyor. Seçim sonuçlarının bu iç karışıklığa daha fazla etkide bulunacağı açıktır. Seçim sonrasında, bu daha da açığa çıkacaktır.

Bunun yanısıra aday tespitlerinde ilginç gelişmeler yaşandı. ANAP'ın adayları arasında geçmişte solcu olarak tanınmış olanlar da var. Nurettin Yılmaz, Cavit Kavalı, İbrahim Öztürk, Işın Çelebi, Şahap Bilgisu, Bülent Atasayar, bu isimlerden bazıları. Ayrıca bazı sanatçı ve sporcular da aday gösterilmekte. Bunlar, birçok çevreden kişinin parlamentoya girerek halkı temsil etmesi anlamına gelmemekte. Tam tersine, rejimin halktan uzaklaşarak, kendisine yeni nefes boruları bulmasıdır. ANAP ise bu konuda adeta başı çekiyor. Sanatçıları, sporcuları ve eski solcuları aday göstererek, kendisine yeni bir çehre kazandırma gibi bir imaj yaratıyor. Böylece kitleler üzerinde demagojiyi daha rahatlıkla yürütmek istiyor. Nitekim bazıları, ANAP'ın daha demokrat oluşundan bahsetmeye başladılar. Diğer partilerin de demokratlığı tartışılır. Bunlarda da demokratlığın zerresi olmadığı açık. Fakat, ANAP'ın kendisine böyle bir görünüm kazandırma çabası, seçimlerde oy toplama telaşının yanısıra, tıkanan politikasını, biraz geçmişte solcu görünen kişilere dayanarak sürdürme çabası var. Evren-Özal faşist kliği bu isimlerle yeni bir makyaj deniyor ve çirkin suratını sevimli bir hale getirmek istiyor. Bütün bu amaçları açığa çıkmış durumda.

Bazı aktarmalar yaparak, yazımıza devam edelim. Nurettin Yılmaz, ANAP'ın demokratlığı konusunda şunları söylüyor: *"Sosyal demokratlar oradan* (Kürdistan'ı kastediyor, bn.), *tabandan gelenlere daima kuşkuyla bakıyor. Demek ki Turgut Özal halktan gelmiş insanlara kaygı duymuyor. Şimdi kaygı duyan mı sosyal demokrattır, fikir özgürlüğüne saygısı olup da kaygı duymayan kişi mi daha demokrattır."* (Nokta, sayı 40) Benzer görüşleri başkaları da söylüyor. Hatta Özal, bunu adeta kanıtlamak istercesine çeşitli manevralara girişiyor. Tabii bütün bunlar koca bir aldatmacadan başka bir şey değil. Bir yandan bununla oy toplamayı, rejimin bunalımını aşmayı düşünürken, diğer yandan ise, Avrupa'ya demokratlığını yutturmaya çalışıyor. Seçimler bunun için bulunmaz bir fırsat olarak ortaya çıkıyor. Özal da bu fırsattan yararlanmak istiyor; sanatçı, solcu, sporcu demeden ne kadar uygun tip varsa, bunları aday gösteriyor. Sol parti olarak ortaya çıkan SHP ve DSP, ANAP'tan farklı bir ekonomik, sosyal, siyasal yaklaşım getirmiyor. Bu nedenle şu veya bu kişinin ANAP veya SHP'de, DSP'de yer alması ya da başka bir partiye girmesi de hiçbir anlam ifade etmiyor.

12 Eylül faşist rejiminin yaşatılması konusunda bütün partiler ayrı ayrı görünseler bile aynı doğrultuda çalışma yürütüyorlar. 12 Eylül faşist cuntasının başı Evren ile önce Ecevit, sonra da Demirel görüştü. Bu, her iki eski liderin faşist-askeri cunta ile uzlaşmayı açığa vurmasıdır. Artık sözkonusu olan devletin yaşatılma meselesidir. 12 Eylül rejimi tek başına, devleti yaşatmaya yetmedi. Bugün geldiği nokta tam bir çöküş. Demirel ve Ecevit başta olmak üzere bütün eski-yeni parti temsilcilerinin elbirliğiyle ortak hareket etmeye çağrılmaları bu nedenledir.

> ***"Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşı bütün hızı ve şiddetiyle büyüyüp, yaygınlaşarak devam ediyor. Türkiye'de artan muhalefetin örgütlülüğe kavuşturulup geliştirilmesi, faşist rejimin seçim oyununun boşa çıkarılması gerekiyor. Bu görevler layıkıyla yerine getirildiğinde halklarımıza kan kusturan faşist bir rejim hakkettiği yer olan tarihin antika müzesine gitmekten kendisini kurtaramaz."***

Ecevit, Evren ile yaptığı görüşmeden ayrılırken, 12 Eylül faşist rejimine desteğini açık dile getirdi. Bir gazetecinin, *"Bu görüşme ile 12 Eylül rejimini aklamış olmuyor musunuz?"* sorusuna, *"Ben, gerektiğinde protestomu, gerektiğinde mücadelemi yaptım. Gerektiğinde de üzerime düşen görevleri yerine getiriyorum. Bu, rejimin bazı bakımlardan yerine oturduğunu gösteriyor"* cevabını verdi. Benzer şekilde bir açıklamayı Demirel de yaptı. Şimdi bu son olaylar ile birlikte, demokrasi kahramanı olarak ortaya çıkan Demirel, Ecevit ve benzerlerinin durumu daha iyi açığa çıkıyor.

Seçimler üzerine sömürgeci basında da çeşitli değerlendirmeler çıktı. İlginç bulduğumuz iki örneği buraya da aktarmak istiyoruz. Her iki örneğimiz de Cumhuriyet gazetesinden. Birinci aktarma, *"Olayların Ardındaki Gerçek"* köşesinden: *"Bütün olan bitenler, ANAP'ın, iktidarı elinden bırakmaması için verdiği meydan kavgasının ürünleridir. Şimdilik bu meydan kavgasından ANAP'ın başarıyla çıkacağı yolunda yürütülen propaganda etkili görünüyor.*

Ne var ki, Batı demokrasilerinde, bunalımdan çıkmak, siyasal istikrarı sağlamak, ikinci ortamdan sıyrılmak, halkın hakemliğine başvurmak, iktidarı tazelemek için yapılan erken seçimlerin, bizim acele seçime benzemediği ve sandıktan iktidar partisi çıksa bile, ülkede siyasal istikrarın sağlanması için gerekli unsurlardan yoksun bulunduğu da bir gerçektir." (3 Ekim 1987) İkinci aktarma, *"Ankara"* köşesinden Müşerref Hekimoğlu'na ait: *"... Acı ama gerçek, beklentilere ters düşen anayasa değiniyor, kevgire dönüyor giderek. Yasal önlemler de siyasal ortamı yozlaştırıyor durmadan gele gele vardığımız yere bakın. Partiler milletvekili olma şirketine dönmüş gibi, sırasını beğenmeyen 'Allahaısmarladık' diyor.*

Sayın Özal'ın erken seçim yasası hangi partiye kaç milletvekili kazandıracak henüz belli değil, ama bir de yitirdikleri var. Siyasal sahnede sergilenen olaylar kimi umutları yeşertmeden soldurmuş bulunuyor..." (2 Ekim 1987)

Sömürgeci basından yaptığımız bu aktarmalar, mevcut rejim güçlerinin bile, bu seçimlerden neyi beklediğini ve bu seçimleri nasıl gördüğünü ortaya koymaktadır.

Seçim tam bir curcunaya döndü demek abartma olmaz. Tek amaç hükümet olmak biçiminde, partilerin hedefini özetleyebiliriz. Bunun için de her şeyi mübah sayıyorlar. Turgut Özal'ın yaptıklarının yanında diğerlerinin yaptıkları öyle geri kalacak şeyler değil. Adeta bir moda biçiminde hepsi sola yapışıyor. Bunun nedeni de anlaşılıyor. Kitlelerde devrime doğru kayan sempati, bazı sahte türedi solcular piyasaya sürülerek rejimin potasında bu muhalefet eritilmek isteniyor. Geçmişte rejimin yanında en sıradan bir itibarı bile olmayan, ama bugün öne çıkarılan bazı kişilerin şahsında yapılmak istenen budur. Bu politikanın önemli bir uygulama alanı ise Kürdistan. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı derin etki bu şekilde sahte oluşumlara, parlamentoculuk vb. kanallara aktarılmaya çalışılıyor. Faşist rejim geçmişte bir köşeye attığı bazı salyalı uşaklarına yeniden şans veriyorsa nedeni budur.

Türk siyasal hayatında yaşanan kriz, öyle sıradan parti içi kavgalarla ifade edilemez. Bu olsa olsa onun çok zayıf bir yansımasıdır. Gelişen kitle muhalefeti ve Kürdistan bağımsızlık mücadelesine karşı rejimin elinde bir alternatifi yok. Eskileri yeniden piyasaya sürmesi, sola açık kapı bırakması da bir çözüm olmamakta. Kaldı ki bunlar kitleler tarafından reddedilmektedir. ANAP'ın alternatifi yine ANAP olmakta. Diğer partilerin ekonomik programları ANAP'ınkiyle aynıdır. Bu hükümetin kokuşmuşluğu ise her tarafı sarmış durumda. İşte, bu nedenle rejim ağır bir siyasal krizi yaşıyor. Kendisinin ömrünü biraz daha uzatmak için birçok çare arayışı içerisinde. Birçok uşağı cilalayarak yeni tipler olarak piyasaya sürüyor.

Kısaca yaptığımız bu değerlendirmelerden sonra seçim meselesi üzerine sonuç bakımından birkaç noktayı daha açıklamak istiyoruz.

HALKLARIMIZIN GÜNDEMİNDE DEVRİM VAR

Seçimlerin bir oyun ve rejimin bunalıma çare arayışı olarak ortaya çıktığı bu değerlendirmelerden sonra daha iyi görülüyor. Başta sorduğumuz soruya yeniden dönebiliriz. Rejim bir an önce bunalımı aşmak için seçimi bir çare olarak görmektedir. Bu nedenle erkene aldı seçimleri. Görülen odur ki, seçimlerle birlikte erkene almak istediği çözümü veya bunalımdan çıkış ise daha da uzaklaşmış durumda. Seçimlerle birlikte rejimin iflası daha da açığa çıktı. Rejimdeki yozlaşma, çürüme, zayıflık seçimden 1 ay önceden görülmeye başlandı. Bu daha da artma yönünde. Yani rejimin kendisini çöküşten kurtarması mümkün değil. Bu anlamda erkene alınan bir çözümden bekenmek de olanak dışı.

İşte bu gerçeklerle birlikte, Türkiye ve Kürdistan halklarının gündemi daha da netleşmektedir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşı bütün hızı ve şiddetiyle büyüyüp, yaygınlaşarak devam ediyor. Türkiye'de artan muhalefetin örgütlülüğe kavuşturulup geliştirilmesi, faşist rejimin seçim oyununun boşa çıkarılması gerekiyor. Bu görevler layıkıyla yerine getirildiğinde halklarımıza kan kusturan faşist bir rejim hakkettiği yer olan tarihin antika müzesine gitmekten kendisini kurtaramaz.

Türk Basını ve İşbirlikçi Uzantıları Onursuz Kimliklerini Sürdürüyor

Baştarafı 1. sayfada

üzere dünya basınının da değerlendirmesi bu yönlüdür. Irak sömürgeciliğinin radyo ve basını dışında hiçbir basın-yayın kuruluşu, Türk basınına itibar etmez. Haber ve yorumlarını inanılır kaynak göstermez.

Türk burjuva basını, bu onursuz konumunu olumsuz tarihinden alır. Türk burjuvazisinin halktan kopuk; emperyalizme bağımlılık içinde feodal-komprador bir sınıftan dönüşme olması, bütün toplum gibi, basına da yansıdı. Denebilir ki, bu yansıma en fazla basın alanında oldu.

Türk basınının emperyalizme bağımlılığı, Türk burjuvazisinden önce oldu. İlk Türk burjuva basını İstanbul komprador ve komisyoncu burjuvazisinin fonksiyonu olarak doğdu. Bu nedenle de doğuş ve gelişiminde Türk burjuva basınının anti-emperyalist tavrı olmadığı gibi, kemalist burjuvazi kadar bile emperyalizmle çelişkiye düşmedi.

Türk burjuva basını, Türk ulusal kurtuluş savaşında da olumlu bir işleve sahip değildir. Daha Türkiye işgal altındayken, bağımsızlık eğilimi yerine, emperyalizme bağımlı manda olma eğilimi Türk burjuvazisinin egemen eğilimi olur. *"İçlerinde Yunus Nadi, Necmeddin Saddah türünden kemalist dönemin önde gelen isimleri, Halide Edip Adıvar, M. Emin Yılman gibi 1950'li yılların iktidar partisini etkileyen gazetecilerin bulunduğu seçkinler grubu daha 1918 yılının sonunda Wilsoncular birliği* (Wilson dönemin ABD cumhurbaşkanı ve manda planı sahibi, bn.) *adında bir örgüt kuruyorlar."* (Y. Küçük, Aydın Üzerine Tezler, cilt 3, s. 441)

Türk burjuva basını, 1919-23 döneminde Kemalizmin halk, demokrasi, sosyalizm düşmanı, komplocu, katliamcı, şoven politikasının aracı olur. Zira mevcut basının tümü kurtuluş savaşında kemalist burjuvaziyle henüz tam bütünleşmemiş ondan da gerici İstanbul burjuvazisinin organlarıdır.

Sol adına çıkan gazeteler bile kemalizme tabi olur. Bunların en ilginci Çerkez Ethem'i destekleyen Yeşil Orducu ve sözde sosyalist yayın organı olan "Yeni Dünya" gazetesinin başına gelenlerdir. Gazete Eskişehir'de basılır. Ali Oruç gazeteyi basar. Bir gün Celal Bayar ve T. Rüştü Aras, Eskişehir'e giderler. Ali Oruç'a içkili bir ziyafet verirler. Arkasından, matbaaya giderler. Matbaa polis kordonu altındadır. Rotatifler de sökülmektedir. Celal Bayar, Ali Oruç'u kenara çekip, içinde yüklüce para bulunan bir zarfı verir ve, *"Yeni Dünya'yı bundan böyle Ankara'da çıkaracaksın"* der. *"Eskişehir'de Yeni Dünya, 'İslami Bolşevik Gazetesi' iken, Ankara'da yayınlanan Yeni Dünya 'resmi komünist partisinin* (Kemalist komünist partisi) *yayın organıdır."* (Cemal Şener, Çerkez Ethem Olayı, s. 74) Bütün bunlar bir gecede, bir içkili ziyafet ve biraz para ile olur. Türkiye'de basın onuru —hem de 'sol' basın— baştan bu denli ucuz alınmaktadır. İşin ilginci, Ali Oruç, aynı yayın organı nedeniyle İstiklal Mahkemesi'nde yargılanacak ve komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla ceza görecektir. Hem de halis kemalist olmasına rağmen.

Türk solu adına basılan 1920'lerin "Orak-Çekiç" ve "Sosyalist Aydınlık" dergilerinin işlevi, Kemalizme sol'dan hizmet olur.

Kemalizmin doğrudan yayın organları olarak çıkan Hakimiye-i Milliye, Ulus ve Cumhuriyet gazeteleri Yunus Nadi, Mahmut Soydam, Falih Rıfkı Atay vb. bağnaz kemalistlerin elindedir. Bu gazete büroları, yayın büroları olmaktan çok, emperyalist tekellerin acenta büroları halindedir.

Kemalist egemenlik altında basının işlevinin ne olduğunu en iyi olarak M. Kemal çizmektedir. M. Kemal, 1923'te İzmir İktisat Kongresi'nin arifesinde **İkdam, Tanin, İleri, Akşam, Vakit, Vatan** vd. dönemin başlıca gazete yöneticileriyle yaptığı toplantıda şunları söyleyecektir:

"Türkiye basını milletin hakiki sada ve iradesinin belirtisi olan Cumhuriyetin etrafında çelikten bir kale vücuda getirecektir... Bir fikir kalesi, düşünce kalesi, basın mensuplarından bunu talep cumhuriyetin hakkıdır." (M. Emin Yalman, Atatürk'ün söylev ve demeçleri, cilt 2, s. 165)

Bu cümleler, kemalist yönetimin basına ne biçtiğini açıkça göstermektedir. Açıkça bana uyduluk yapacaksınız, aksi durumda 'cumhuriyet' sizi ezer denmektedir. Bu durumda basın yasaları vb.'lerinde geniş sınırlar aramak bir yana, Türk burjuva basınında ahlak kuralı anlamsız olur.

1920-45 döneminde gazetelerin tümü kemalist yönetimin elindedir. Sadece iktidar kanadının değil, muhalefet basını da böyledir. Gazete yöneticileri doğrudan Çankaya tarafından atanmakta, gizli bir parmak işaretiyle gazetelerin yöneticileri değişmekte ya da gazeteler derhal kapatılmaktadır.

Kemalizmin faşizme öykündüğü 1930'lu yıllarda Türk basını, Musollini ve Hitler'in borazanlığını yapar. Kemalist Kadro dergisi, Mussolini hayranı olurken, Yunus Nadi'nin Cumhuriyet'i doğrudan faşist Almanya'nın finansesiyle çıkacaktır. Örneğin 1935'te Almanya'yı ziyaret eden bir grup Türk gazete muhabirine röportaj veren Hitler'in propaganda bakanı Göbbels, şunları diyecektir: ***"Birkaç memleketin gazeteleri doğruyu yazıyorlar. Türkiye gazetecileri de bunlardandır."*** (Asım Us, Hatıra Notları, s. 104) Dünya basını birkaç istisna dışında Hitlerciliğe karşıyken, Türk basını Hitler'in borazanlığını yapıyor...

1945'le içine girilen ABD hayranlığı ve yeni-sömürgecilik ilişkileri en somut yansısını Türk yayıncılığında bulur. Zira, o döneme kadar çapları küçük olan Türk gazeteleri; işbirlikçi burjuvazinin tekelleşmesi oranında onlar da tekelleşir. Tekeller ve kemalist yönetimin etki ve uyduluk alanı dışında Türk yayıncılığı düşünmek anlamsızdır. En seçme 'demokrat' gazete ve muhabir geçinenleri bile, rejimin basit piyonu olduklarını ispatlamaya bile gerek yoktur. Zira bunun örnekleri, utanç verici durumları basının kendisi tarafından belgelenmek zorunda kalınmaktadır. En değme köşe yazarları, belli dönemin keskin 'devrimci', 'demokrat' yazarlarının nasıl birden en keskin gericilik temsilcisi kesildiklerini ibretle görüyoruz. Köşe yazarları uydu Türk burjuva meclisinin satılık parlamenterlerinden daha ucuz alınıp satılmaktadır.

Türk burjuva basınının bu durumu, salt üzerindeki baskılar ve basın yasalarındaki kısıtlamalar ve muhabirlerin niteliğine ilişkin değildir. Ondan da öteye doğrudan Türk burjuvazinin oluşum ve gelişim özelliklerine; dolayısıyla da basının evriminde yatmaktadır.

Victor Hugo, **Sefiller**'de, 500 sayfa boyunca, burjuva ahlakına seslenir, onu yüce erdem gösterir, ahlaki sorumluluğu bir düzenin egemen yasaları yapmaya çalışır.

Ahlak, sınıfsal bir içeriğe sahiptir. Her sınıfın gerçekliği içinde ahlaki ölçüleri vardır. Burjuvazi yükselen, savaşçı ve devrimci bir sınıfken ahlaki erdemlerinden söz edilebilir. Bu erdemler sanatta, kültürde, siyasette, örgütlenmede ve anti-feodal mücadelede vardır.

Ancak, hiçbir dönemde Türk burjuvazisi ve yansısı basın bu ölçülere ulaşmadı. Çünkü, hiçbir dönemde Türk burjuvazisi ve basını anti-emperyalist, anti-feodal, demokrat, devrimci olmadı. İlk gününden gerici ve şoven olarak doğdu.

Bu nedenle ahlak kurallarını burjuva anlamda bile ölçüt olarak Türk basınına değer biçmek, bilimle ve gerçeklerle alay etmek olur. Olsa olsa ahlaksızlık kurallarının bazı düzeyleri ölçüt alınarak Türk basınından buna uyması istenebilir.

Kürdistan sorunu ve Türk basını

Türk basınının politikasına yön veren kemalist ilkelerdir. Bunlar emperyalizme uşaklık, demokrasiye, sosyalizme, işçiye, köylüye düşmanlık ve doruğa vardırılan katliamcı şovenizmdir. Kemalist ideoloji, toplumun sınıfsız olduğuna ve Misak-ı Milli programına dayanmaktadır. Buna göre, Misak-ı Milli sınırları içinde herkes Türktür. Bu programa göre, Kürt halkı ve Kürdistan yoktur. Bu gerçeğe karşı olan her şeyin katledilmesi mübahtır. Zira varlık bu program üzerinde biçimlendirilmiştir.

Basın, egemen sınıfın ideolojik-propaganda cephesini oluşturur. Bu özellikleriyle ezilen sınıfların da uyanışında oldukça önemli yer tutan bu araçlar egemen sınıfın elinde, ezilen sınıflara karşı bir karşı-devrimci ideolojik, politik şartlandırma ve zehirleme aracı olmuştur.

Türk burjuva basını, ilk günden Kürdistan sorununa inkarcı yaklaşır ve şovenizm histerisini yayar. Şeyh Sait ayaklanmasında, Ağrı, Dersim vd. Kürt halk direnişlerinde Türk basını, Kemalizmin tam uydusudur. Arşivleri ortaya serildiğinde, nasıl kan istediğini, gerçekleri nasıl çarpıttığını, nasıl sömürgeci orduyu vahşete davet edip, vahşeti süslediği ibretle görülür. **Dünyada mazlum bir halkın soykırıma uğratılmasına bu denli sevinecek ve davetiye çıkaracak bir basın olamaz.**

Böylece Türk basını Kürdistan'da objektif olarak, Türk sömürgeciliğinin bir aracı olur. Bunu da aşar, Türk basın kuruluş ve muhabirleri Kürdistan'da birer istihbarat kurum ve elemanı olarak çalışırlar. Sadece bu gerçek işin sınıfsal, ideolojik işlevinden gelen objektif bir gerçeklik değil, bunun da ötesinde Kürdistan'da ve Kürdistan konusunda Türk basın muhabirinin çoğu kemalist kadro ve MİT elemanıdır. 1925 Palu-Genç-Hani ayaklanmasına bakılırsa bu durum net görülür. Dersim ayaklanmasından önce akın akın alana giden basın muhabirleri ve yazarları hazırladıkları rapor, röportaj ve kitapları doğrudan Türk Genelkurmaylığına verir ve bu planlar katliamlara malzeme olurlar. Şevket Süreyya vd.'lerinin Kadro dergisi ve diğer Türk basınına bakılırsa bu durum net görülür.

Yakın dönemde Türk basınının bu işlevi daha net ortaya çıkar. 1970'lerin ikinci yarısında PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliştiğinde yine ilk önlem çalışması içinde olan Türk basını oldu. "Vatan elden gidiyor", "tehdit Misak-ı Milli'yedir", "Doğu elden gidiyor" vb. çığlıklar ilk elden atan Türk basını oldu. Türk Genelkurmaylığının en değerli raporları sadece Tercüman, Hürriyet vb. MİT tarafından yönlendirilen basın tarafından değil, sözde "demokrat", "ilerici", "devrimci" geçinenlerinden alındı. Cüneyt Arcayürek vb.'lerinin durmadan Kürdistan gezilerine çıkmaları ve tehlike anonslarını çalmaları, gazeteciliğin ötesinde, Genelkurmaylık ve MİT karargahlarınca yönlendirilen bir faaliyet olduğunu gösteriyordu.

Türkiye'de burjuva anlamda olsa bile, demokrasinin kaderi Kürdistan sorununa bağlı olduğu gibi, basın özgürlüğü de doğrudan Kürdistan sorununa bağlıydı. M. Kemal, Kemalizmin basın politikasını 1923'te Türk basın temsilcilerine dikte ettirirken, Kürdistan sorununa bakışı temel alır. İlk İstiklal Mahkemeleri'nde ilk yargılananlar Kürtler ve Türk basını olur. Koçgiri ayaklanmasının ardından kurulan divanı harpte, Kürt yurtseverleri ile beraber yargılananlar yine Türk gazetecileri olur. 1925 İstiklal Mahkemeleri'nin sanıkları Kürt halkının yanısıra komünistler, muhalif kemalist klikler ve Türk basını olur. 1971 ve 1980 askeri-faşist darbeleriyle sanıklar yine Kürt devrimci-yurtseverleri, Türkiye devrimci-demokratları ve Türkiye basını olur.

Türkiye'deki basın özgürlüğü, dar demokratik sınırlar içinde bile bu denli Kürdistan sorununa bağlıyken ve Türk basını bugün az çok bir şeyler yazma "özgürlüğünü(!)" tamamen Kürdistan'da yükseltilen ulusal bağımsızlık savaşına borçlu olduğu gerçeğine rağmen, bu ahlaksızlıklarını sergiliyor.

Türk basını, Türk faşist sömürgeciliğinin Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirdiği özel savaşın bir piyonu durumundadır

---

İddiamızın ispatı basının tarihsel ve güncel pratiğinde en açık şekliyle sergileniyor. 12 Eylül 1980 faşizmi kurumlaşmış, her alana egemen olmuştur. Sömürgeci-faşist özel savaşın en önemli ögesi, ideolojik, politik propagandadır. Resmi sömürgeci radyo, televizyonu vb. kurumların yanısıra, basın hiçbir kural tanımadan, aralıksız bu rolünü oynamaktadır.

Türk basını, bu rolünü yerine getirirken, habercilik dahil hiçbir konuda doğruluk ölçülerine uymamakta, durmadan faşist sömürgeciliğin borazanlığını yapmaktadır. Faşist Türk burjuvazisi, Kürdistan halkına tam bir savaş açmış, Kürdistan'ı bir zindan ve kan gölüne çevirirken, suspus olan basın, bunun yanısıra faşist ordunun katliamlarını büyük bir maharet ve pişkinlikle gizlemekte ve tersyüz etmektedir.

Dünyanın her yanında basının burjuva karakterde olsa bile bu tür rejimlere ve uygulamalarına muhalefeti varken, Türk basını Türkiye'de bile dolu zindanlara, işkencelere, açlığa, idamlara ses çıkarmamakta, tam aksine sinsi yöntemlerle faşizmin uygulamalarını gizlemekte, kitleleri şartlandırmayı hedefleyerek, dünyada eşi olmayan bir 'yayıncılık' sergilemektedir.

Faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Kürdistan gerçekliği karşısında sıkıştıkça, uydu basının rolü daha çok artmakta, hünerleri çeşitlenmektedir. Adeta Türk burjuva basını arasında bir yarış vardır: Kim daha yalanlar dizerse, kim daha çok hokkabazlık yaparsa, kim olayları en iyi çarpıtırsa, generallerin gözüne en iyi girmektedir.

Türk sömürgeciliğinin politika ve kurumları gibi, Türk basınının da ne denli çirkef, uydu olduğunu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ortaya çıkarmaktadır. Türk basınının ciddiliğinin ölçütü, Kürdistan sorununa bakışıdır. Türk basını hiç özerk olmadan despot kemalist kılıcı Kürdistan sorunu nedeniyle yedi ve gittikçe de o kılıç altında bükülmektedir.

Türk basını, Misak-ı Milli görevini yerine getirmektedir, ama nasıl? Generaller hepsini topluyor. Kulaklarını çekiyorlar. Aralarında işbölümü yapıyorlar. Sırayla ve hep birden koro halinde yalan neşriyata başlıyorlar. Buna göre, doğru haber yazmayacaklar, ordunun aldığı darbeleri, gerillaların gücünü, halkın desteğini vb. her şeyi gizleyecekler, tersine çevirecekler, olmadık yerde genelkurmaylığın önlerine attığı malzeme kırıntısıyla şatolar yaratmaktadırlar.

Basın muhabirleri dedikleri MİT elemanlarından başka bir şey olmayan aşağılık mahluklar, Ankara'daki basın bürolarından dağlardaki gerillalarla röportajlar yapıyorlar, senaryosunu kendilerinin çizdikleri operasyonları diziyorlar, fotomantaj fotoğraflar yayınlıyorlar, zindanlarda dünya alemin duyduğu direnişleri gizliyorlar, işkence yok diyerek ve ortalığı güllük gülistanlık göstererek gerçeklerle alay ediyorlar. Şehit ve savaşçı ailelerini asker-polis dipçiği altında zorlayıp, röportajlar yapıyorlar, söylenmemiş şeyleri söyletiyorlar, olmamış röportajları yayınlıyorlar, vahşet ordusunun katliam ve uygulamalarını gizleyip, gerilla eylemlerini vahşet olarak gösterme hünerini sergiliyorlar vb.

Türk basınının haber kaynakları kimlerdir?

Türk Genelkurmaylığıdır. Temmuz, ağustos ayında bizzat Türk basını kutuplaşarak, kendi ahlaksızlığını kendisi sütunlarında sergiledi. Diğer son bir örneği, ağustos ayı içinde Hürriyet'in Palme ile ilgili balon haberini yalanlayan Cumhuriyet, Milliyet, Sabah gazeteleri örneğinde görüldü.

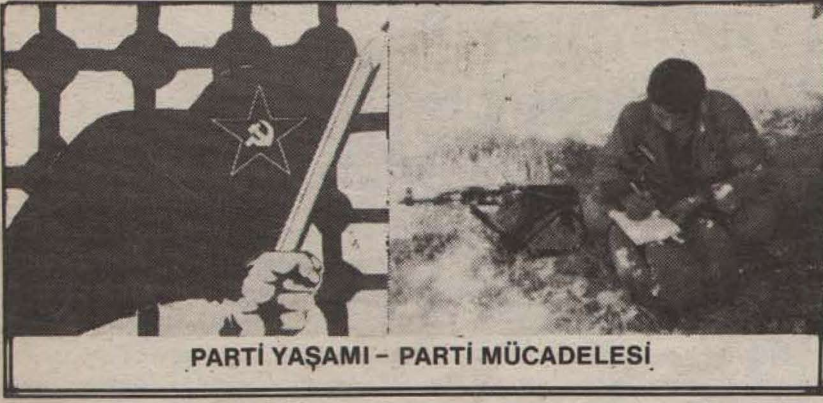
Bu son örneklerle, ipliği pazara çıkan Türk basını biraz utandığı ve arlandığı yanılgısına meydan vermeden tekrar tozu dumana katan yalan haberleri dizmeye başladı.

Basın tekrar beş paralık ihanetçilere sarılmaya başladı. Süleyman (Baki Karer), Ali Ozansoy vb. faşizmin uşağı unsurların hiçbir değeri olmayan açıklamalarını üstelik belge diye ilk sayfalarından sunmaya başladı. Bu asılsız belgelerin hiçliğini ve Genelkurmaylığın zorlamasıyla yazıldığını bizzat bu yayınların sahipleri olan Hürriyet, Milliyet, Tercüman vb. gazeteler aynı sayfalarında yalanlamak zorunda kaldılar.

Böyle ciddiyetsiz basının örneği nerede görülmüştür? **Türk basını, Genelkurmaylık kaynağının iyice ortaya çıkması karşısında şimdi de sözde daha ciddi kaynaklara baş-**

Devamı 23. sayfada

GERİLLA GÜNLÜĞÜ'NDEN

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

...

29.5.1987

İki gün önce alınan ülkeye dönüş haberi üzerine bugün hazırlıklar yapıldı. Kampta bir hareketlilik var, heyecan dorukta... Hazırlıkların tamamlanması ve yetkili arkadaşların belli açıklamalar yapması ardından, birlik öğleye doğru kamptan ayrıldı. Tüm arkadaşlar ülkeye dönüşün sevincini yaşıyor. Ülkeye bir an önce dönüşün sabırsızlığından kaynaklanan gerginlikler yerini alçak gönüllülüğe bırakmış durumda...

Vadi boyunca ilerledik... Takriben iki saat kadar yürüdükten sonra öğle yemeği molası verdik. İndiğimiz dağlardan süzülerek toplanan ve coşkulu akan bir çayın kenarında, yüksek çınar ağaçlarının altında verdiğimiz mola oldukça dinlendirici oldu... Önümüzde, aşmamız gereken H.B. çayı vardı. Bu çay, Kürdistan'daki Fırat ve Dicle gibi büyük ırmaklarla karşılaştırıldığında onların onda biri kadar bile olmayacak denli küçüktür. Fakat sert akışı nedeniyle köprüsüz geçiş mümkün değildir. Bu nedenle de portatif bir köprü yapmak gerekiyor. Birlik akşama kısa süre kalana kadarki zamanını köprü yapma hazırlıklarıyla geçirdi. Akşam toplantı yapılarak önümüzdeki döneme ilişkin iki günlük planlama yapıldı. Esas harekat planı, alınacak istihbarat bilgileri ardından yapılacaktır. Birlik içi işbölümü yapıldı. Bunlar yarın arkadaşlara aktarılacaktır.

30.5.1987

Sabah erken saatlerde kalkarak köprü çalışmalarımızı tamamladık. Özel bir istihkam birliğimiz yoktu, fakat tüm birlik gerektiğinde bir istihkam birliği olabiliyor. Karşı ile bağlantıyı sağlamak için üç köprü yaptık. Öğle yemeğini karşıda yedik. Dağ lahmacunu -un helvası- iki günden beri soframızın baş konuğudur.

Öğleden sonra birlik toplantısı yapıldı. Komiser arkadaş gideceğimiz alanın önemi, mevcut koşullar ve gelişmeler, Parti III. Kongresi ardından sürdürülen genel çalışmalar ve bunun bir parçası olarak yapılan eğitim ve hazırlık çalışmaları, bizden beklenenler, hedeflerimiz, çalışma ve vuruş tarzımız; örgütlenme, uyum, fedakarlık ve işbölümünün önemi üzerine kısa bir konuşma yaptıktan sora görevlendirmeler açıklandı. Komutan arkadaş da ajiteli kısa bir konuşma yaptı. Ardından birimdeki bazı arkadaşlar da düşüncelerini belirttiler.

Plan gereği bugün S... köyünde ilk eylemimizi gerçekleştireceğiz. Böylece ülkeye giriş eylemlilikle başlıyor. Eylem 3 savaşçı çıkarmadır...

... Zağros dağları yüksek ve sarptır, etekleri kayalık ve ormanlık, vadileri alabildiğine derindir. Kışın ARGK gerillalarından başka, yer yer 10 metre karı aşma gücünü kimse kendisinde göremez. Kürdistan halkı da yazın bu dağları yayla* olarak kullanır ve gerçekten tadını çıkarır. Çünkü bahar ve yaz aylarında bu alanlar her yönüyle tıpkı bir cennet parçasıdır. Bu birbirine omuz vermiş ve aralarında geçen çayı ortaklaşa besleyen vadileri bir "sınır"la ayırmanın doğaya bile ne denli aykırı düştüğü ve "sınır"ın ne denli sahte ve uyduruk olduğu bir bakışta anlaşılıyor. Ve bu, sömürgeci işgalcilere duyulan kini daha da arttırıyor.

Bulunduğumuz dağlarda kış ve ilkbahar henüz karışıktır, fakat aşağıya doğru indikçe güney eteklerinde sararmış otlar görüyoruz. Gideceğimiz köy dağın eteğindedir.

Bu köye kışın da gelmiştik; elbette ki, yazın bu muhteşem güzelliğini kışın bulabilmek mümkün değildir. Köye girdiğimizde köylüler tarafından sevinçle karşılandık. 28-30 Nisan eylemlerinin olumlu etkisi hemen belli oluyor, sömürgecilere vurulan darbenin kitlede sevinç yarattığı ilk temasta anlaşılıyor. Çevre köylerde Askerlik Kanununu yürürlüğe koyduğumuz duyulmuş, S... köyünden alacağımız üç asker hazırdı bile. Birçok sorunlar ve özellikle de siyasal gelişmeler üzerine köylülerle konuştuk. Merak dolu sorularını yanıtlamaya çalıştık.

Alınan istihbarata göre takriben bir ay kadar önce tugay komutanı birliğiyle "sınır" denen çaya kadar gelmiş ve geri dönmüşler. S... köyünde konumlandıkları noktanın çevresine döşedikleri mayınlardan birinin patlaması üzerine üç askerin öldüğü ve bir çetenin de yaralandığını söyledi köylüler. Ayrıca Saddam güçlerinin "sınır" yakınlarındaki bir alana kimyasal bomba attığı, birçok insanın öldüğü ya da yaralandığı ve et çürümesi, gözlerin kör olması, organların şişmesi, karın şişmesi vb. çeşitli hastalıkların geliştiği söyleniyor.

Askerlik Yasası gereğince saflara aldığımız her üç genç savaşçı da oldukça olumlu özelliklere sahip. Konuşmalarında hep, savaştan başka çıkar yollarının kalmadığını dile getirmektedirler...

Akşam saatlerinde köyden ayrılarak barınma noktasına çekildik. Yarın Askerlik Yasası uygulamalarına başka köylerde ve zomlarda devam edeceğiz. Ayrıca yerine getirilmesi gereken lojistik görevler var. Bir de yarın muhabirlik görevini alacak arkadaşlarla konuşacağız.

31.5.1987

Geceyi kayalık bir noktada geçirdik. Gece karanlığında özellikle yeni katılanların yol yürüme güçlüğü olduğundan dolayı hedefimize ulaşamadık. Bugün, önce zomlara uğrayacak daha sonra da D... köyüne giderek bir köy toplantısı gerçekleştireceğiz.

Sabah saat 8.00 sıralarında zomlara bir grup çete geldi. Bir kısmı tepede konumlanırken, altısı zomlara indi. Grupça bunları teslim almak ve gerekirse imha etmek kararını aldık. Bunun için planımızı yaparak saat 9.30 sıralarında harekete geçtik. Bir grup tepe ile zomlar arasındaki yolu kesecek; böylece hem zomdaki çetelerin kaçışı engellenecek hem de tepeden müdahale önlenecektir. Bu arada saldırıyı gerçekleştirecek grup da görünmeden çadırlara yaklaşacaktır. Yolu kesecek grup olarak biz beş kişi harekete geçtik. 3 arkadaş barındığımız noktada bekleyecek, 9 kişiden oluşan grup da saldırıya geçecek... Görünmemek için yolu uzatmak zorunda kaldık. Yaklaşık birbuçuk saat sonra belirlediğimiz noktaya takriben 100 metre kadar kala çetelerin ateşiyle karşılaştık. Çok sıcak havanın da etkisiyle yürüyüş oldukça güçleşiyordu. Fakat çetelerin ateşi durmamasına rağmen, biz ilerlemeye devam ettik. Saldırıyı yapacak grup, kararlaştılan yoldan değil, kestirmeden gitmek istemiş. Daha zomlarla barınma noktası arasındaki vadiye ulaşmadan çetelerin nöbetçisi grubu farkediyor ve ateşe tutuyor. Biz noktamızı tuttuk. Çeteler bize 500 metre kadar uzakta ve oldukça elverişli kayalara konumlanmış durumdadırlar.

Biz ilk etapta çetelerin yerlerini tam olarak tespit etmeye çalıştık. Arkadaşlar da aşağı yukarı bir kilometre kadar uzakta çeteleri ateşe tutmuşlar. Tespit ettiğimiz bir çeteyi kleş G-3 ile otomatik ateşe tuttuk; çete darbe aldı.

Önü aşağıya doğru eğimli bir kayalıkta üç kara çadır yanyana duruyor. Doğu ve güney kesiminde derin bir vadi uzanıyor. İki kişi çadırların önündeki koyun sürüsünün arasına girmek istedi. Anında ateşe tutuldular ve muhtemelen darbe aldılar. İki ya da üç kişilik bir çete grubu ise doğudaki vadi ile çadırlar arasındaki kayalık alana mevzilenmişler. Bize ters düştüklerinden dolayı göremiyoruz, fakat birisi bulunduğumuz noktaya ateş ediyor.

Saldırı grubu geri çekilmek zorunda kalmış. Karşıdan, etkili olmamasına rağmen yoğun ateş sürüyor. Arka kesimde çete ve askerler çarpışmaya müdahale etmek istediler, ateş ederek bize doğru ilerliyorlar. Fakat mesafe hala epey uzaktır. Biz onları da ateşe tutunca daha fazla ilerleyemediler; bir kesimi geri dönerken, bazıları da orada mevzilendiler. Onlarla aramızda bir vadi bulunuyor. Yamaçtan ilerlemek mümkün olmayınca tepenin arkasından dönerek kuşatmak istediler. Fakat kuşatmak için uzun yol almaları gerekiyor. Nitekim saat 14.00 sıralarına kadar ancak aşağı inebildiler.

Arkadaşlar geri çekilmemiz için çağırıyorlar. Yaklaşık 1,5 saat sonra geri çekildik. Yorucu bir yokuş tırmandıktan sonra arkadaşlara ulaştık...

Yukarıda helikopterler dolaşmaya başladı, çevremize indirme yapıyorlar. Afaroflu bir grubumuz önceden tepeyi tutmuş. Tepeye indirme yapmak isteyen iki helikoptere ateş açıldı. Öndeki helikopter indirme yapmadan yükselmek zorunda kaldı. Arkadaki ise ancak 6 asker indirebildi, fazla fırsat verilmedi.

Biz tepeye ulaştığımızda akşama doğruydu. Bıraktıkları askerleri almak için olmalı, bir helikopter geldi, ateşimizle karşılaşınca iniş yapamadı. Askerlerle aramızda bir kilometre ancak var, fakat aşırı yorgunluk ve açlık nedeniyle müdahale edemedik. Çeteler çarpışma noktamıza hala ateş ediyorlar, an-

laşılan geri çekildiğimizi farketmemişler. Biz dağın doruğunu aşarak iç kesimlere doğru ilerledik. Yolculuk oldukça yorucu geldi. Sabah kahvaltısından bu yana arkadaşlar herhangi birşey yememişler. Hedeflediğimiz noktaya ulaşamadık, uygun bir kayalıkta konumlandık.

Sonuç: Çarpışmayı başarısız kılan bazı hatalı tutumlar oldu. En ciddi zaaf, acelecilikti. Baskın grubu kararlaştırılan yoldan ilerlemek yerine, erken ulaşmak için yakın yolu tercih etti. Bunun üzerine daha barınma noktasından 200 metre kadar uzaklaşmadan erkenden farkedildiler ve bu durum çetelerin mevzilenmesine neden oldu. Yine, yedek erzak bulundurmamak sorun oldu. Eğer erzakımız olsaydı 6 düşman askerinin imha edilmesi işten bile değildi. Cephanenin kullanılmasında da gerekli titizlik gösterilmedi, arasıra gereksiz atışlar yapıldığı da oldu... Karşılaştığımız durum günlük planımızı ve hareket yönümüzü kısmen değiştirdi.

1.6.1987

Gündüz boyunca dağın doruğuna yakın bir noktada, kayalık bir yerde zamanımızı savunma pozisyonunda geçirdik. Hava serin fakat zorunlu olarak hepimiz güneşlenme durumundayız. Su ihtiyacımızı kardan gideriyoruz, erzak yok. Hareketsizlik bu noktada da işimize geliyor.

Helikopter dört kez uçuş yaptı. Bulunduğumuz alanda geniş bir araziyi görebiliyoruz. Çarçêl dağının dorukları hala karlıdır... Akşama doğru yapılan birlik toplantısında, bu gece için ve genel olarak harekat hattımız belirlendi. Akşam R... köyüne ineceğiz. Köylülere yönelik propaganda yapılacak, Askerlik Yasası gereğince 5-6 genç askere alınacak ve erzak temin edilecektir.

Daha akşam olmadan R... köyüne doğru dik yamaçtan aşağıya inmeye başladık. 3,5 saat süren yolculuktan sonra köye ulaştık. Tüm köy kuşatılıp kontrol altına alındıktan sonra bir eve girdik. Ev sahipleri bize güzel bir peynir ekmek ziyafeti çekti. Yemekten sonra harekete geçtik. Bizden birkaç gün önce köydeki gençlerin çoğu TC tarafından askere alındığı için ancak 4 genç bulabildik. Evin birinde oldukça zorlandık; gençler istekli olmasına rağmen tüm aile onları vermemek için adeta direniyor. Kadınlar tüm maharetlerini kullanıyor, olmadık diller döküyorlar. Buna rağmen epey uğraşılarak aile ikna edildi ve evden iki genç alındı. Aile bağları o denli güçlü ki, saygı duymamak elde değil.

Barınma noktasına ancak sabaha ulaşabildik. Dinlenmeden sonra yapılacak birim toplantısında çalışmalar değerlendirilecek...

2.6.1987

Birlik saat 14.00 sıralarına ka-

dar dinlendi. Ardından yapılan birlik toplantısında çarpışma ve diğer faaliyetler değerlendirildi. Çarpışma konusunda, tüm arkadaşların üzerinde birleştikleri eksiklikler şunlardı: Baskın birliğinin aceleciliği, eylem anında koordinasyon eksikliği, cephanenin fazla harcanması, emirlerin tam olarak yerine getirilmemesi, nöbet vb. konularda yer yer görülen dikkatsizlik... Bu hatalar üzerine belirli açıklamalar yapıldı. Komutan arkadaşın, üzerine basa basa sarfettiği, "Cephanemizin kullanılmasında azami dikkat göstermeliyiz, halkımızın büyük fedakarlıklarla sağladığı bir tek mermiyi bile boşa kullanma hakkımız yok" sözleri tüm arkadaşlar üzerinde derin etki yarattı ve saygıyla karşılandı.

Önümüzdeki akşam için harekat planı çizildi. Orman kesiminde çalışan işçilerin çadırlarına uğranacak ve daha sonra esas istikamete doğru devam edilecek. BBC'nin akşam haberleri, Bingöl'de iki yoldaşımızın şehit düştüğünü duyurdu. Eller yumruk oldu, sıkıldı... Çatıldı kaşlar... Keskin ve kararlı bakışlar yüce dağları ve koyu karanlıkları delercesine uzandı Bingöl'e doğru...

Akşam yola çıkarak, bir saat kadar sonra çadırlara ulaştık. Çadırlar kuşatıldı ve işçiler bir alana toplatıldı. Ardarda 3 kamyon bulunduğumuz noktaya geldiler. Üçünde de hayvanları ve erzaklarıyla birlikte Bitlis tarafından gelen işçiler vardı. Tüm gençleri topladık. Komutan arkadaş pek de gençlerin alınmasından yana değildi. Toplam 27 genç ayırdık, bir miktar yiyecek ayarlandı. Geri kalan işçilere yönelik bir konuşma yapıldı. Zenginlik kaynağımız olan ormanlarımızın talanına izin verilmeyeceği, bu nedenle orman kesiminin yasak olduğu, Askerlik Yasası gereğince gençleri askere alacağımızı belirttikten sonra oradan ayrıldık.

Sayımız hayli kabardı. Sarp bir hatta ilerlerken bir savaşçı adayımız kayalardan düşerek baygınlık geçirdi. Biraz da korkan birisiydi. Fazla beklemeyemezdik, uygun bir noktaya çekerek bırakmak en doğrusu olacaktı, öyle yaptık. Yine barınma noktasına ancak sabah saatlerinde ulaşabildik. Barınma noktamız, alan olarak stratejik bir konuma sahip olmasına rağmen, nokta olarak çarpışmaya fazla elverişli değildi.

3.6.1987

Barınma noktasında dinlenmeye çekildik. Öğle saatlerinde komutan birliği uyandırdı. Dağın sol yamacında iki düşman birliği, paralelimizde aşağıya doğru iniyor. İkincisi; komando birliğidir. Biz toparlandık, 9 kişilik bir grup tepeye konumlanarak birliği savunma pozisyonu aldı. Birliğimiz çarpışmaya daha elverişli bir noktaya, ormanlık ve kayalık bir araziye çekildi. Üst tarafımızdaki dağın yarısından yukarısı çıplaktır. Savunma grubu, sağ yanda bulunan stratejik bir sırtı tuttu...

Saat 16.00 sıralarına kadar durumda herhangi bir değişiklik olmadı. Daha sonra helikopterler de operasyona katıldılar. Helikopterler daha ziyade geride bıraktığımız bir tepe ve çevresi üzerinde hareket ediyor. Bir keresinde de bizim bulunduğumuz alanın üzerinde alçak uçuş yaptılar. Savaşçı adaylarımız şaşkın şaşkın gelişmeleri izliyorlar. Hepsi de yoksul kökenlidirler, okuma-yazma bilenlerin sayısı çok azdır. Birçoğu evlidir. Çoğunun tekrarlayıp durduğu soru, "atlarımız ne olacak" sorusudur. Yük taşımak için getirdikleri at ve katırları düşünmektedirler. Kamran İnan haininin aşiretinden olduklarını söylüyorlar... Sosyal yapısı çok geri bir çevreden geldikleri hemen anlaşılan savaşçı adaylarımızın çoğu yoksulluktan şikayetçi. İçlerinden birkaç kişi, çevrede düşman askerlerinin bulunduğunu duyunca silah istediler. Öz yaşamları hakkında bilgiyi fırsat bulamadığımızdan dolayı henüz alamadık, fakat hepsi de çok sempatik ve ilgiye muhtaç insanlar... Yaşam koşulları onları da zorluklara karşı dayanıklı kılmış; uzun bir yolculuk ardından gün boyu hareketsizlik, susuzluk, üç öğün kuru ekmek bunlar tarafından hiç mi hiç sorun edilmedi.

Düşman, bulunduğumuz yeri keşfetmemiş olacak ki, kullanacağımızı tahmin ettiği vadi çıkışına pusu atmaya gitti. Karşı dağda da düşman operasyonu sürüyor. Oysa biz oraları geride bırakmıştık bile... Akşam BBC eylemi haber olarak verdi. Gece yarısı barınma noktasına ulaştık.

4.6.1987

Birlik ve konuklar öğle saatlerine kadar dinlendi. Düşman gün boyu sınır hattına asker taşıdı. İlerleyeceğimiz hat'ta da helikopterlerle indirme yapıldı. Sömürgeciler bir gün önce izlediğimiz yoldan hareket hattımızı çıkarmış ona göre hareket ediyor. Ondan fazla sefer bulunduğumuz noktanın ilerisine, indirme yapıldı. Karşımızda bulunan iki stratejik tepenin birinde sabahtan göründüler, düşmanın bu noktaya önceden konumlandığı anlaşılıyor. İkinci tepeye de akşama doğru indirme yapıldı. Çevreyi gözetleme açısından bu nokta daha avantajlıdır. Akşama doğru, kararlaştırdığımız hareket hattı üzerindeki dağın arka kesimine de indirme yapıldı. İki helikopterle dört sefer yapıldı, fakat dağın dorukta genişliği en az bir kilometredir, o nedenle tümden tutabilmeleri olanaksızdır.

Günü, dinlenme ve savunma pozisyonunda geçirdik. Yönetim olarak belli görevlerin kararlaştırıldığı bir kısa plan çıkardık. Buna göre; yedek üs alanına çekilecek, elimizdeki pasif gücü korumaya ve eğitime alacak, çevrede istihbarat toplayacak, alınacak istihbarata göre birkaç çete odağına yönelecek ve erzak temin edeceğiz. Yola çıktık... Patika dışı arazide yürüdüğümüzden dolayı hedeflenen noktaya sabaha doğru yetişebildik.

5.6.1987

Nokta eski volkanik bir alan ve şiberlerdir. Bir kesimi, araları ormanla kaplı yüksek kayalıktan oluşan alan, savunmaya oldukça elverişlidir. Sabah kahvaltı hazırlıkları yapıldığı sırada, son aldığımız gençlerden üçünün kaçtığı bildirildi. Erkenden farkedilmelerine rağmen, doğal arazi yapısı gizlenmeye elverişli olduğundan bulunamadılar. Çevreyi kontrol ettikten sonra bulunduğumuz noktayı terkettik.

Yaklaşık iki saat şiberlerde yürüdük. Şiberler tamamen kayalıktır, derin kuyuları keskin kayalar birbirinden ayırıyor. Kayalar öylesine keskin ve sivridir ki, hafif düşme durumunda bile ciddi yaralar alınabilir. Fazla yol alınamamasına rağmen, daha yüksekte ormanla kaplı bir alana doğru ilerliyoruz. Fakat biz noktaya kavuşmadan helikopterler geçitlerin giriş ve çıkışlarına güç yığdı. Anlaşılan kaçanlar düşmana sığınmış ve bilgi vermişler. Eski barınma noktamıza çetelerin öncülüğünde bir düşman askeri kolu girdi. Daha sonra operasyon beş koldan şiberlere doğru genişletildi. Şiberler yaklaşık 500 m genişliğinde 3-4 km uzunluğundadır. Şiberlerde ancak çetelerin yardımıyla yol alabilen düşman kuvvetleri bize doğru ilerliyor. Hem araziyi iyi bilen, hem de öncü güç olarak yürüyen çeteler, düşmana önemli kolaylıklar sağlıyor...

Düşman birlikleri 16.30 sıralarında bulunduğumuz ormana yetiştiler. Fakat ormana girmede tereddütlüler. Önce bir çeteyi gönderdiler. Biz daha önce savunma pozisyonuna geçmiştik. Kahraman arkadaşla ben bir noktada bulunuyorduk. Çete bize 15 m kadar yaklaştıktan sonra Kahraman arkadaş iki el ateşle onu yere serdi. Bunun üzerine düşmanda bir panik başladı. Merkezle yaptıkları telsiz konuşmalarını bulunduğumuz yerde duyabiliyorduk... İlk tepkileri birkaç silahla birden ateş etmeleri oldu. Ne var ki atışları oldukça isabetsiz ve bulunduğumuz noktayı hiç almıyor. Bir dik açının iki kolu biçiminde ormanı kuşatarak güçlerini

konumlandırmaya çalıştılar. Biz tamamen sessiz kalarak üzerimize gelmelerini bekledik, fakat bir noktada takılıp kalmış, ilerleyemiyorlar... Bizim bulunduğumuz yer daha yüksek ve onlara doğru eğimli, yani onlar daha avantajlı durumdalar. Bu nedenle rastgele taramalarından da korunmak gerekiyor.

Alt tarafta konumlanmış bulunan üç kişilik grubumuz, düşman birliğinin ilerleyip önümüzü kesmesini engellemesi gerekiyordu. Ama düşman ilerlemesine rağmen, gerekli müdahaleyi yapmadı. Kahraman arkadaş kalkıp o noktaya gitmek istedi, uygun olmadığından ötürü engelledik. Komutanın yaptığı uyarılara rağmen alt taraftaki grup hala sessizdir. Düşman birliği arkadaşların tuttuğu o istikameti geçti. Bunun üzerine 4 kişilik bir grubu öne gönderdik, daha sonra ben ve bir arkadaş daha o yana yöneldik. Düşmanın hareketimizi sezmesi üzerine, üstümüze yoğun ateşe başladı, ilerlememiz yavaşladı. Düşman helikopterle az ilerdeki —aynı zamanda geri çekilme hattımız olan— noktaya indirme yaptı. Buradan da yoğun bir ateşe maruz kaldık. MG-3, bazuka ve diğer otomatik silahlarla sürekli mevzilerimiz dövülüyor. Sömürgeci birlikler şiberlerde konumlandığı için mevziler bizimkinden sağlamdır.

Çarpışma giderek şiddetlendi. İki helikopter sürekli çevremize asker indirmeye devam ediyor. Düşman kolunun ilerleyerek önümüzü kesmeleri engellendi, fakat daha önceden helikopterler o noktaya da indirme yapmıştı. Helikopter sırtın arkasına indirme yaptığından dolayı atış menzilimizin dışında kalıyor. Saat 19.00 sıralarında çarpışmalar oldukça şiddetlendi. Bu arada arkadaşlar, uygun olmadığı halde slogan attılar. Böylelikle düşman kalabalık sayının bulunduğu noktayı tespit ederek o noktayı yoğun ateşe tuttu. İşte bu sırada Kahraman arkadaş ayağa kalkıp slogan atınca göğsünden -tam kalbin üzerinden- yara aldı. Özellikle MG-3 ve bazukalar bizi hayli sıkıştırdı. Hafif karanlık çöktükten sonra grup bize doğru ilerledi ve buluştuktan sonra iki arkadaşın yara aldığını öğrendik. Bu arkadaşların yaraları ağır değildi, fakat Kahraman arkadaşın yarası ağır ve üzücüdür.

Biz öncü bir grup, dik ve keskin kayayı tırmanarak yolu kontrole çıktık. Daha sonra yaralı arkadaşı da beraberinde alarak birlik de çıktı. Tepede yoklama yapıldı, 6 savaşçı adayının aşağıda kaldığı anlaşıldı. Görevli arkadaşların dikkatsizliği nedeniyle bunları da bırakmak zorunda kaldık. Çünkü düşman kayayı belirli aralıklarla taramaya devam ediyor. Üzerinde bulunduğumuz yüksek ve dik kaya sadece iki yerde yol veriyor ve bu noktalar da tutulmuş durumdadır. Kahraman arkadaşın yarası giderek ağırlaşıyor, kan içe akıyor. Arkadaş tamamen güçten düştü; kurtuluş ümidi çok zayıf. Beşyüz metrelik yolu 4-5 saatte ancak alabildik. Düşmanın, geçit vermez düşüncesiyle tutmadığı bir noktaya doğru ilerliyoruz.

Yanına bir grup bırakmayı düşündüğümüz Kahraman yoldaş, bunu kabullenmedi, bizden silahını istedi... Korunması için verdiğimiz silahı kendisi kullanarak şehit düştü... Geriye büyük bir kayıp bıraktık. Tüm arkadaşlar ağır bir acı ve suskunluk içinde...

Bu arada büyük acının verdiği bir anlık dalgınlıktan yararlanarak, orman çadırlarından aldığımız gençlerden 8'i daha kayboldu. Şiberlerin arasında arayıp da bulmak mümkün değil. Bir nokta tespit edersek inmeye çalışıyoruz. Ay ışığı gitmiş, ortalık iyice karanlıklaşmış. Uçurumu ininceye kadar sabah oldu. Bir geçitin yakınından geçtik, düşman bizi farketmedi. Seyrek ormanda bir süre yol aldık ve dağın eteğinde bir noktada konumlandık.

Çarpışma öncesi ve çarpışma anında ortaya çıkan bazı eksiklikleri tartıştık. Daha uygun bir hareketlilik ve geri çekilme sağlanabilirdi. Çarpışma anında önce daha uygun bir konumlanma olmalıydı. Alt grubumuzun pasif kalarak zamanında müdahale etmemesi, düşmanın önümüzü kesmesi ve dar bir çembere almasına olanak sağladı ki, bu işimizi oldukça güçleştirdi. Yine, çarpışma anında koordine ve insiyatif yetersizliği, yerimizi belli etmekten başka bir işe yaramayan slogan atmalar, uyumlu çarpışma yetersizliği gibi eksiklikler görüldü. Eğitim amacıyla bunlar üzerinde iyice tartışmak gerekir. Her şeye rağmen arkadaşlar güçlü bir direniş örneği sergilediler...

Kahraman yoldaşın kişiliğini, kişiliğindeki mertliği, yiğitliği, sadeliği; günlük yaşamındaki canlı ve coşkulu durumunun, ilişkilerdeki alçak gönüllülüğünü sözlerle tarif etmek, anlatmak mümkün değildir. Anısına bağlılık, O'nun son sözü olan **"Orduyu kurun, Partiyi güçlendirin"** emrini yerine getirmekle mümkündür. Kaybımız gerçekten büyüktür...

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

"Partimizin İttifaklar Politikasında Özgüce Güven ve Çizgiyi Bağımsızca Hayata Geçirmek Esastır"

Yaklaşık bir yıldan beri yayınını sürdürdüğümüz Parti III. Kongre belgelerinin en son bölümünde ilişki ve ittifaklar sorununu ele alacağız. Partimiz, daha başından beri ulusal ve uluslararası düzeyde stratejik ve taktik ilişki ve ittifak anlayışını belirlemiş, örgütlenmesinin ve mücadelesinin gelişimine paralel olarak, içte çeşitli sınıf ve tabakaları örgütleyip eyleme seferber ederek bir ulusal kurtuluş hareketi biçiminde gelişirken kendi dışındaki güçlerle de koşullara uygun ilişki ve ittifaklar kurmaya çalışmış, bütün bu çalışmalarda ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesinin gelişimini esas almıştı.

Esas olarak 1980'lerle birlikte Partimiz siyasal ilişki ve ittifaklar sorununu çözümlenmesi gereken bir sorun olarak önüne koymuştur. İçte işçi-köylü-devrimci aydınlar temel ittifakı pratikte yaratılmış, Parti güçlerimizin geri çekilmesi sürecinde Kürdistan ve mücadelemiz etrafındaki tecrit çemberi kırılmış, bölgemizde sıcak savaş koşullarında direnişçi güçlerle ilişkilerde önemli mevziler kazanılmıştır.

15 Ağustos Devrimci Atılımı ve ERNK'nin ilanıyla birlikte, mücadelemiz uluslararası alanda etkinliğini daha güçlü bir biçimde duyurmuş, çeşitli devrimci ve ilerici güçlerle ilişkiler kurulmuştur. Partimiz ve Ulusal Kurtuluş Cephemizin şahsında ülkemiz uluslararası platformlarda ilk kez resmen temsil edilmiş, önemli bağlantılar sağlanmıştır. Dünya kamuoyu Kürdistan'daki devrimci gelişmeler karşısında duyarlı hale getirilmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin özellikle uluslararası kamuoyunda yarattığı etki stratejik ve taktik ilişkiler düzeyinde yeterince değerlendirilememiş, kurulan ilişkiler arzulanan düzeye getirilememişse de, bugünkü aşamada çeşitli ilişki kanalları açılmış, gerekli ilk bağlantılar sağlanmış, yeni dönemde yükselecek halk savaşımızın gereklerine uygun ilişki ve ittifaklar geliştirmenin maddi zemini yaratılmıştır.

Tarihi III. Kongremiz, dünya devrim ve demokrasi desteğinden yalıtılmış bir mücadelenin, ne denli haklı ve ilerici bir içeriğe sahip olursa olsun, zafere gidemeyeceği gerçeğinin altını çizmiş bunun bilinciyle hareket eden Partimizin, halkımızın özgücüne dayanmayı temel almakla birlikte, halk savaşımızın gelişim seyrine bağlı olarak bu ilişkileri pratik desteğe dönüştürmesinin kesin bir zorunluluk olduğunu vurgulamıştır. Partimizin somut ilke ve hedefleri doğrultusunda, önümüzdeki dönemde dost devletlerden örgütlere kadar dışa yönelik faaliyetlerimizde resmi ilişkiler kurulmasının hedefleneceğine işaret eden III. Kongre, Kürdistan zemininde dışımızda bulunan güçlerden bazıları ile taktik ilişkiler kurmaya, bazılarının olumsuzluklarını gidermeye ve geri kalanları tarafsızlaştırmaya yönelik çabaların daha da yoğunlaştırılmasının kaçınılmaz olduğunu ve ilişki kurulabilecek güçlerin ortaya çıkması durumunda bunlarla iyi ilişkilerin geliştirilmesinin esas alınacağını belirlemiştir. Kısaca, III. Kongremiz, ilişki ve ittifaklara Kürdistan, Ortadoğu ve uluslararası düzeyde somutluk kazandırılması gerektiğine dikkat çekmiştir.

Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, ilişki ve ittifaklar sorununun daha çok güncel taktik yönüne ağırlık vererek, bugün önemli bir altüst oluşun eşiğinde bulunan Ortadoğu alanındaki mevcut ilişkilerimizin taktik düzeyde ilişkiler olduğuna dikkat çekti ve konuya şöyle açıklık getirdi:

"Cephe politikasının diğer bir yanını ittifaklar politikası oluşturmaktadır. Buna geçen bölümlerde kısmen değinildi. Diğer gruplarla ilişkilerin nasıl ele alınabileceği de belirtildi. Cephe politikası esnek bir politikadır, yani burada politik esnekliğin gösterilmesi esastır. Başka bir deyimle ifade edecek olursak, Parti ölçüleri için gösterdiğimiz katılığı burada esnekliğe dönüştürmekteyiz. Düşmanımızla bile bazen taktik düzeyde ittifaklar yapabiliriz.

"Her ne kadar uzun vadede stratejik ilişkilere ulaşılmaya çalışılıyorsa da bugün halen Güney'de yürüttüğümüz ilişkiler son tahlilde taktik ilişkilerdir. Hala orada stratejik düzeyde ilişkilere varmış değiliz. İran ve Suriye'nin bize yönelik yaklaşımı da böyledir. Bu bazılarında daha iyi sonuçlar doğuracağı için stratejik çağrışımlar yapsa da, karşılıklı yarar sağlama ilişkileridir. Avrupa'daki ilişkiler de taktik ilişkilerdir... Öte yandan sosyalist ülkelerle temas henüz sınırlıdır. İlişkilerin taktik mi, stratejik mi olacağı süreç içinde netleşecektir. Teoride stratejiktir ama taktik buna imkan tanıyor mu, tanımıyor mu? Biz stratejik ilişki geliştirmek isteriz, ama bizim sosyalizm anlayışımız ve bu konuda bizzat mücadele gerçekliğimiz onları böyle bir kabule götürebilir mi, deneyeceğiz, öğreneceğiz.

"Burada en önemlisi Türkiye ile olan ilişkiler sorunudur. Ama insanın aklına hemen 'Türkiye'de öyle bir sol var mı' sorusu gelmektedir. Türkiye'nin devrimci-demokrat gücü hangileridir, nerede, ne yapmaktadırlar? Bu konuda önceden yaptığımız belirlemelerimiz mevcuttur. Kürdistan'da gelişecek mücadele Türkiye halkının da gerçek bir çıkışı için zemin teşkil edecektir. Türkiye yüzyıllardan beri gerçekten sürücüsüz kalmıştır. Hatta egemen sınıfa öyle çok bağlarla bağlanmış ki, bir halk kişiliğinden bahsetmek bile belki desenlerde veya bazı ilginç Anadolu türkülerinde sözkonusu olabilir, ama politik ve ideolojik akım düzeyinde bir Türkiye halk kimliğinden bahsetmek zordur. Türkiye halkı aslında sahipsizdir. Her ne kadar büyük bir egemen, çok iyi politika yapan, parti kuran ve halkı gerçek demagojik yöntemlerle böyle aldatan bir sürü parti ve yine 'solcu' hatta 'komünist' parti varsa da bunların aslında halkı temsil etmediği pratiklerinden bellidir. Bunların tüm işi gücü 12 Eylül faşizminin bir asma yaprağı olan parlamentosuna girmekten, bir-iki koltuk kapmaktan, legaliteye ulaşmaktan hatta daha da kötüsü affedilmeyi beklemekten başka bir şey değildir. Sendikal bir mücadeleyi yürütmekten bile acizdirler, dolayısıyla halihazırdaki görünümüyle Türkiye solu veya Türkiye halkının devrimci-demokratik hareketine birtakım sıfatlanmaları söylemek yerine onların yaratılması ile uğraşmalıyız. Bunlar nasıl yaratılır? Özellikle bizim çıkışımızın, Kürdistan'daki direnişimizin hayati rolünü görmek gerekir. Gerçekten Türkiye halkının demokratik mücadelesi kendi siyasal kutuplarına doğru ilerlemesi Kürdistan'daki mücadelenin zaferine yakından bağlıdır. Biz burada da mücadeleyi geliştireceğiz. Mücadelemiz yansımasını Türkiye emkçilerinde bulacak ve bu da yeni tip örgütlenmelere yol açacak, yani bizimle ittifak olacak güçler bu mücadele sürecinde belirginleşecektir. Bunlar kişisel ve gurupsal düzeyde sosyalistler olabilir, bazıları doğruları yeniden kabul edebilir, yeni örgütler doğabilir. Ama bunlar gerçek stratejik müttefik olarak ortaya çıkacaklar ve biz hem bunların yaratılmasında, hem oluşanların düzeltilmesinde, ilişkilerin gelişmesinde çaba harcayacağız. İttifak düzeyinde sıraya koyacağımız ilk olarak bu hareketi görmek, göstermek ve yaratmaktır. 1980'lerde aslında bazı eski gruplarla ilişki geliştirmeye çalıştık. Ama bunlar tasfiyeci, kuyrukçu çıktılar; bir yandan emperyalizmin metropollerinde, bir yandan TC'nin yeni ekonomik, politik atmosferinde boğuldular. Elimizi uzattık, destek olmaya çalıştık, fakat onlar kendi burjuvazilerinin yedeğinde tükenmeyi ne yazık ki bir yaşam biçimi olarak daha ehveni şerci bir çıkış olarak kabul ettiler ve çok önce de söylediğimiz sosyal-şoven ilkelerine de denk düşecek biçimde kuyrukçu, reformist bir hareketle birliğe uygun olarak yerlerini buldular. Dolayısıyla cephe hareketimizin güçlü müttefikleri olması gereken bu kol gücü fazla çalışmamaktadır. Fakat önemini gözardı etmemek, oluşumuna yakından bağlı olmak, FKBDC dediğimiz olayı yeniden ele alıp geliştirmek, koşullar elverdiğinde bu bayrağı yükseltmek doğrudur."

"... Kürdistan'da gelişecek mücadele Türkiye halkının da gerçek bir çıkışı için zemin teşkil edecektir... Türkiye halkı aslında sahipsizdir. Her ne kadar büyük bir egemen, çok iyi politika yapan, parti kuran ve halkı gerçek demagojik yöntemlerle böyle aldatan bir sürü parti ve yine 'solcu' hatta 'komünist' parti varsa da bunların aslında halkı temsil etmediği pratiklerinden bellidir..."

Bu belirlemeler ışığında hareket eden III. Kongremiz, Türkiye halkı ve devrimci demokratik güçlerinin ulusal kurtuluş hareketimizin birincil müttefikleri durumunda olduğunu; bunun, ulusal kurtuluş devrimimizin özgül karakterinden doğduğunu bir kez daha yineledi.

Gerçekten de Kürdistan'daki devrimci mücadele Türkiye'deki devrimci gelişmeleri doğrudan etkilemekte ve tersinden etkilenmekte, bu da her iki ülkede faşist sömürgeci devlete karşı devrimci savaşımın kaderini birbirine yakından bağlamaktadır. Bu gerçeklikten yola çıkan Partimiz, başından beri ittifaklar politikasının temel halkası olarak bu sorunu gündemleştirmiş, çeşitli politik güçlerle ilişki ve ittifak arayışı içine girmiş, ideolojik ve politik öncülük rolünü oynayarak ve bunu pratik çabalarla yoğunlaştırarak, her iki halkın devrim programının birliği ve ortak savaş cephesi olan FKBDC'nin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu, ilişki ve ittifak politikamızın esasını oluşturmaktadır.

Ne var ki, geçen dönemde, kemalizmin ağır etkilerini yaşaması nedeniyle Türkiye devrimci-demokratik hareketi 12 Eylül faşizmi karşısında yenilgiye uğramış, Türkiye halkı gerçek bir devrimci öncüden yoksun kalmıştır. Yeni dönemde Kürdistan'da yükselecek halk savaşının Türkiye halkının güçlü bir çıkış yapması için zemin teşkil edeceği ve yaşanan çelişkileri daha da keskinleştireceği dikkate alınarak, yeni tip devrimci örgütlenmelerin ortaya çıkması veya çıkarılması kesin bir zorunluluk olacaktır. Bunun için Parti III. Kongremiz, Türkiye'de proletaryanın devrimci öncüsünün ortaya çıkması için çalışmayı, bu yönlü eğilimleri desteklemeyi, gelişip güçlenmelerine yardımcı olmayı; tanımlama ve uygulama düzeyinde FKBDC'yi yeniden ele alarak geliştirmeyi; ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisiyle Türkiye'de ortaya çıkacak halk hareketine katılmayı, bu hareketi desteklemeyi ve örgütlü bir yapıya dönüşmesi için katkıda bulunmayı; Türkiye solu içinde yer alan mevcut güçlerin sosyal-şoven ve tasfiyeci eğilimlerine karşı mücadele etmeyi, bundan vazgeçmeleri durumunda ilişki kurmayı ve ittifak geliştirmeyi karar altına aldı.

Ayrıca, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilişkiler konusunu da ele alan III. Kongre, buna ilişkin olarak da, ulusal bağımsızlıkçı eğilimin bu parçalarda da ortaya çıkması için çaba harcamak ve gelişip güçlenmesini desteklemek; mevcut durumuyla ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet eden örgütler ve güçlerle ulusal kuruluş mücadelemizin yararına ilişki ve ittifak içinde olmak; düşmanla işbirliği yaparak ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye ve engellemeye çalışan işbirlikçi ve gerici eğilimlerle mücadele etmek gibi önemli kararlar aldı.

Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri ile Kürdistan'ın diğer parçalarından sonra gelen önemli bir ittifak halkası da, Ortadoğu devrimci-ilerici güçleridir. Rapor'unda bu noktaya da dikkat çeken Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, kısaca şu belirlemeleri yaptı:

"Diğer önemli bir ittifak noktamız Arap ulusal kurtuluş sahasıdır. Son sekiz yıllık faaliyetlerimizi gözönüne getirdiğimizde bizim bu konuda doğru hareket ettiğimiz, ulusal kurtuluş mücadelemizi buradan önemli oranda besleyeceğimiz ortaya çıkmıştır. Arap ulusal kurtuluş hareketi '83'lere kadar önemli oranda Filistin direniş hareketi tarafından temsil ediliyordu. Veya bunun etrafında birleşilmişti. Bilinen nedenlerden ötürü politik yönetim Filistin direnişini özellikle 1982'den sonra bunalıma götürdü ve boyun eğmeci, teslimiyetçi tutumlara, en azından onun içindeki bir kanadın buna yönelmesine yol açtı. Diğerleri önemli oranda insiyatiflerini kaybettiler veya bunalımı aşmakla uğraşmaktadırlar. Bu bunalımı aşmaları için biz onlara yardımcı oluruz veya bu temelde bir mücadeleyi zaten destekliyoruz. Yalnız Arap kurtuluş hareketi daha başka zeminlerde de temsil edilmektedir. Bir Kaddafi cephesi, bir Arap kurtuluş hareketi olarak sınıf özelliği ve ideolojik durumu ne olursa olsun direnmekte, taktik tavırlar almaktadır. Kürdistan gerçeğine de en azından inkarcı yaklaşmadı.

"Yine bir Suriye kolu var ki, bunun konumunu biraz işlemiştik. Suriye, Arap kurtuluş hareketi içinde önder konumda olduğunu iddia etmekte ve gerçekten de bu konuda söz sahibi olduğunu kanıtlamaktadır. Sovyetlerle ilişkilerinde olsun, emperyalizmle ilişkilerinde olsun kendince akıllı bir politika yürütmektedir. Bu politikanın gereği olarak Lübnan'da ve İsrail'e karşı mücadelede öncü güç durumundadır. Yine Irak'ta mücadele eden muhalefetin üzerinde etkinliği başta gelen bir güçtür.

"Sovyetlerin bir bütün olarak bugün bölgede esas aldığı bir güç olan Suriye'nin, Ortadoğu'daki devrimlerin gelişmesinde oynamakta olduğu köprü rolü önemlidir...

"Süreç içinde giderek eğer ısrar edersek, eğer politikada yetkinleşirsek Ortadoğu zemininde sonuç alabileceğimiz ortaya çıkmıştır.

Bugün gelinen seviyede bu zeminin konumu ve rolü yadsınamaz. Bütün Parti güçlerinin yeniden teşkilatlandırılmasında, eğitilmesinde, ülkeye seferber edilmesinde bu zemin önemli bir rol ve görev yerine getirmiştir. Gerek objektif zemin gerekse dostça bazı yaklaşımlar bunu sağlamıştır. Tabii ki bunlar yine bir uzlaşma temelinde veya en azından Kürdistan Devrimi'nin olası sonuçlarına kendi çıkarları açısından yaklaşmalarıyla

mümkün olmuştur... Benzer şeyler İran için de söylenebilir. Bugün İran'ın kurduğu ilişkilerin de kendine özgü bir stili vardır. İran ilişkilerini daha çok içinde bulunduğu savaşın sorunlarına ve devriminin bölgede yayılma durumuna göre ele almaktadır. Yaşanan savaş durumu mücadelemiz açısından bu zemini çok önemli bulmaktadır. İran'ın arzuladığı Ortadoğu ile bizim arzuladığımız Ortadoğu'nun çelişkileri, durumu sürekli araştırmayı gerektirmektedir. Direkt Kürdistan üzerindeki yönetiminin sürekli incelenmesi, araştırılması ve gerçekten en üstün politik maharetle idare edilmesi gereken bir ilişki zeminidir. Bu zeminden sınırlı yararlanmanın bile bugün mücadelemiz için önemli sonuçlar doğurduğunu kabul etmek gerekir. Bu nedenle böyle bir yaklaşım içinde olmak en doğrusudur. Kuşkusuz eğer daha iyi yararlanılsaydı, bu zemin daha elverişli hale getirilebilir, buradan da yararlanma derecesi ileri boyutlara tırmandırılabilirdi. Dar politikacılık, elverişli koşulları yerinde ve zamanında kullanamama burada da önemli kazanımlardan yoksun kalmamıza yol açmıştır... Bunların da bizzat kendi örgütlenmeleri vardır, bunlarla ilişkiler meselesinde tamamen bağımsızlıkçı çizgimizi esas alan bir çalışma tutturulursa bu ilişkiden devrim güçlenir. Uzun vadede güçlenmesinin imkanı olduğu gibi kısa vadede de epey güçlenebilir ve biz büyük bir iddiayla şunu söylüyoruz: Bu savaşın sonuçları büyük bir patlamayı beraberinde getirebilir.

"Irak muhalefetiyle ilişkilere gelince, bu konuda da çok şey söylendi. Bilindiği gibi Irak muhalefetinin birkaç yanı vardır. Klasik komünist partisinin politikası ve bununla çatışma halinde olanların durumu var. Biz ikisiyle de ilişkileri deneme sürecine girdik. CUD ve diğerleri ile kurulan ilişkiler bilinen nedenlerden ötürü yara aldı... YEKİTİ ve KDP ile zaman zaman çeşitli düzeylerde ilişki sözkonusu oldu...Biz hiçbir zaman anti-demokratik tavırlara boyun eğmedik, boyun eğmemenin doğru bir tutum olduğunu bugün daha iyi görmekteyiz... Bunlarla hangi düzeyde, cephe düzeyinde mi veya parti düzeyinde mi ne kadar ilişki kurulabilinir pek belirgin değildir... Herhalde bu dönemde ne bir çatışma ortamı, ne bir uzlaşma ortamı; onların kendi koşullarında serbest çalışması, bizim de kendi koşullarımızda serbest çalışmamız için uğraş vermek en doğrusu olacaktır. Fakat gelişmelere bağlı olarak, doğabilecek anlaşma ya da anlaşmazlık durumlarına da hazırlıklı olmalıyız... Bunları unutmadan ve bütün bunlardan doğabilecek karmaşık çalışma biçimlerini gündemde canlı tutarak ve zamanında, yerinde önlem alarak bu engeli de aşmasını bilmek önemlidir. ... Birçok neden, bu ilişkilere hassasiyetle bakmamızı gerektirmektedir."

Kürdistan halkıyla Ortadoğu'nun öteki halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve bölge gericiliğine karşı mücadelede kader birliğini gözönünde bulunduran Partimizin, bu amaçla bölge halkları ve devrimci-demokratik güçleriyle önemli oranda ilişki ve ittifaklarını geliştirdiği, bunun sonucunda önemli mevziler kazandığı bilinmektedir.

Parti III. Kongremiz, Ortadoğu'nun stratejik önemi nedeniyle, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin her düzeyde işbirliğine girerek örgütlü hareket etmeleri ve ileriye yönelik her olumlu çıkışı ortaklaşa boğmaya çalışmaları, buna karşılık devrimci-demokratik güçlerin ilişki ve ittifaklarının yetersizliği ve sağlam bir temele kavuşamamış olması durumunun, Ortadoğu halklarının ve devrimci-ilerici güçlerinin emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı mücadelede kalıcı birliklerinin yaratılmasında Partimize ağır görevler yüklediğine işaret etti. Bu durumda, yeni dönemin gelişmelerini de dikkate alarak, mevcut ilişki ve ittifaklarımızı daha da sonuç alıcı biçimlere dönüştürmenin zorunluluğu dayatmaktadır. Bunun için, Ortadoğu'nun tüm anti-emperyalist, ilerici yönetimleriyle mevcut konumları devam ettiği müddetçe taktik ilişkileri sürdürmek, duyarlı olmak kaydıyla bu ilişkileri daha da geliştirmek, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı mücadelede dayanışma içinde olmak, Kongre'nin vardığı önemli kararlardan birisi oldu. Kongre ayrıca, Filistin Kurtuluş Hareketi, Irak muhalefeti ve bölgedeki kurtuluş hareketleri içinde var olan işbirlikçi, tasfiyeci ve sağ eğilimlere karşı mücadele içinde olmayı, bunlardan radikal nitelikte olanlarıyla ilişki ve ittifaklar kurarak geliştirmeyi ve bölge halklarının mücadeleci birliğinin yaratılması için çaba harcamayı da önemli bir görev olarak belirledi.

Diğer yandan, Partimiz daha kuruluş aşamasında Kürdistan Devrimi'nin stratejik ittifaklarının temel halkalarından birinin de sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve tüm ilerici insanlıkla kurulacak ittifaklar olduğunu ortaya koymuştur. Geçen süreç, bu anlayışın giderek pekiştiği bir süreç olmuştur. Nitekim 1981 Temmuz'unda yapılan Parti I. Konferansına sunulan Politik Papor'da, aynı konu şöyle dile getirilmektedir:

"... Marksizm-Leninizm, her türlü revizyonizm ve reformizmi altederek, dünya proletaryasının ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerine rehberlik etmeye devam edecek; sosyalist ülkeler, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri, kendi aralarındaki birliği daha da sağlamlaştırıp, ağırlaşan bu bunalım döneminde emperyalizme daha güçlü darbeler vurarak, proleter sosyalist devrimini geliştireceklerdir."

Daha sonra, 1982 Ağustos'unda yapılan Parti II. Kongresi'ne sunulan Çalışma Raporu'nda bu konuda şu görüşlere yer verilmektedir:

"... Emperyalizmin içinde yaşadığı bu derin bunalım ve çelişkiler ağından bu dönemde daha da zayıflayarak çıkmamak ve bunalımını gizleyebilmek için sosyalist ülkelere karşı genelde bir saldırıya geçtiği, bu saldırısını sadece propaganda alanıyla sınırlandırmayarak açık müdahalelere dönüştürdüğü hatta sosyalizmin en gelişmiş alanlarına kadar dahi uzanarak, sosyalist ülkelerdeki her türden gerici ögelere destek sağlamaktan geri kalmadığı ve hatta bunu en önemli bir uluslararası siyaseti haline getirdiği görülmektedir...

"Emperyalist sistemin bu durumuna karşılık, sosyalist sistemin izlemesi gereken en doğru devrimci yol, bize göre, ekonomik, politik ve askeri alanda emperyalizme karşı savunma biçimindeki saldırılarını daha da güçlendirerek onu sıkıştırması, sadece eldeki mevzileri korumaya çalışmakla yetinmeyip, bununla birlikte mevzilerini daha da genişleterek, böyle bir dönemi emperyalizme pahalıya ödetmesi yoludur. ...birçok ülkenin sosyalist inşada katettiği çok ileri gelişmeler, işçi sınıfının ve ezilen halkların taşıdığı çok güçlü devrimci potansiyel, böyle bir görevin yerine getirilmesi için yeterli ve muazzam bir güçtür. Her alanda doğru devrimci politikanın geliştirilip uygulanması, bu gücü harekete geçirmeye ve dünya devrimini hızla geliştirerek emperyalizme ağır darbeler vurmaya yetecektir."

Partimizin bu tezleri süreç içerisinde daha da gelişip yetkinleşerek Parti Önderliğinin III. Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unun "İnsanlığın Durumu" başlıklı bölümünde somut ifadesini buldu. III. Kongre belgelerini yayınlamaya adı geçen bölümle başladığımız için (Serxwebûn sayı 61) burada yeniden ele almayacağız. Fakat rahatlıkla söylenebilir ki; orada yapılan belirlemeler gerçekten klasik tanımların çerçevesini aşan kapsamlı ve özgür belirlemeler niteliğindedir. Orada, günümüzde emperyalist-kapitalist sistem karşısında, sosyalist sistem ile ezilen halkların kurtuluş, özgürlük ve demokrasi hareketleri arasındaki bağ ve ittifakın zorunluluğunu görmek mümkündür.

Parti Önderliği, ulusal kurtuluş mücadelemizin, dünya ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist sistem ile güncel ilişkileri konusunda da Rapor'unda özetle şunları söyledi:

"Diğer müttefik güç olarak, genelde dünya ulusal kurtuluş hareketleri için fazla belirleme yapmaya gerek yoktur. Onların platformlarına olanaklı olduğu ölçülerde gireriz. Yine Avrupa demokrasisinden yararlanmaya devam edeceğiz. Bunlar sosyal-demokrat lehçeyle olur, genel burjuva demokrat lehçeye kendimizi daha iyi adapte etmekle olur, kısacası orada da onların üslubunu dikkate alan, ulusal kurtuluş politikasının esnekliğinin sonuçlarını iyi tespit eden bir yaklaşımla politikamızı hayata geçiririz. Bazı darlıklara, ilkelliklere orada da düşmemek önemlidir. Onların kendine has özellikleri ve kuralları vardır. Bunlara saygı gösteren, mücadelenin meşruiyetini tüm bunların engellemesini, bunlar bilinçli engellemeler de olsa, burjuva demokrasisine dayanarak boşa çıkartmasını bilmek gerekmektedir...

"Sosyalist ülkelerle ilişkilerin gelişmesinin çerçevesi onlar açısından da, bizim açımızdan da bellidir... Genelde silahlı bir mücadeleden rahatsız olmamakla birlikte sosyalist sistem Ortadoğu'daki bir altüst oluşa hazırlıklı değildir. ... Biz devrimi özgüce dayanarak geliştirmeyi esas almayı gözönüne getireceğimize göre, Sovyetlersiz bu iş yürümez veya toptan yardım etmedikleri için şöyledirler, böyledirler tanımına hiç gerek yoktur. Kürdistan sorununu onlarla tartışmak gerekecek... Gerekirse onların ideolojik yaklaşımlarını ve politikalarını zaten eleştireceğiz. Hemen ilişkileri kurduk demek yerine, kendimizi böylesine tartışmayla sınamak, bu tartışmanın sonuçlarına göre ilişkilerin düzeyini belirlemek en doğrusu olacaktır... İlişkiler biraz da bu sonuçlara bağlı olarak bir seyir izler.

"Bunlar bizim Parti politikamızın çeşitli alanlarına ilişkin belli ölçülerde uygulanan, ama önümüzdeki dönemde daha yoğunca uygulanacak olan belirlemelerdir. Çeşitli temsilcilikler düzeyinde yürütülmesi, ihmal edilmemesi gereken ilişkilerdir. Özellikle TC'nin tüm kuşatmalarını, 'terörist harekettir' diye kıyamet koparmasını gözönüne getirirsek bu çerçeveyi kırmak, bu iddiaları boşa çıkarmak için daha esnek bir çalışmayı yürütmek gerekmektedir."

Sosyalist ülkelerin Kürdistan Devrimi'nin stratejik müttefiki durumunda olduğunu hatırlatan Parti III. Kongresi, bu ülkelerin Kürdistan ve Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi hakkında açık yaklaşımları mevcut olmadığı için bu ilişkilerin istenen düzeye ulaşamadığına parmak basmıştır. Mücadelemizin ulaştığı gelişme düzeyi ve yeni dönemde kazanacağı boyutlar sosyalist ülkeleri mücadelemiz konusunda açık yaklaşım göstermeye sevkedeceğine dikkat çeken Kongremiz, bunun için, çizgisini bağımsız olarak hayata geçirmeyi esas almak koşuluyla, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle Parti veya cephe düzeyinde ilişki ve ittifaklarını geliştirmeyi karar altına aldı.

Öte yandan, yedek taktik bir güç olarak TC'ye komşu ülkelerdeki çeşitli sosyal-demokrat ve devrimci-demokratik güçlerle ilişki ve ittifak geliştirmek Kongremizin üzerinde durduğu diğer br nokta oldu. Yine Kongremiz, Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan'da işbirlikçi güçler yaratma çabalarını boşa çıkarmak ve bağımsızlık çizgisini koruyarak onun Kürdistan'a ilişkin politikasından ulusal kurtuluş devrimini yararlandırmak için çalışmayı ve ayrıca dünyadaki çeşitli anti-emperyalist, anti-faşist, ulusal kurtuluşçu ve demokratik güçlerle ilişki ve dayanışma içinde olmayı, bu güçlerle ittifaklar geliştirmeyi ve mücadelemize destek vermelerini sağlamayı esas alacağını belirtti.

Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, Kongreye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda, önümüzdeki dönemde çeşitli alanlardaki ilişki ve ittifaklarımıza paralel olarak gelişecek olan temsilciliklerimizin içine düşebilecekleri muhtemel zaaflara da dikkat çekerek sözlerini şöyle tamamladı:

"... Evet, kısaca bizim ittifaklar politikamızın özü de budur. Cephe politikamız ülkedeki sınıflar arası politikamızın nasıl dile getirilip uygulanacağını göstermektedir. Dış politikamız da çeşitli uluslararası güçlerle ilişkilerimizin nasıl gelişip güçleneceğini göstermektedir. Mevcut sınırlı deneyimlerimizin ışığında önümüzdeki dönem gerek politikanın yetkinleştirilmesi, yaklaşımının güçlendirilmesi açısından olsun ve gerekse de örgütlendirilmesinde olsun temsilcilikler epey gelişebilir. Fakat bu temsilciliklerin ortaya çıkabilecek önemli bir zaaf noktası vardır. O da şu ki; boyun eğmeci tutumlar ve koşullara kendini kaptırma burada da ortaya çıkabilir. Bunu daha şimdiden mahkum edebiliriz. Yani her sahada yürütülecek ilişki Parti çizgisinin bağımsızlığı ve onun taktik hattının uygulanması içindir, yoksa onunla oynamak için olamaz. Bizim için ilkesel olan olgu, her kimki bunu yaparsa onun derhal atılması gerektiğidir. Yani kendini yaşatmak için partiyi satmaya kadar, parti taktiğiyle oynamaya kadar götürebilecek ilişkilerin tümünü mahkum ediyoruz. Hiçbir kadronun, hiçbir temsilciliğin, hiçbir görevlinin cesaret etmemesi gereken şey budur. O ancak parti çizgisinin emrinde olursa bu görevi yürütebilir, yoksa bazı tavizler koparayım, bazı yaşam olanaklarını halledeyim diye kendisi ile taktiği ters düşürecek şeyler yapamaz. Ama bu konuda geçmişte başımıza tehlikeler doğmadı değil. Biz Güney'de bu tehlikeyi yaşadık, Avrupa'da yaşadık. Bu tehlikeler eğer dikkat edilmezse yarın başka alanları da katarak yaşanabilir. Onun için daha fazla dikkat, duyarlılık ve herkesin yürüttüğü faaliyetin bir bütün olarak Parti için olduğunu unutmaması gerekmektedir. Yapılacaksa bu temelde yapılmalıdır."

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Militanlarımız insanların kaderi ile ilgilenmektedirler. Mademki insanlığın kaderini kendilerinde temsil ediyorlar, yetkilerinin altında bulunan insanların yaşamını çok iyi düşünmek zorundadırlar. Bir günlük de olsa sağlıklı yürütülemeyen bir yönetim, bazılarının hayatına bile mal olabilir. Bir militan nasıl bir yöneticidir ki, sorumluluğu altında bulunan insanların sıradan bir esenliği için bile tedbir almıyor veya geliştirmiyor. Bazıları, "biraz daha ayağımı kaldırsam, biraz daha aldatsam" diyerek, kendilerine yer açmak istiyorlar. Bu tipler son derece tehlikeli kişilerdir. Bugün en azından birçok arkadaşın yaşadığı konum böyledir. Adeta, insanlar üzerinde oynuyorlar. Yani, militanlarımız veya yöneticilerimiz, insanları eğitiyor, savaş için yürütüyor ve ateşe sürüyorlar; ama bunun gerekli kıldığı dikkat ve duyarlılığı göstermiyorlar. Fakat hala "köylü özelliklerim var, ben kocakarıyım" demekle işler hal olmamakta ve çözümlenmemektedir. Bunlara diyeceğimiz, böyle bir konumu terk etmeleridir. İnsanları ateşe sürdükten sonra duyarsızlık içinde bulunmak, büyük bir ahlaksızlık örneğidir. Halbuki, insanların imkanlarını en yetkin bir şekilde ve sonuna kadar kullanabilmeleri için çaba sarfedilmek zorundadır. Militanlar, "nasıl olsa yöneten benim" diyerek, milyonların kaderi ile oynama hakkını kendilerinde göremezler. Çünkü militan sadece kendisinin değil, milyonların kaderinin de temsilini yapmaktadır. Bu anlamda militanın temsil ettiği, artık kendisi değil, milyonların yetki ve sorumluluğudur. Çok açık olan gerçeklere rağmen, hala birçok kişi eski üsluplarını kullanmakta ısrarlı davranıyor. Biz, yöntemlerini değiştirmeleri için defalarca uyarılarda bulunduk. Bizim de temsil ettiğimiz bir yaşam biçimi vardır. Sorumluluk duymamız gereken güçlere karşı, onur savaşımına sonuna kadar bağlı kalarak, görevlerimizi yerine getirdik. Hiçbir şekilde şu veya bu güce karşı kendimizi acındırma durumuna girmedik. Belki uzun süre bizim bu tavrımız yadırgandı. Belki de çok aşırı bir tavır olarak görüldü. Ama bunun devrimci bir tavır olduğu, sanıyoruz bugün daha iyi kavranmaktadır. Birçok örgüt gibi biz de dostluk, dayanışma adına ağlayıp sızlayarak, ayaklara kapanarak, her gün şuraya buraya çağrılar yaparak, kırk defa boyun eğmeciliğe, örgütü satma tavrına girebilirdik. Ama biz, bunları yapmadık. Zaten bunun dışında başka herhangi bir yaklaşımla devrimci onuru kurtarmak mümkün değildir. Şimdi, bizim tipler, birçok yöntemi deniyor; "şunu bastırırım, şuna boyun eğdiririm, şunları uyuturum" diyerek tamamıyla kendisini konuşturmaya çalışıyor. Bunu ise, toplumda çokça görülen bezirganlara yaraşır bir tavırla yürütmek istiyorlar. Açık ki, bir politikacı böyle davranamaz. Biz devrimciler politikaya ne tür davranışların hakim olması gerektiğini defalarca açıkladık. Bir devrimci politikacı hak ve adaletin en iyi bir şekilde temsil edildiği, her türlü gelişmenin can alıcı odağı haline geldiği biridir. Partimiz içerisinde bezirganca yöntemlerle hiçbir yere varılamayacağını belirttik. Bu yöntemler çabuk açığa çıkarılır.

Hala bazıları, "şöyle yapacağız, böyle yürüteceğiz", "layık olmaya çalışacağım" demektedirler. Birbirine gerçek anlamda bağlılık, değer vermek, devrimci özün sağlam bir şekilde savunulmasından ve bu öze sahip çıkılmasından başka anlama gelmemektedir. Eğer, militan iyi örgütlüyor, en az kayıpla en iyi başarıları elde ediyorsa ve en büyük ahlakın sahibi ise, en iyi örgüt görevlisi odur. Yok, yanındakileri dağıtıyor, iyi sevk edemiyor, iyi yürütemiyor, güçlü yönetemiyor ve güç, inanç geliştiremiyorsa, o en kötü bir militandır. Biz her gün bir yığın gelişme ve zorluk yaşamamıza rağmen, moralsizlik kaynağı olabilecek en ufak bir tavra girdik mi? Hayır! Yine, yetkilerimiz bu kadar geniştir. Bu yetkinin en sıradan bir işte bile kötüye kullanıldığını gördünüz mü? Hayır! Bu konuda bir tek örnek bile gösterilemez. Görevlere bu şekilde bir bağlılığın gösterilmesi, bütün arkadaşlar için de geçerli olan bir durumdur. Biz arkadaşların basit insanlar olduklarını ve böyle bir görevi temsil edemeyeceklerini söylemiyoruz. Böyle bir düşünceyi taşıyanların Parti saflarımızda yeri yoktur. Fakat, sözkonusu ögeler, militanlarımızı geri, gelişemez, sıradan ve basit insanlar olarak değerlendirmekte ve bunların üzerlerinde her türlü tasarrufu rahatlıkla geliştirebilecek köleler gibi görmektedirler.

Bu tiplerin militanlarımıza yaklaşımlarında iki tür örneği sergilediklerini görmekteyiz: Ya bir köle gibi görme, ya da bir despot gibi ele almaktadırlar. Yani hiçbir şekilde kabul edilemeyecek bir yaklaşım gösteriyorlar. Halbuki PKK gerçekliğini doğru bir temelde kavramak mümkün ama, buna rağmen ortaya çıkan bu tavırlar esef vericidir. Bazı arkadaşların sürekli bir biçimde "gelişmek istiyoruz, yoğunlaşmaya çalışıyoruz" demesi doğru olabilir. Dikkat edelim, tekkelerde mürit yetiştirmiyor veya okullarda çocuk büyütmüyoruz; günlük politika yürütüyoruz. Yine günlük örgütleme, eylem görevlerimiz bulunmaktadır. Buna rağmen, bazıları hala kendilerine olanak tanımamızı istemektedirler. Bugün mevcut olan imkanlarımızdan daha fazla bir olanağı arkadaşlara veremeyiz. Kaldı ki, bundan daha fazla imkan da yoktur. Kendimize tanımadığımız birçok imkanı, yani eğitimi, sağlığı, esenliği vb.'ni arkadaşlara tanıdık. En azından arkadaşlara mücadele esenliği bakımından birçok imkanı açmış durumdayız. Hala birçok arkadaş, kendisine imkan tanınmasından bahsediyor. Öyle bir durum ortaya çıkıyor ki adeta arkadaşları cennetin içine koysak, bizden daha iyi bir cennet isteyecek duruma geliyorlar. Kısaca, işi sınırsızlığa vardırmak istiyorlar. Tabii ki bu doğru bir yaklaşım değil. Militanlarımızın bu gerçekleri kavrayamayacağını veya uygulayamayacağını hiç kimse söyleyemez. Böylesi bir sözü kullanmak, aynı zamanda Partiye, militana ve insanlara güvensizliği ifade eder. Sömürgeciler de "üç-dört çapulcu veya bir avuç baldırı çıplak" diyerek, militanlara aynı yaklaşımı yürütmekte ve militan yapımızla alay etmektedir. İşte, böyle bir ağzın kullanılması, sömürgecilerin ağzını kullanmakla eş anlamlıdır. Bütün bunlara rağmen, biz yüceleşebileceğimize inanıyor, gerekli dönüşümü, gelişimi ve sağlamlığı yakalayabileceğimize dair kendimize güveniyoruz. Bunun haricinde yapılacak ve söylenecek her şey ile kendimizi çok kötü bir biçimde nitelendirmiş olacağız. Burada yadırgatıcı olan gelişmelerin ne olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Partimizin kaydettiği bu kadar gelişmeye rağmen hala bazıları ısrarla gerçeğimizi başka türlü yorumlamak istiyorlar. Bazı yetersizliklerin eğitimle, tecrübeyle giderileceği anlaşılır olan bir durumdur. Yine, herkes büyük bir politikacı olmayabilir. Bunu da anlayışla karşılarız. Bu konu üzerinde daha geniş bir şekilde durmak istemiyorduk; fakat bu kişilik öyle inat bir durumu yaşıyor ki, kendisini tükenişe, örgütsüzlüğe, eylemsizliğe ve yenilgiye mahkum ediyor. Biz bu kişiliğin her türlü belirtilerini, bazı iradeleri ve bu konuda bazı dayatmaları gördüğümüzden dolayı, üzerinde sıkı sıkıya duruyoruz. Bu ögeler, kendi kendilerini ele veriyor ve tasfiye ettiriyorlar. Bu nedenle önemli olan bunların adları değildir. Biri gidip, yerine bir diğeri gelebilir. Önemli olan bunların kökünü anlayış düzeyinde kurutmamız ve mahkum etmemizdir. Bu tipin çok değişik yansımalarının kökünü kazımak için böylesi bir çalışmayı çok yoğun bir şekilde yürüttüğümüz bilinmektedir. Bu anlayışların kökünün kurutulması için, daha yetkin bir savaşım vermemiz gerekmektedir. Böyle bir mücadeleyi biz arkadaşların inatlarına, yanılgılarına ve yetersizliklerine rağmen, geliştirmekteyiz. Bu mücadele birçoğunun hayatına mal olabilecek bir düzeyde de gelişse, yapılması gereken ne varsa onu yapacağız. Ameliyat mı gerekiyor, ameliyat edeceğiz. Yani hiçbir şekilde halkın hastalıklar içerisinde bulunmasına göz yummayacağız. Mutlaka halkı sağlığına kavuşturacağız. Sürekli hasta ve yaralı-bereli olan bir yaşamı kabul etmeyeceğiz. Arkadaşların dayattıkları böylesi bir yaşamın ne bize, ne de onlara yararı olur. Her gün problem içerisinde bulunan bunalımlı bir yaşamı ne yapacağız? İşte, sürekli karşımıza çıkarılan bu bunalımlı ve zayıf sesten esef ediyoruz. Zayıflıklarımız, böyle bir sesin ortaya çıkmasına yol açıyor. Bu son derece kötü bir sestir. Tarihin her döneminde birçok halk içerisinde bu sesler ortaya çıkmıştır. Bu tür sesler, hem halk ve hem de insanın kendisi için kötüdür.

Düşkün, geri ve zayıf bir yaşamdan şiddetle nefret ettiğimizi defalarca belirttik. Zayıf biri, en başta kendi hakkını, adaleti, iyiyi ve doğruyu savunamaz. Düşkün ve zayıf biri kendisini her türlü gerici, düşkün ve sömürücü gücün aleti olmaktan kurtaramaz. Bu nedenden dolayı, halkların tarihte yaşadıkları bu tür durumlar sürekli bir tehlike oluşturmuştur. Yine, bu türden bir yaşamın tehlikeleri bireysel düzeyde de görülmüştür. Ama PKK'de bu tür anlayışları biz tümden mahkum etmezsek, PKK içinde bir yenilgiyi, bir köleleşmeyi ve bir teslimiyeti kendi elimizle hazırlamış oluruz. Belki, bazılarına bu söylediklerimiz bir abartma ve daha ilerisi için alınması gereken tedbirler gibi gelebilir. Ama bunlar canlı ve somut olarak yerine getirmemiz gereken görevlerdir. Bu açıdan, her arkadaş da başarılı olmayı, tedbirlerini bu şekilde geliştirerek garantiye almalıdır. Bu sadece yaşamımızın bir parçası ile de sınırlı değildir. Arkadaşlar bu hususları daha az veya daha fazla temsil edebilirler. Ama ortaya çıkan gerçek odur ki, doğru gelişim bu temelde olabilir. Tarihsel olsun, güncel olsun, yine kaynağı hangi toplumsal içerikte olursa olsun, yapılması gereken bellidir. Devrimin inadı karşısında geleneklerin, yanılgıların inadı duramaz. Çünkü devrimin inadı çok güçlüdür. Bunun yanısıra devrimciliğin iradesi ve yaklaşımı da son derece güçlüdür. Bu açıdan hesaplarımızı yaparken, tam yapmamız gerekmektedir. Bunu yaparken de hiçbir arkadaş yoldaşını zor duruma sokmamalıdır. Çünkü fazla zorlamanın sonuçları gerçek anlamda yıkıcı olur. Kişi eğer dostlukları kötüye kullanırsa, gerçekten yalnız hareketimize değil, aynı zamanda kendisine de en büyük zararı verir. Yoldaşlık ilişkileri zedelenirse, bunun yaratacağı sonuçlar kötü bir duruma yol açar. Kişi gaflet içinde bulunuyor ve "ne de olsa kimse görmüyor, duymuyor, ne de olsa işin içinde öyle cezalandırma da yok" diyerek dayatma üzerine dayatmalarda bulunuyorsa, hemen belirtelim; bunun sonuçları son derece yıkıcı olur. İşte, bugün ortaya çıkan birçok durumda görüldüğü gibi, gerçekten yoldaşları zor durumda bırakmamak gerekir. Böylesi ortamlarda arkadaşlar yetmezliklerini daha fazla yaşarlar. Fakat bu tür yetmezlikleri öyle normal karşılamamız da bizden beklenmemelidir. Hatta bunu "biraz daha sürdürürüm" demek; gerçek anlamda ihanet, düşkünlük ve lümpenliktir.

Biz bile bu hususlarda yeterli bir aydınlatmayı yapamaz ve yol gösterici olamazsak, kendinizi ayaklandırın ve bu tip yaramaz kişiliklerden kendinizi kurtarın. İster bir gün yaşayın, isterse de sonsuza kadar yaşayın, doğruyu vermek ve egemen kılmakla mükellefiz. Her zaman gücümüz oranında doğruyu egemen kılmayı bir görev olarak benimsedik ve halen de bunu gerçekleştirmenin ve yürütmenin peşindeyiz. Bu PKK'nin bir karakteri, ahlakı, kısaca bir özelliğidir. Şimdi diğer yaklaşımlar fitnefesat yani, bunlar olsa olsa bir fitne ajan hareketi olabilirler. Böyle bir hareketin ise halk içinde hiçbir değeri olmaz. TC, bunların söylediklerini ve yapmak istediklerini her gün söylüyor ve yapıyor. Bu nedenden dolayı, TC'den hiçbir farkları olmadığı gibi, zaten TC, böyle bir görevi yerine getirdiğinden dolayı hiçbir anlamı da yoktur. Kısaca, bu anlamda, bu tipler boş şeylerle uğraşıyorlar. TC her gün, "bu işin sonu yoktur, bir şey başaramazlar" diyerek, mücadelemize bir kimlik yakıştırmak istiyor. Halkımız, kendisine zorla kabul ettirilmek istenen böylesi bir kimliği benimsememekte ve kabul etmemektedir. Mücadelemize böylesi bir kimliği yakıştırmaya çalışmak, bize karşı yapılacak en büyük hakarettir. Yine bu tür şeylerle ortaya çıkmak, aynı zamanda büyük iddiaların sahibi olmak anlamına da gelmektedir. O halde, kimlik bulma mücadelemizi, sınıf, ulus ve insanlık adına, ama mutlaka iyi bir biçimde yapmak zorundayız. Bunu da şöyle övgü veya böyle yergi aldığımız için değil, bir karakterin, bir kişiliğin kısaca bir PKK militanının özelliği olarak kabul ettiğimiz için yerine getirmeliyiz. Diğer biçimleri sergilemek; işte bundan dolayı boş bir çabadır. O halde, bunalım felsefelerini veya kişiliklerini üretmekten vazgeçilmelidir. Hatta, bugün bunlar TC'nin yanına bile gitseler, hiçbir şey elde edemezler. Bütün bunlar boş bir çaba olmaktan başka bir anlam taşımaz.

Parti içerisinde böylesi çabaların sürdürücüsü olmak, kişiye hiçbir şey kazandırmayacağı gibi, olumlu hiçbir sonuca da yol açmaz. Önemli olan kişinin devrimden veya karşı-devrimden yana kesin tercihini yapmasıdır. Böylesi bir tercihin kesinleştirilmesine, bugün sanıldığından da fazla ihtiyacımız bulunmaktadır. Eğer, kişi tercihini devrimden yana yaparsa, devrime yararlı olur. Yok, eğer karşı devrimden yana yaparsa da yine devrime yararlı olur. Fakat, her iki taraftan da yana tercih yapmayıp, öyle orta yerde, muğlak ve ertelemeci bir konumda bulunursa çok büyük zararları dokunur. Böylesi bir tavır tarihin en lanetli tutumudur. Şimdi, devrim lehine tercih yapılırken, muazzam bir önderliğin fışkırmasını da beklemiyoruz. Kişi bir önder düzeyine yükselirse bunu alkışlarız. Ama yapmıyorsa da iyi bir taraftar, iyi bir izleyici olarak kalmalıdırlar. Bunun çok geniş bir çerçevesi bulunmaktadır. Partimiz içerisinde önderliğe tırmananlara yol sonuna kadar açıktır. Yine sıradan bir savaşçı düzeyinde kalanları da hiç kimse ayıplamamalıdır. Ama, bunların kuralları, kaideleri vardır. Bunlara uyulması ve gereklerinin yerine getirilmesi gerekir.

Mesele sorunların çözümünde kişilerin yakasını bırakıp bırakmama değildir. Bu sorunların çözümü devrimin kaderini yakından ilgilendirmektedir. Ama siz bir bireysiniz, tarihi şu veya bu biçimde geliştirmek, sizin açınızdan fazla bir önem taşımayabilir. PKK, militanların bir topluluğudur. Bu topluluk içerisinde bazı militanlar gelişir, yetkinleşir, bazıları sapma içerisine girebilir. PKK'de militanlaşma, bu şekilde gelişmektedir. Bütün bu hususları öyle fazla bir şekilde abartmıyoruz da. Arkadaşlar militanlaşmada iddialı olmalıdırlar. Ortaya çıkan tarihsel fırsat ve şansları iyi bir şekilde kullanabilmelidirler. Her arkadaş militan özelliğini keskinleştirebilmelidir. Günlerin, saatlerin değeri iyi bilinmelidir. Her türlü doğru yaşama adeta hücum edercesine egemen olmak gerekmektedir. Günümüz dünyasında, zaptedilebilecek o kadar çok şey var ki, hepsine sahip olmamız gerekmektedir. Güzellikler dünyasında var olan ve bizim de çok yoksul bulunduğumuz konularda, yani siyasal, sanatsal, ekonomik vb. dünyada ne kadar ihtiyacımız olan özellik varsa hepsine sahip olmalıyız. Ama hala "ben atadan kalma özelliklerle yaşayacağım" demek, doğru değildir. PKK, her ne pahasına olursa olsun üretkenliği geliştirir. İşte, militanlar üretken bir hareketin, üretken militanları haline gelmelidirler. Yoksullaşmış bir halk ancak sömürgeciliğin bir eseri olabilir. Bizim eserimiz böyle olamaz. Bizimki, sürekli zenginleşen, sürekli gelişen bir halk gerçekliğidir. Bir birey; duyguları, düşünceleri, örgütü ve eylemiyle sürekli zenginleşir. Buna rağmen, militanlarımızdaki zenginliğin ne kadar sınırlı olduğunu da biliyoruz. Zenginleşmenin çok çeşitli biçimleri bulunmaktadır. Öyle bir gelişme yaratılmalıdır ki, dilimiz, yüreğimiz, imkan ve fırsatları yaratma yeteneğimiz zengin olmalıdır. Bütün bu zenginliklerin geliştirilmesi sonucu, bir halk yeniden yaratılıyor ve kendisine geliyor.

Görülen odur ki, militanlarımız son derece daralıyor, dillerini bile çevirecek gücü kendilerinde görmüyorlar. Yürekleri açılmıyor, dilleri konuşmuyor. Peki, böylesi bir militanın kime hayrı dokunacaktır? Bırakalım başkalarına, kendisine bile faydası olmaz. Biz daha hareketimizin ilk temellerini attığımız günden bu yana en yoğun bir şekilde gücümüzü harcayarak, muazzam bir propaganda yürütmekteyiz. Bir tek gün bile bundan bıkıp usanmadık. Hatta böylesi bir görevi yerine getirmeden, yaşamanın bile olanaksız olduğuna inanmaktayız. Bu anlamda da büzülmeyi, tıkanmayı ve daralmayı çok acayip bir şey olarak karşılıyoruz. Aslında bunun sınıfsal nedenini ve politik anlamını ortaya koyduk. Yine, örgüt içerisinde nasıl bir durum içerisine girdiklerini de izah ettik. Bütün bu anlatımlardan da ortaya çıktı ki, bu tür özellikler, kişiye herhangi bir şey kazandırmamakta, tam tersine ondan birçok şeyi alıp götürmektedir. Bütün bunları anlatmamızın nedeni neydi? Birbirimizi rahatlatmak için bu tür şeylerden bahsetmiyoruz. Yine, birbirimizi güncel sorunlarla meşgul etmek için değil, engin bir yoldaşlığı geliştirmek ve yaratmak için bunlara değiniyoruz. Sadece mevcut militan yapımızla değil, daha sonra geleceklere de bir miras bırakmak için, bunları geliştirmekteyiz. Onlara iyi bir ahlak, yaşam yolu çizmek için de bütün bu konuları en derin inceliklerine kadar açmaktayız. İşte, militan öncülüğün yapması veya yerine getirmesi gereken bunlardır.

Sorunlarımıza son derece kapsamlı bir yaklaşım gösterilmezse, militanlar adeta düğümledikleri çelişkilerden kendilerini kurtaramazlar. Günlük ilişkilerimizde birbirlerimize karşı hürmetli, saygılı olmamız sadece sembolik anlamı olan bir olgudur. Biz sadece güncel ile değil, tarihi çözümlemekle de uğraşıyoruz.

Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki

önderliğin rolünü belirtirken ve kimliğini tanımlarken, bu konulardaki önemli bilinç noksanlığımızı, özellikle ortaya koymaya çalışıyoruz. Yine, bunun sınıfsal mücadeleyle ilişkisini ve siyasal mücadele üzerindeki etkisini de belirtiyoruz. Tarihsel ve güncel özelliklerimiz bizde bir başka ülke halkından daha fazla örgütsel, siyasal bilinç istediğini görmekteyiz. Aynı zamanda örgütsel faaliyetin büyük bir önemle yürütülmesi gerektiği de açıktır. Bütün bu sorunlarda, Parti militanlarının örgütsel düzeylerini ne kadar geliştirdikleri, örgütsel rollerini ne oranda kavradıkları ve hayata geçirdikleri hususunda gelip düğümlenmektedir.

Yıllarca yürütülen faaliyetlerden sonra, sıkça tekrarladığımız ve önemini yitirmeyen sorunlarımızın böylesi bir kesinlikte ortaya koymamızın son derece önemli politik ve eylemsel nedenleri bulunmaktadır. Buradaki bir zayıflığın halen doğurduğu ve bundan sonra doğuracağı sonuçlar, bizdeki sorumluluğun katbekat yükseltilmesini ve meselelere büyük bir sorumlulukla yaklaşılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu da kendisini olmazsa olmaz biçiminde ortaya koymaktadır. Bu konularda örgütsel görevleri saptıran ve örgütsel yönetimi gerçekten anlaşılmaz boyutlarda ortaya koyan tiplere karşı büyük bir öfke duymaktayız. Bunlar aynı zamanda kendilerini de en alçakça konumlara düşürerek, Parti karşıtı bir duruma getirmektedirler. Kendisini böylesi konumlara düşürmekten zevk alan, bütün uyarılara rağmen, yaşamımızı yürütmek için gerçekleştirmek zorunda olduğumuz görevlere böyle yaklaşan adam, hemen belirtelim egemen sınıfların bilinçli ajanlarından daha tehlikelidir. Bilinçli ajanların verdikleri zarar ile bunların bize verdiği zararı kıyaslarsak; bu ögelerin verdiği zararın toplam içerisinde yüzde doksandokuzluk bir bölümü oluşturduğunu görürüz.

Kişinin kendisine sevdalanmaması büyük bir önem taşımaktadır. Yine, amaçlarımız doğrultusunda çizgimizin hayata geçirilmesi karşısında, kişi bireysel tutkularını öne sürerek, engel olarak çıkmamalıdır. Gerçekten bu kişilerin verdiği zarar, zannedildiğinden daha fazla olumsuz sonuçlara yol açmaktadır. Açıkça belirtelim, kişiler bu konuma düştüklerinde hemen ilkellikten, bilinç noksanlığından, eğitim yetersizliğinden, tecrübe eksikliğinden bahsetmesin ve hemen sınıfsal nedenlere sığınmasınlar. Bu tür tavırları yadırgadığımız ve kabul etmediğimizi ısrarla vurguluyoruz.

Yüksek amaçlara bağlılık kişiyi çok ileri konumlara götürür. Tarihsel gelişmelerin, önderlik sorununa nasıl bir etkide bulunduğunu önemli oranda izah ettik. Bütün bu izahlarımıza bağlı olarak dedik ki, amaçlarına büyük bir tutku ile bağlı olanlar, dürüst ve inançlı kişiler, yönetim tarzlarında, yürüyüş şekillerinde ve kurallarına göre bir yaşamda, fazlası ile sıkıntı içine girmezler. Burada ciddi bir olay ortaya çıkmaktadır; amaçların tam kavranamaması veya kavransa bile, inanç zayıflığı, bilimsel ölçülere dayanmayan bir inancın varlığı bulunmaktadır. Hatta bu amaçların doğruluğuna inansa bile, bunun uğruna yürütülen faaliyetlerin başarısına bir inançsızlık vardır. Amaçlarımız iyi ve güzeldir. Eğer inançsızlık taşınırsa, ne kadar çabalanırsa çabalansın, başarıya götürmek mümkün değildir. Adeta köleliği kabul etme anlamına gelen eylem ve örgüt noksanlığının diğer bir nedeni ise; sınıfsal kişiliğini esas alarak, çeşitli saptırmalar içerisine girmektir. Bütün bunlar da yürüyüş tarzımızı geliştirme ve yetkinleştirme faaliyetlerimizi sarsıyor ve dağıtıyor. Gerçekten her önemli davada olduğu gibi, yüksek amaçlarımıza ulaşmak, zaferi sağlamada ancak bu engellerin ortadan kaldırılması ile mümkün olur.

Bir halkın, sınıfın ve hatta bireyin doğru olan amaçlarına ulaşması önünde hiçbir dış engel belirleyici bir rol oynayamaz. Bütün sorun, haklı ve doğru olan amacın hangi yöntemlerle gerçekleştirileceğine gelip dayanmaktadır. Hareketimiz, bütün bu konularda gerek amacın kapsamını derinleştirmede ve gerekse de buna hangi yöntemlerle varılacağını öngörmede ve çabalarını buna göre birleştirmede çok ileri örnekler ortaya çıkardı. Dikkat edelim, halkımızın bugün yüksek amaçlar sistemine kavuşması sözkonusudur. Daha yakın dönemde alacakaranlıkta, amaçsız, perspektifsiz, ruhsuz, çabasız, kısaca kölece bir yaşamdan, bugün nüfusun büyük bir kesimini birleştiren ve etkisi altına alan yüce amaçlarla dolu bir yaşama yönelmektedir. Buna öncülük eden ve bu doğrultudaki bilinci, yürüyüş tarzını geliştiren Partimizin özellikleri, kimliği ve halkla gelişen bağları da çok açıktır.

Bizi, sorunu bu kadar köklü bir biçimde ele almaya iten şey toplumsal bilincin muazzam noksanlığı ya da düşüncesizlik ortamının güçlülüğü, bireyin son derece rezil oluşumu ve şekilsiz ve şahsiyetsiz bir biçimde gelişimi, özellikle örgütsel yönden dumura uğratılması; gerek ulusal ve gerekse sınıfsal çıkarlarının örgütlenişindeki muazzam donanımsızlığı, bunun gereğini bile duymama tarzında yaşadığı büyük sorumsuzluktur. Tuhaftır ama, hareketimiz bu konuda ne kadar ilerlerse ilerlesin, bazı ögelerin en çok takıldıkları sorun, amaçları doğrultusunda yetkin bir örgütlenmeye ulaşamamaları, en az örgütlenmeyle eylem yapmaları, en az örgütlenmeyle Parti faaliyetlerini yürütmeleri, hareketin şu ya da bu görevini yapmayı normal kabul etmeleridir. Halbuki başarı, azami bir örgütlenmeye ulaşma isteği kadar, bunun için mümkün olan bütün elverişli koşulları ve olanakları kullanmaya ve bunun gereklerini yerine getirmeye bağlıdır. Bunun dışında herhangi başka bir başarı yolunun bulunmadığı açıktır.

Şimdi biz; ne de olsa halkımızın durumu, tarihsel özellikleri ve yaşadığı koşullar bellidir; siyasal örgütlenme ve ordu örgütlenmesi öyle fazla ciddiye alınacak şeyler değildir; zihinlerimize ve yüreklerimize yansıyan düşmanın yüzyıllardan beri ve yakıcı bir biçimde de günümüzde en bilinçli ve en sert baskılar altında yarattığı durum ve bu durumun sonuçlarıdır diyemeyiz. Tabii bu durum kadroların her türlü bilinç noksanlığının, ideolojik, politik ve eylemsel konulardaki yeteneklerinin sınırlı kalmasının temel nedenidir. Lenin, proletaryanın devrimci örgütlenmesinin en yetkin militanlarından biri olan Yakov Sverdlov'un anısına yaptığı bir değerlendirmede, proletarya devrimlerinin en önemli özelliğinden birinin, diğer devrimlere nazaran büyük örgütlenme üstünlüğü olduğunu söyler. Lenin, Sverdlov'un anısına yaptığı konuşmada, bu konuda şunları söyler: *"Yoldaşlar, sadece yüzeyde gördükleriyle karara varan ve sadece devrimimizin çok sayıdaki düşmanlarını gözönünde bulunduran kimseler, devrimimizin en çarpıcı özelliği olarak, emekçi halkın sömürücülere ve düşmanlara karşı verdiği kararlı ve amansız kesin mücadeleyi görüyorlar. Elbette bu olmaksızın, devrimci şiddet olmaksızın, proletarya zafere ulaşamazdı. Ama hiç şüphe yok ki, devrimci şiddet ancak gelişme aşamalarında ve belli ve özel şartlarda devrimin zorunlu ve haklı bir silahıydı. Ama bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve zafere ulaşmasının en derin kaynağını, milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesi meydana getirdi. Ve proletarya devriminin bu özelliği, devrimimizi daha önceki devrimlerde rastlanmayan özel niteliğini, yani kitlelerin örgütlenmesini mücadele içinde en iyi gerçekleştiren önderleri ön plana çıkardı. Proletarya devriminin bu özelliği her şeyden önce bir örgütleyici olan Yakov Sverdlov'u ön plana çıkardı..."* (Lenin, Örgütlenme Üzerine, sayfa 131, Sır Yayınları) Başka bir sınıfın, proletaryanın devrimdeki örgütlenme düzeyine ulaştığını tarih yazmamıştır. Çünkü proletaryanın en belirgin özelliği örgütlenmesidir. Lenin, bir başka yerde şöyle belirtiyor: *"İşçi sınıfının gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiçbir şey gibidir. Örgütlü olduğunda ise, her şeydir."* (Lenin'in Parti Öğretisi, Soren, sayfa 18) Proletaryanın devrimdeki öncülüğü, proletarya partisinin de en önemli özelliğini teşkil eder. Bu örgütlenme aynı zamanda sosyalist toplumun örgütlendirilmesinin de ön koşuludur. *"Proletaryanın, egemenliği ele geçirme uğrundaki savaşımında örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasında anarşik rekabetin baskısı altında ayrılığa düşürülen, sermayeye kölecesine çalıştırılarak ezilen ve sürekli olarak koyu yoksulluk, gerilik ve yozlaşmanın derinliklerine itilen proletarya, ancak, Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birliğinin milyonlarca emekçiyi işçi sınıfının ordusunda sıkısıkıya toplayan örgütün maddi birliği ile perçinlenmesi sayesindedir ki yenilmez bir güç durumuna gelir; ve, gelecektir de. Bu ordunun önünde ne Rus Çarlığının köhne yönetimi, ne de uluslararası sermayenin köhneleşen egemenliği tutunabilir"* (Aktaran, Bolşevik Parti Tarihi, sayfa 67) İşte, proletaryanın bu özelliği, sosyalist toplumun en yetkin bir şekilde örgütlenmesini de birlikte getirmektedir. Proletaryanın örgütleme özelliğini temel almayan bir önderlik, en sıradan gelişmeleri bile yaratma gücünü gösteremez.

Biz de ulusal kurtuluşta proletarya önderliğinin esas olduğunu söyledik. Bu hemen şunu akla getirir: Eğer proletarya önderliği esassa, proletarya örgütlenmesi de bunun içinde bunun başarısını sağlayan, ancak bu başarının sağlanmasıyla yerine getirilmesi mümkün olan örgütlenmesidir. Proletarya örgütlenmesini ondan ayrı düşünmek bir hiçtir ya da bu durum sorunu kavramadığımızı ve gerçekte bu konuda çok kof olduğumuzu ortaya koyar. Proletaryanın devrimdeki önderliği onun örgütsel önderliğidir. Örgütsel önderlik, herhangi bir sınıf veya tabakadan çok daha fazla ve yüksek bir derecede proletaryanın örgütlenme üstünlüğünden ibarettir.

Dikkat edilirse, Bolşevik örgütlenme üzerine çok şeyler söylenir. Örgütlenme sorununun çözümlenmesi gerek proletarya partilerinin, gerekse daha sonraki sosyalist toplumun kuruluşunun belirleyici özelliğidir. Örgütlenme deyip geçmemek gerekir. Sık sık örgütlenme eşittir eylem diye vurgulanır. Gelişkin eylem, gelişkin örgütlenmeye çok yakından bağlıdır. Hala içimizde birçok arkadaş muazzam bir örgütsüzlük içinde bulunurken kalkıp da yüksek eylemlilikten bahsetmek ve buna inanmak tam bir yanılgı, hatta bir tür oportünizm olarak görülmelidir. Bizim ulusal kurtuluş devrimimizde proletarya önderliği aslında bir örgütsel önderliktir. Örgütsel önderlik ve yönetim, militanın en belirleyici ve başat özelliği olarak gelişmek zorundadır.

Bu konuyu biraz daha açabiliriz. Ancak biz bu konuları çok işledik. Bizim kadro politikamız bellidir. Ustaların da bu konuda somut belirlemeleri vardır. Kadroların tanınmasından terfi ettirilmesine, konumlarına göre örgütsel görevlere bağlı kılınmalarına, yerinde ve zamanında çok çeşitli örgütlenmelerin geliştirilmesine, esasında da bireyi tanımasına veya ondan önce bilinç verilmesine, bilinciyle bağlantılı olarak örgütsel görevlerle yükümlü kılınmasına ve denetlenmesine bağlıdır. Bu tanımlar biliniyor, bu nedenle fazla açmaya gerek yoktur. ancak pratik faaliyetlere baktığımızda arkadaşlarda adeta örgütlenmeye bir düşmanlık görüyoruz. Bu aslında sömürgeciliğin dayattığı örgütsüzlüğün açık bir yansımasıdır. Başka türlü bir izahı yapılamaz. Bizde toplum veya insanlar öyle bir duruma getirilmişlerdir ki, aile dışında başka bir örgütlenme tanımazlar. Bağ ve ilişki denilen şey yakın çevre bağı ve sömürgeciliktir. Örgütlenme mantığı ise bunun kişilikteki yansımasıdır.

Şimdi biz bu çemberi ya da kişilerin kendilerindeki örgütlenmeye açılımı boğan bu yapıyı mutlaka kırmak zorundayız. Bu hayati bir mesele, kazanıp kazanamayacağımız meselesidir. Onun için meseleyi kişilerin keyfine göre ele alamayız. Bu halkımızın derin tarihsel bir gereksinmesidir ve mutlaka aşmak zorundayız. Özellikle de militanlarımız bunu kendilerinde aşmak zorundadırlar. Örgütlenmenin gereği, vazgeçilmez rolü ve faaliyetlerimizdeki belirleyici konumu böyle özetlenebilir. Tabii bu bir sınıf meselesidir. Ulusal kurtuluşta bir sınıfın, devrimci proletaryanın örgütlenme anlayışının yerine getirilmesidir. Yoksa herhangi bir örgütlenme değildir.

Şimdi bu konuda Partimizin başına bela olan birçok anlayışı koyacağız. Yiğitlik eski ve orta çağlarda aşiretler ve çeşitli topluluklar adına ve gerçekten de bireysel yöntemlerle sergilenirdi. Feodal sınıfın konumuna denk düşer bir biçimde o bilinen yiğitlik türleri, şövalyelik, pehlivanlık vb. biçimlerde ortaya çıkardı. Yine düzenli ordular vardı, onlar çatışırdı. Eğer bir sınıf egemense, elbette düzenli orduları sayesinde egemendir. Sınıf kendi ordusuyla savaşır, bu doğal bir şeydir. Biz bu yönden de halkımızın konumunu defalarca ele aldık. Çok çeşitli yönlerden bunun bilincini yeterince verdik sanıyoruz. Örgütlenmeyi bütün tarihsel boyutları içinde ele aldık. Bunun toplumumuza nasıl uygulanabileceğini ortaya koyduk. Bunlar yıllarca önce yazıldı. Çeşitli Parti yayınlarımızda bunlar sabittir. Şimdi bütün bunların gerekleri yerine getirildi mi? Getirildiği söylenemez. Yine bunun bilincine yeteri kadar ulaşıldı mı? Ulaşıldığı söylenemez. Ancak, sınırlı bir bilince ulaşılmıştır; zaferi garantileyecek kadar bir bilince ulaşılamamıştır. O halde yapılması gereken görevler açıktır. Önderlik, örgütlenme vb. görevlerin bilincine ulaşarak, gereklerini ne pahasına olursa olsun yerine getirmek gerekmektedir. Yazımızın bundan önceki bölümlerinde Parti içinde Parti Önderliğine bağlılığın ve yönetim gerçeğinin gereklerine uymanın ne anlama geldiği konusunda bir çerçeve çizdik. Şimdi mutlaka örgütlenmemizin yetkin bir biçimde bu çerçevenin içine oturtulması ve militanda bunun somutlaşması gerektiğini belirtiyoruz. Bu aşılmaz ve yerine getirilmezse devrimde başarısızlık ve yenilginin kesin olduğunu söylüyoruz. Şimdi yine bunlar genel tanımlama düzeyinde kalıyor. Gelinen noktada işi artık şirazesinden çıkaran, bunu en utanmazca biçimlere dökme cüretine giren tipler dışında, gerçekten devrime ve zafere inanan, bunun için sonuna kadar çaba sarfetmede azimli ve kararlı olan militanların, bu sorunlara yüksek bir tutkuyla eğilmeleri, kollektif görevlere sarılmaları ve gereklerini yerine getirmeleri gerekmektedir. Yine, militanlar hangi koşullarda olursa olsunlar, hangi yönetim kademesinde bulunurlarsa bulunsunlar, ister yurt dışı örgütlenmesi içinde, ister ülkedeki ordu örgütlenmesinde yer alsınlar, gerçekten görevlerini amaçlarına yakışır ve koşullara uygun bir tarzda yerine getirmeleri, bunun bilincini hiçbir zaman eksik etmemeleri, bütün yönleriyle bunun yoğunluğunu yaşamaları büyük bir önem taşımaktadır. Kısaca, militanların devrimci görevlerini başarmaları, militanca yaşamı yaşamaları gerekmektedir. Militanlar kendilerini bu konuda muazzam bir donanımsızlık içinde tutuyorlar. Artık bu konuda suçu ve sorumluluğu örgütümüzün çizgisine yükleyemeyiz. Sorunu fırsatlar ve olanakların kıtlığına da bağlayamayız.

Burada bir aymazlık vardır. Amaçta noksanlık, yüksek bir netlikle yaklaşamama ya da bunlar olsa bile çaba noksanlığı, bu giderilse bile bazı kişiliklere takılma, Parti diyerek bazı kişileri esas alma, yıllarını bu takılmalar sonucunda yitirme sözkonusudur. Bütün bunlar kabul edilemez. Bu iş şu ya da bu özelliğe sığınarak, "bu adam beni oyuna getirdi, şu şekilde kandırıldım, şundan etkilendim, geçmişim şu tür koşullar içinde şekillendi" türünden izahlarla geçiştirilecek bir şey değildir. Öyle bir noktaya gelmişiz ki, yapılması gereken şey en yüksek bir kararlılıkla bu görevin başarılmasıdır. Ne biz çocuk olalım, ne de başkalarının bizi çocuk yerine koyup aldatmalarına izin verelim. Burada sayımızın azlığı ya da çokluğu da önemli değildir. Bu konuda yine belirtiyoruz ki, militanların örgüt içindeki varlığı artık bu koşula bağlanmalı ve başka üyelik koşulu aranmamalıdır.

Biliniyor, parti üyeliği Bolşevik Partisi'nde en önemli tartışma meselesi olmuştur. Bu konuda belirtilenler bir cümledir. Ama üyelik konusunun en canalıcı özelliğini ifade etmektedir: *"Parti üyesi parti programını kabul eden ve hem mali yönden, hem parti örgütlerinden birine bizzat katılarak partiyi destekleyen kişidir."* (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, sayfa 58) Bu konuda genelde hiçbir itiraz olmayabilir. "Partiye sonuna kadar bağlıyız" diye parmak kaldırılabilir. Ancak mesele bu kadar basit değildir. Bizde her şey basmakalıp geliştiği ve iman getirip parmak kaldırdığımız için bunu öyle görüyoruz. Hayır, bunu özüyle yaşamak gerekiyor. Örgüt içinde yer almaktan bahsedildiğinde bu örgütü tanımak, onu eğitmek -bu örgüt bir hücre, bir bölge komitesi veya MK olabilir-, bu örgütün rolüne ve görevlerine sonuna kadar bağlı olmak, bu örgütü dağıtmamak, onu güçlendirmek ve sarsılmaz bir çekirdek haline getirmek, ona rolünü sonuna kadar oynatmak, onun içindeki her türlü sınıf dışı etkilere karşı mücadele vermek, onun görevlerini en yetkin yöntem ve araçlarla ve kan-ter içinde yerine getirmeyi sağlamak gerekir. İşte Bolşevik parti üyeliği budur. Bir PKK'linin örgüt üyesi olarak hareket etmesi koşulunu da böyle anlamak gereklidir.

O zaman en yakın dönemlerde ve birçok birimde yaşanan gerçekleri gözönüne getirdiğimizde, örgüt üyeliğimizin ne kadar havada kaldığı ortaya çıkmıyor mu? Arkadaşlar basit bir komiteyi ne kadar işlettiler? Mevcut görevleri hangi hız ve yoğunlukta yerine getirdiler? Bu gerçekler ortada dururken, "tamam, doğru ilkelere sonuna kadar bağlıyız" demek demagojik bir yaklaşımdan başka bir şey değildir. Parti üyeliği, Parti örgütlerinden birinde çalışmak -hemen belirtelim ki bu bir **lose** örgüt de olabilir, çok gevşek bir örgüt de olabilir-, gerçekten en yüksek bir örgüt bilinci kadar en yoğun bir örgütsel faaliyetle mümkündür. Arkadaşlar dağlarda yıllarını geçiriyorlar, fakat iki insanı bir araya getiremiyorlar. Her arkadaşın pratiğinden de görüleceği üzere kimse bunu kendisine mesele yapmıyor. Ondan sonra da PKK gibi bir ateş ortamında sürekli çalışan bir örgütün üyesi olarak ayakta kalınabileceği ve hatta rahat yaşanabileceği sanılıyor. Bu gaflettir. Biz kendi pratiğimizi defalarca özetleyerek, içinde bulunduğumuz konumu ayrıntılarıyla, ortaya koyduk. Biz bile halen sorunları bu kadar açımlamamıza ve örgütsel faaliyetlere bu kadar koşmamıza rağmen, bir örgüt üyesi olabilmek için kendimizi yeterli görmüyoruz. Militanlarımız, muazzam eksiklikler içinde çok cılız çabaların sahibi olmalarına rağmen, bu durumlarından rahatsız bile olmuyorlar.

Militanlarımızın böylesi bir durum içerisinde bulunmalarının izahını peki nasıl yapacağız? Veya bu durum nasıl değerlendirilecek? E-

ğer, militanlar böyle davranmaya devam ederlerse açık belirtelim, günlük yaşamlarını bile kurtaramazlar. Bir örgüt savaşçısı çok önemli başarılar sağlayamazsa yaşayamaz. Şimdi bu konudaki geriliği çevremizdeki koşullara ve halkın durumuna bağlamamak gerekir. Halkın en gelişkin olduğu ve Partiye en hızlı aktığı yerlerde bile bunlar yaşanabiliyor. "Dağ başındaydık, halka ulaşamadık, yetişemedik" diyemezsiniz. Buna inanmıyoruz. Yoksul halkın ve köylülüğün kurtuluşa olan susamışlığını çok iyi biliyoruz. Dağdaki çobandan tutalım toplumun bütün yurtsever kesimlerine varana kadar herkes adeta bir örgütlenme susuzluğu içindedir. Tabii koşullara göre bu kesimleri en yaygın, dar ve geniş örgütlenmeler içerisine alabiliriz. Koşullar böylesi bir çalışma için son derece elverişlidir. Bütün bu elverişli koşullara rağmen, militanlar bir birey olarak fazla sorumluluğun altına girmek istemiyorlar. Çünkü, böyle bir sorumluluğun altına girmek, ağır görevlerin üzerine yürümeyi de birlikte getirecektir. Çok çaba ister. Çok çaba ise yorgunluğa yol açar ya da kıyasıya bir mücadeleyi gerektirir. Tabii, bütün bunlar bireyin çıkarına uygun düşmemekte, en azından kişinin rahatını bozmakta, adeta dünyasını yıkmaktadır. Bazıları işte bunu, yaşam felsefelerine ayıkırı görmektedirler. Ama bu yeniyi kurmak için mutlaka gerekli olan bir şarttır.

Şimdi her arkadaştaki örgütsel yetmezlik, basit bir birimi işletmede bile gösterdiği noksanlık derin nedenlere bağlıdır. Bu bazı teknik uygulama hataları olarak görülmemelidir. Amaçlara ulaşmadaki zayıflık ve inanç noksanlığından tutalım, zafere tam inanmamaya kadar bunun birçok nedeni sayılabilir. İşte bu militanın devrimdeki samimiyetinin derecesini belirler. Sorunlar karşısındaki ciddiyetini ve hatta kendisine karşı olan saygısının ne kadar gelişkin olduğunu ortaya koyar. Kendilerine saygısı yüksek ve amaçlarına büyük bir tutku ile bağlı olanların örgütlenme olayında sözkonusu zayıflıkları sergilemelerine bir türlü anlam veremiyoruz. Militanlarımızın kendilerine olan saygıları, yaşama karşı duydukları sorumluluk, mücadeleyi güçlü bir kişilik, doğru yol ve yöntemlerle temsil etmeye ilişkin, güvenleri az ve yetersizdir. Mesele şu ya da bu kişi sorunu değildir, en başta arkadaşların kendileri olarak halka ve Partiye güven noksanlığını da ifade eder. Bu açıdan, bu durum çarpık, sistemsiz ve örgütsüz kişiliğin doğal bir sonucudur.

Arkadaşlar burjuva liberal bile diyemeyeceğimiz, topluma dayatılan örgütsüzlük kaosu içinde yaşamayı bir kader gibi gören, dolayısıyla yenilgiyi meşru kabul eden bir zihniyetin, bir ruh hali ve felsefi oluşumun etkisinden kendilerini tam kurtaramamışlardır. Yeni ve ileri bir yaşamın yüksek bir örgütlenmeyle ele geçirilebileceğine derinden bağlı değildirler. İşte ortaya çıkan birçok yetmezlik sonucu bugün bazıları tam bir ucube haline gelmektedir. Çocuk olmamak ve başkalarını da çocuk yerine koymamak gerekir. Bazıları o eksik, yetmez ve gerçekten utanılası yapıları içinde bizi bile oyalayıp aldatabileceklerini, özellikle örgüt gerçeğimizin başka türlü gösterilebileceğini sanıyorlar. Örgüt gerçeği, örgüt olayındaki yoğunlaşmanın, her türlü doğru devrimci siyasete, onun ideolojisine ve bunların temsil ettiği sınıfa bağlılığın en temel kriteridir. Bir kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyorsanız, onun örgütlenme olayındaki durumuna bakın, sadece ve sadece bu ölçüyü alın, onun kimliğini tanırsınız. Böylece onun kimliğini tanımlama ve belirlemede en doğru ölçüye dayanmış olursunuz. Bir kişiyi gösterin, eğer o yüksek bir örgütlenmenin sahibiyse, aynı zamanda sınıf önderliği ve halk önderliğinde en esaslı koşuluna sahiptir. Tabii bu onun ideolojik-politik gelişkinliğinin, yurtseverlik ve halka bağlılığının ve buna benzer daha birçok özelliklerin en esaslısı olanına sahip olduğunu, dolayısıyla öteki özelliklere sahip olmakta zorluk çekmeyeceğinin açık bir ifadesidir.

Ancak işleri başka türlü göstermekle ve başka türlü davranmakla hala bu gerçeği örtbas edeceklerini sananlar da var. Hayır, bu doğru değildir. Bizim yaptığımız tanım doğrudur. O zaman bu tanımın gereğine uygun olarak kendine çekidüzen vermek, en başta kendini örgütlemek, Partiyi örgütlemenin vazgeçilmez bir şartıdır. Kendinizi örgütleyeceksiniz. Şimdi birçok arkadaşın örgütlenmede yoğunlaşmak yerine yıllarını örgütlenmeden kopmak biçiminde geçirdiklerini görüyoruz. Örgütlenmeden ürkme var. Bu nasıl gelişiyor? Bu kişiyi en yakın çevresiyle bile geçinememeye kadar vardırıyor. Buna sadece geçinmeme de dememek gerekir. Bu örgütlenmeden duyulan ürküntü, örgütlenmeden kaçınma ve düşmanla savaşmaktan kaçmadır. Amaçlarına bağlılıktan kaçmadır, kendini yeni yaşama bağlamaktan kaçmadır, yoldaşlarıyla güçlü bağlar kurmaktan kaçınmadır. Peki, bu neye sığınmadır? Bu eski toplumun bize bir kader gibi dayattığı "böyle geldiniz böyle gideceksiniz, yeniyi yaratamazsınız, güçsüz ve düşkünsünüz, öyle kalacaksınız" tarzındaki belirlemelerini yaşamadır. Biz, III. Kongre'de bu konuya ilişkin ayrıntılı bir değerlendirme yaptık. Ama, öyle görülüyor ki, arkadaşlar bundan gerekli dersi çıkarmak konusunda çok geri bir durumu yaşıyorlar. Kongre konuşmalarımızda, dile getirdiğimiz gerçekliğimiz neydi? Parti içerisinde güçlü bir birliğin şart olduğunu ortaya koyduğumuz değerlendirmemizde, söylediklerimiz iyi kavranmak zorundadır. Bu değerlendirmeler sadece birkaç olay gözönünde getirilerek yapılmadı. Önderlik sorunumuzun doğru bir çözüme kavuşturulması ve çözümün bu temelde gerçekleştirilmesine yöneliktir. *"Bugün, birlik, uyum meselelerinde Parti içi bünyede gereken sağlamlığı oluşturamayanlar, yarın bunu nerede, kiminle yapacaklar? En yakın çalışma arkadaşlarıyla sağlam bir birlik geliştiremeyen, hata, kusur kimde olursa olsun bunu yapamayan adam, yıllarca tecrübeden geçmiş bir toplulukta işleri ilerletemeyen kişi, yarın nerede devrim yapacak? Eğer 'yaparım' derse açıkça yalan söylüyor demektir. Bu, kişisel, sınıfsal, ulusal ideolojik, siyasal, maddi-manevi bazı çıkarlar adına kendini gizleme, partinin içinde kendini yaşatarak geleceğe hazırlanmadır."* (Kongre Konuşmalarından) Örgütlenmede yoğunlaşan bir militan amaçlarında da kararlıdır. Militanın gösterdiği kararlılık, güçlü bir çaba ile de desteklenirse büyük bir gelişme seviyesi tutturur. Bu aynı zamanda proletarya çizgisine de sonuna kadar bağlı kalır. Bütün bu hususlar önemlidir. Hem hakkımızda çizilen yargıyı parçalamak, hem de doğru bir önderliğe ulaşmak için bu gereklidir.

Arkadaşlar bu konudaki örgütsüzlüklerini kendilerine çeşitli erdemler yakıştırarak izah etmeye çalışıyorlar. Hatta birçok zeminde görevlerin şuuruna bile ulaşamıyor, kaybediyorlar. Burada bizim buna öfke duyup duymamamız da o kadar önemli değildir. En başta militanın kendisi kaybediyor. En alt örgütsel konularda telini bile kımıldatmıyor. Bu arada pehlivanlığına sığınıyor. Elbette bu büyük bir yanılgıdır. Hangi bölgede olursa olsun, örgütlenme olayında yüksek donanımlı beş-on kadro -eğer çizginin doğruluğu kesinleşmişse- başarıdan başarıya koşar. Bu durumda onların başarılarını engelleyebilecek hiçbir şey yoktur.

Çünkü; *"Doğru çizgi ortaya konduktan ve meselenin doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlendiğine, parti çizgisinin uygulanması için mücadelenin örgütlenmesine, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organlar tarafından alınan kararların uygulanmasının denetiminin sürdürülüş yoluna bağlıdır."* (J. Stalin, Kadrolar Üzerine, syf. 1)

Bu konuya bu kadar önemle değinmemizin birçok nedeni var. Nedenleri ve eksikliklerin boyutu ne olursa olsun arkadaşlar kendilerine bazı ölçüler yakıştırmışlardır. Bu ölçüler kendilerine hiçbir şey vermiyor. Hele halkımızın içinde yaşadığı bugünkü koşullarda, bu durum halka yapılabilecek en büyük kötülüklerden biri olarak karşımıza çıkar. Arkadaşlar biraz gelişiyorlar, biraz bilinç kazanıyorlar, gözleri açılıyor. Şimdi bu gelişmeyi şu ya da bu sınırda durdurmak, gereklerini tam yerine getirmemek suçtur. Bu içine düşülebilecek en kötü durumlardan birisidir. Rus Devrimi biraz yükselmeye doğru koyulduğunda, Lenin, gelişen sınıf mücadelesinin ve kitlesel hareketin ve özellikle örgütsel bilincin yoğunlaşmasının örgütlenme sorununun çözümlenmesini en önemli sorun olarak beraberinde getirdiğini belirtir. Bizim de bugün gelişen bir yığın hareketimiz vardır. Kitlelerin mücadele alanına akışı, Partinin gelişmesi, mücadelenin şiddetlenmesi sözkonusudur. Hem sınıfsal ve hem de ulusal düzeyde bunun yoğunlaştırılması gerekir.

Ama arkadaşlar kendilerini öyle şeylere takmışlar ve öyle yaşamaya alışmışlar ki, bunu bize de dayatıp onaylatmak istiyorlar. Hatta bir yığın görevi saptırıp tersyüz ediyorlar. Bizden de buna onay vermemizi talep ediyorlar. Dikkat edelim; bu bayağı örgütsüzlüğe imza atmak, sıradan bir örgütlenmeyi yeterli görmek, mevcut örgütsüzlük anlayışını giderek normal görmek, hayati önemdeki sorunlara eğilmemek, örgütü bir aşireti yönetir gibi yönetmek, örgütü bir baba ocağı olarak görmek, örgütlenme ve yönetim meselelerini bir ahbap çavuş ve kafadarlar grubu olarak ele almak demektir. Bazı arkadaşların bu konuda gaflet içinde bulunduklarını söylerken, işte bunu kastediyoruz. Bakın, biz nerede olursa olsun, elimizde hangi olanaklar bulunursa bulunsun, bunları adeta bir hastalık derecesinde kullanamazsak yaşayamayız. Hani bazı hastalıklar vardır; kendini çığ gibi büyüten bazı hastalık hücreleri vardır. Bizim örgütlenme özelliğimiz de böyledir. Bizde bir örgütlenme 'hastalığı' vardır. Arkadaşlarda var olan hastalık ise örgütlenmeme hastalığıdır. İlişki ve bağlantılarımız koptu mu hastalığımız depreşir, adeta bu bizi ölme noktasına kadar götürür. Arkadaşlarda ise bunun tam tersi bir durum var. Onlar da örgütlenmeye bulaştılar mı hasta oluyorlar. Hani bazı hastalıklar vardır, kişiyi hemen yatağa düşürür. Arkadaşlarınki böyledir. Örgüt görevleri ortaya çıkıp örgütlenme meselesi dayatınca kaçıyor ve hastalanıyorlar. Olmadık durumlara giriyorlar.

İşte bu onların sömürgeci kültürü ve özellikle onun dayattığı örgütsüzlüğü aşıp aşamadıklarının açık bir göstergesidir. Her zaman söyleriz. Aldanmayalım ve aldatmayalım. İnsanlarını örgütlemeyen, örgütlenmeyle insanlarına hakim olmayan, sıradan insanlar bir yana kendi çalışma arkadaşlarını bile sağlam örgüt kuralları içinde yürütmeyen kişinin davaya bağlılığından nasıl bahsedilebilir? Hangi amacın başarıyla elde edileceği söylenebilir? "Çocuktuk veya başka sakatlıklarımız vardı" denilebilir mi? Bütün bunlar açık ki militanlarımızın örgütlenme anlayışlarına hakim olan büyük noksanlığı dile getirmektedir. Bu konudaki faaliyetlerini yerine getirirken, görevlerine bağlılıktaki yetersizliklerini, kurallara göre görevlerini yerine getirme ustalığındaki zayıflıklarını ifade ediyor.

Peki, bundan kim yararlanır? Hemen söyleyelim; baştan beri çözmeye çalıştığımız denklem buydu. Arkadaşlar en önemli görevlerini, örgütsel görevlerini böyle yakalarlarsa, bu boşluğu kim doldurur? Bir söz vardır; siyaset ve siyasette de örgütlenme en önemli konumu işaret eder. Örgütlenmede boşluğu kim doldurur? Arkadaşların örgütlenmede bıraktıkları boşluğu bir karşıdevrimci doldurabilir, bir sınıf işbirlikçisi doldurabilir, açık bir ajan doldurabilir. Tabii arkadaşları da bu boşluk içinde boğabilir. Nitekim yakın dönemde yaşanan birçok olay bu gerçeği aradaşlara yakıcı bir biçimde tattırmıştır. Ülke zemininde ve Avrupa'da da bu durum mevcuttur. Bütün hüner ve maharetlerini kullanan örgüt içindeki bazı hırsızlar ya da bu konuda hala kendilerini tam ele vermeyen muğlak ve karışık tipler var. Baştan da belirttiğimiz gibi, bunlar militanların görevlerini yerine getirememelerini, örgütsel konulardaki zayıflıklarını, gelişmeleri ve etkilerini yerinde ve zamanında duymamalarını muazzam bir fırsatçılık malzemesi olarak kullanıyorlar. Bunun üzerinde ne idüğü belirsiz ve çoğu devrimi imkanşız kılan, teslimiyeti ve ihaneti beraberinde getiren yaklaşımlarını hızla hayata geçiriyorlar.

Ben bunun için suçu şunun ya da bunun üzerine yıkamam. Burada suçun en ağırını bizim kendimizde duymamız gerekiyor. Arkadaşlar kellelerini ortaya koyuyorlar, her şeylerini ortaya sürüyorlar. Ancak örgütsel yönde emek ve çabanın sahipleri olamıyorlar. Parti Önderliğinin komutası altında şu ya da bu hedefe saldırmak mesele değildir. Temel özellik olarak demin de belirttiğimiz gibi hava ve su kadar ihtiyaç duyduğumuz bu örgütlenme özelliğine ulaşmak gerekiyor. Bunun başka çaresi yoktur. Buna zaman zaman yerine getirilecek bir olay olarak da bakılamaz. Bu konudaki boşluğu çok tehlikeli ögeler, özellikle proletarya dışından saflara sızarak kendilerini örtbas etmiş tipler doldurur, kendi sınıf gerçekliklerini yansıtır ve sonuç alırlar. Arkadaşlar bununla sadece kendilerini zor duruma düşürmüyorlar. Hareketin doğru yolda örgütlenmesine de en büyük darbeyi vuruyorlar. Ondan sonra da "neden böyle oldu" diyorlar. Halbuki kendileri bunun en temel nedenidir.

Biz şimdi diğerlerinin maskesini düşüreceğiz, onları yerle bir edeceğiz. Ama bu her şeyi kurtarabilir mi? Bunlar gider yerine başkaları gelir. Eğer boşluk devam ederse, eğer kişiliğiniz bu boşluğu yaşarsa bu olmaz. O halde bu konuya yapısal bir özellik olarak yaklaşmak, bakmak ve onu gidermek gerekiyor. Bu son derece önemlidir. Öneminden de öteye arkadaşlarda var olan bu özellikten yoksunluğu gördükçe endişelenmemek mümkün değildir. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, bazı ne idüğü belirsiz tipler, değişik amaçlar peşinden koşanlar, artniyetlice bunu yapanlar, çeşitli sınıf etkilerinin sahipleri her zaman tetiktedir. Örgüt içinde böylelerinin sayıları hiç de az değildir. Bunlar kariyeristtir, fırsat düşkünüdür, bireysel çıkarın tutku derecesindeki sahipleridir, bunlar çeşitli sınıf kimlikleriyle aramızda dolaşanlardır. Fırsat buldukça örgütün şu ya da bu imkanına saldıranlardır. Bunlar örgütlenmenin düşmanıdır. Bunlar örgütlenmenin ve eylemin doğru temellerde gelişmesinden sıkıntı duyanlardır. Örgüt içinde bunlardan çok var. Örgüt içinde küçük bir boşluk ortaya çıktı mı, bu onlar için bir canlanma belirtisi oluyor. Böyle bir boşluk hissettikleri an, sanki kendilerine yaşamın yolu açılıyor. Böylece bu yola giriyorlar. Peki bu ne demektir? Bu örgütlenmenin boşluk içinde boğulması, boşluk içinde hepimizin yıllarca çabasını yürüttüğü mücadelenin büyük bir boğuntuya, saptırılmaya ve engellenmeye uğratılmasıdır. Arkadaşların önemsiz gördükleri, fazla yapısal bir özellik olarak yaşamadıkları örgüt olayının sonuçları açık ve nettir. Bunun en önemli nedeni de yine budur. Arkadaşların bulundukları alanlarda sürekli kalmamamızın, her gün yanlarında bulunamamamızın nedeni militanların deneyim kazanmaları ve halkımızın temsilcilerinin nasıl örgütlendiklerini, örgüt sorunlarını nasıl tartıştıklarını ve nasıl çözüme götürdüklerini izleyebilmek içindir. Şunu hemen belirtelim; bizim örgütsel bilincimiz son derece yüksektir. Süreçleri başarı ile tamamlamamız ve kazanmamız bu özelliğimizin sonucu mümkün olmaktadır. Ben ne elde silah militanlık yaptım ne de kitleleler arasında fazla dolaştım. Fakat örgütsel görevlere şiddetli bağlılık, bu görevleri her şeyin üzerinde görmek, örgüt içerisinde bizi sürekli güçlü bir konumda tutmaktadır. Halbuki sizler silahlı mücadelede ve kitleler arasında benden fazla bir faaliyet içindesiniz. Ama önemli zaaflara ve zayıflıklara düşmekten kendinizi kurtaramıyorsunuz. İşte bu nedenle faaliyetlerinize biraz uzaktan baktığımız zaman ortaya çıkan durumların ne olduğunu (hem Kongre süreci ve hem de sonrasında) yakın dönemdeki örneklerinden çok iyi biliyorsunuz. Bu durumlara çoğunlukla kasıtlı değil, kendiliğinden düşülmektedir. Bu, halkımızın ezeli bir yarasıdır. Ancak arkadaşların sorunlar karşısındaki bu durumlarının öyle kabul edilecek bir yanının olduğu sanılmamalıdır. Bizim büyük örgütsel savaşımızın başarısının kesinlikle buna bağlı veya bütün örgütsel faaliyetlerimizin bunun özü olduğunu unutmak bir yana, iliklerimize kadar duymak zorundayız.

Kongre sonrası süreçte karşımıza ne çıktı? Militan yapımızdaki muazzam duyarsızlık kendisini ortaya koydu. Yani gözlerinin önünde dev örgüt sorunları tartışılıyor, görev seçimi ve işbölümleri yapılıyor. Uyanığın biri boşluk var ve kendisine fırsat doğdu, boşluğu doldurmanın koşulları mevcut diye böyle bir ortamın içine dalıyor. Şimdi anlaşılıyor ki, bu uyanıklar "Kongre'yi kurtarmışlar", "Partiyi kurtarmışlar" ve vazgeçilemez "önderlermiş" de farkına varamamışız. Bunların kafasına bu düşünceleri kim soktu? Bunun en temel nedenlerinden birisinin örgüt çekirdeğimizin uykulu hali olduğunu belirttik. Duyarsızlık, örgüt olayında yoğunlaşmama, çaba noksanlıkları, ustalıktan uzak hal ve hareketler, kurallara bağlılık konusunda kendisini eğitememe, bununla dopdolu yaşayamama, bir kez bunun birincil derecede temel bir nedeni olarak gösterilebilir.

Şimdi bu tipler biraz da bizim uzak duruşumuzdan yararlandılar. Kendilerindeki menkul keramete sığınarak piyasaya çıktılar. Tabii bizim kastımız bunları böyle yakalamak değildi. Bunlara muazzam yardımlarda bulunduk. Hala hepiniz tanık oluyorsunuz, bu konuda bitmez tükenmez bir çabayla sesleniyoruz. Gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz. Buna rağmen eğer kötü yol seçilirse sorumlusu kim olur? Örgütsüzlüğün sonucunu ya düşman ya da örgüt size ağır ödettirir. Başka çıkış ve kurtuluş yolu yoktur. Yok, "adet ve yaşam böyledir" denilemez. Yaşamda yol almak istiyorsanız bu mutlaka böyle olmalıdır. Yerin altına da girilse, kendinizi kırk defa saklasanız da, ister gerici, isterse ilerici anlamda olsun hayat sizi bulup ortaya çıkaracaktır. Yaşam kendi kurallarını icra edecektir. Ne öte dünyaya, ne felsefeye sığınma, ne duygulara bürünme ve ne de örgütsüzlüğü bir kader olarak karşılama sizleri böylesi bir sonuçtan kurtarabilir.

Başka ülkelerin pratiğinde örgütlenme meselesinde hizipler ortaya çıkar. Bunlar çok açık bir tartışma yürütürler. Her zaman söyledim, biz de böyle bir şeyin ihtiyacını duyuyoruz, böyle bir şeyi kesinlikle saygıyla karşılayacağız. Bizdekiler böyle yapmıyorlar, durumları daha değişiktir. Değişik şeyler getirmek isteyenler bizde yöntem olarak en sakıncalı olanlarını tercih ediyorlar: Sinsilik, kurnazlık ve boğuntu yöntemlerine sarılıyorlar. İşte, bundan dolayı bazı tipleri çeşitli uygulamalar içerisine

aldık, daha da almaya devam edeceğiz. Çünkü bunlar sinsidirler, açık faaliyetin sahibi değildirler. Şimdi buradaki işlerin ertelenmesi açık sözlü bir biçimde yapılsa, "aslında benim farklı bazı amaçlarım vardır, bu amaçlarım şunlar bunlardır, Parti taktiği konusunda benim şöyle bir planlamam vardır, işleri ben şu şekilde yaparım" dense, açık bir tartışma istense, sizler de bizler de bunu açıkça yapsak, işleri daha rahatlıkla halledebiliriz. Biz, ne bu tiplere muhtacız, ne de bunların varlığı ya da yokluğu öyle ciddi sorun yaratacak bir şeydir. Bunlar ne vatan ya da "Kongreyi kurtaran aslanlar" olurlar ve ne de bunların yoklukları bizim için büyük bir kayıptır. Fakat yöntemlerini kötü seçiyorlar; yüreklerinde bazı aslanları büyütüyorlar. "Bu aslan en büyük aslandır, herkesi şöyle parçalar, biraz daha büyütürsem Parti değil, dünyayı yutar" diyorlar. Bu aslan değil, bir tilkidir. Fakat bizde var olan bir özelliktir, bizde birçoğu kendini gizli aslan sayar. Bu kadar yerin dibinde yaşar, ama müthiş cesaretli olduğunu söyler.

Hemen söyleyelim; bu iyi bir şey değildir. Örgüt içerisindeki bu tip örgüt avcıları ve hırsızlar kendilerini rezil ediyor ve örgüte zarar veriyorlar. Defalarca söyledik; örgütlenme meselelerinde -ki bu yalnızca örgütlenme meselesi de değildir. Bunun çok derin ideolojik, politik ve toplumsal kurumları vardır-, özellikle Parti taktiği karşısında bunların durumu çok tehlikelidir. Bunlar kesinlikle ve en başta Parti taktiğinin hayata geçirilmesinden, aynı zamanda Partinin eylem hattının başarı kazanmasından ürküntü duyan, bunda kendilerinin bitişini ve şahsiyetlerinin tükenişini gören kişilerdir. Parti biraz örgütlenip eyleme mi geçti, taktik hat'a ve önderliğe mi kavuştu, militanlar taktik önderler haline mi geliyorlar; işte onlar, bundan çekinip korkuyorlar. Onlar için her zaman iyi olan şey şudur: Parti Önderliği sık sık çok zor durumda olmalı, militanlar taktik önderlik hattında hep zayıf kalmalı ve yetersiz bir durumu yaşamalıdırlar. Böylece bu tipler, en başta Parti Önderliğine karşı dayatmalarda bulunacak ve militanlar üzerinde her türlü dayatma ve tasarrufu gerçekleştireceklerdir. İşte bunlar bu koşulların sahipleridir. Şimdi, açık ki biz bu ögelerin bu durumlarını kabul etmeyeceğiz. Gerek Parti Önderliğini ve onun örgütsel gelişimini engelleyenlere, gerekse militanlar üzerinde bu tip oyunları düşünenlere ve uygulayanlara karşı hoşgörülü olmamız beklenmemelidir. Çünkü dünyada bundan daha alçakça, düşkünce ve tehlikeli hiçbir iş yoktur.

Bazı tipler, yaşanan zorluklarımızdan veya militanlarımızın geriliklerinden yararlanarak, ne idüğü belirsiz bazı yaklaşımlarını hayata geçirmek istemektedirler. Şimdi bunlara karşı ne yapılması gerektiği açıktır. İşte, burada merkez komitemizin durumuna da biraz değinmek gerekiyor. Merkez komitemizin yaşadığı yetmezlik burada ortaya çıkmaktadır. İşte bu tipler, bunu da bir fırsat olarak değerlendirmektedirler. Hemen bir konuya daha değinmek istiyoruz: Hiç kimse, ortaya bazı koşullar çıktı diye Partimizin yaşadığı zorlukları ve militanlarımızın geriliğini bir fırsat bilip, Partiye sağcılığı dayatamaz. Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğimiz gibi, yaşam hakkı da tanımayacağız. Biz kişilere eğitim ve örgütlenme görevlerinden kaçsınlar, taktik hattı işlemez duruma getirsinler diye bir rol ve yetki vermiyoruz.

Militanlarımız veya Partimizin ana çekirdeği bu konuda küçümsenmeyecek çabalar içine girmiştir. Yönetim kademesine düşen görev bu gerçeğe çok saygılı olmak, bu konuda kendi rolünü konuşturmak, rolünün gereklerini mutlaka ama mutlaka yerine getirmektir. Yoksa burada fırsatçı davranarak "her iki taraftan da zorluklar vardır, orta kademe yönetim kademesidir, ben burada bilinen yöntemlerimle sonuç alıyorum" denilmemelidir. Hemen söyleyelim; almak istedikleri sonuç ya sağa, ya da işbirlikçi güçlere sığınmadır. Bunlar Avrupa'da başka, ülkede başka türlü karşımıza çıktılar. Son tahlilde, bunların kurtarmak istedikleri şey kendi basit ve düşkün kişiliklerinden başka bir şey değildir.

Bazılarının sırf yaşamak ve kendi günlük emniyetlerini sağlamak için yüzlerce militanı sağlıklı olmayan bir örgütlenme ve eylem içinde tuttuklarına tanık oluyoruz. Sırf kendi konumunu güçlendirmek için, onlarca militanı en olmadık tehlikeler içinde tutuyorlar. Örgütsüzlük ve eylemsizlik içinde tutuyorlar, sağa ve "sol"a yatırıyorlar. Kendi endişelerini kurtarmak için ortaya çıkıyorlar. Tabii, burada proletaryanın önderlerinin, Partimizin önderlerinin kim olup olmadığı da, bu meselede açığa kavuşuyor. Bu noktadan sonra da gözyaşı edebiyatıyla bizi aldatmaya çalışıyorlar. Hayır, biz kendilerine böyle yapmayın dedik. Daha önceki değerlendirmelerde de belirttik. Yanımızda, ülkede, Avrupa'da karşımıza çıkıp konuşmaktan çekiniyor ve kaçmayı tercih ediyorlar. Hatta bazıları, düşmana sığınmayı tercih ediyorlar. Yine bazıları, adeta hesap vermeye bile üşeniyorlar. Militan yapıyı yerle bir ediyorlar. Şunu çok görüyor ve diyorlar ki, "bu militan yapı uyanır veya benimle ilişkileri koparsa, yani denetimimden çıkarsa canıma okur." Bu nedenle militan yapının uyanması ve güçlenmesinden müthiş bir ürküntü duymaktadırlar. Bana da ürktüklerini belirtiyorlar. Peki o zaman neden ürküyorsunuz? Bunlar, öyle zor koşulların değil, en gelişkin koşullar ve olanakların sahibidirler. Bunlar kendilerini daha değişik göstermek için de büyük bir çaba harcarlar. Yine bunların militanlara kendilerini nasıl "örgüt kurtaran kahramanlar" olarak gösterdikleri ve sözümona bizi de ayarlamaya çalıştıkları belliydi. Aslında sinsi amaçları vardı. Bu amaçları incir çekirdeğini bile dolduramayacak; ekonomik, sosyal ve kültürel içerikli bile denilemeyecek lümpenizmin yaşam tarzı ve yıllarca bastırılmış güdülerden öteye bir şey değildir. Bu tip yıllardan beri birtakım hülyaların sahibidir. Kendi güdülerine hayat hakkı istemekte, birkaç ay paşa keyfince yaşasın diye koca man örgütün gelişimini engellemeye çalışmaktadırlar. Kafasında bazı küçük tutkuları vardır, onlara ulaşmaya çalışır. Tabii bu en hafif deyimiyle böyledir. Bazılarının çok daha tehlikeli amaçları da olabilir ve vardır. Yani buradan işe başlamakta ve bu ihanete kadar gitmektedir.

Evet, arkadaşların sorumsuz yaklaşımı bu konuda bizim de bir eksiklik içinde bulunmamızı doğurmuyor mu? Belki aileye ve topluma karşı birçok şeyden daha fazla sorumluluk duymayabiliriz. Birçok şeye karşı sorumsuzluk içinde olabiliriz. Ama, PKK içinde bunu böyle düşünmek, burada böylesi bir yaşam mümkündür demek olası değildir. "Bu sefer akıllandım, bundan sonra herhalde daha ciddi olacağım" deniliyor, işte tam bir küçük-burjuva yaklaşımı da budur. Mesele, bizim bu tiplere müdahale ederek, geniş değerlendirmeler temelinde militanlarımızı bir bilinçle yoğurup ayağa kaldırmamız değildir. Önemli olan çok daha derinden bir sorumluluk duymaktır. İster ben yanınızda olayım ister olmayayım, ister siz burda olun ister olmayın, her şeyi bireysel iradenizle tayin edebilecek durumda olmalısınız. Yine, çok sert bir yönetim altında da olabilirsiniz. Bütün bu zeminlerde görevlerinizi başarmak zorundasınız.

O halde bizim tesis etmek istediğimiz şey Bolşevik türü bir örgütleyicilik tir. Bolşevik örgütlenmenin sonuçları ve bugün gerçekleşen sosyalizm bellidir. Dünyanın her tarafında sağladığı başarılar ortadadır. Denilebilir ki, bizim her halktan daha fazla böyle bir örgütlenmeye gereksinimimiz ortadayken, bazılarının örgüt içinde küçük bir ağa gibi durmalarını kabul etmek ya da avare bir gerilla birliği biçiminde yaşamalarına izin vermek yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bunları kabul edemeyiz. Bazılarının fırsat bulduğunda safları terketmesinin ve her yerde kendisini problemlerin kaynağı haline dönüştürmesinin yiğitlik, mertlik ve sorumlulukla bir alakası yoktur. Böylesi bir durum içerisine girmenin ne nedeni ne de izahı bulunabilir. Biz halk olarak hem gerçek bir yiğitliğe, mertliğe layıkız, hem de bunsuz ileriye doğru tek bir adım bile atamayız. PKK bu konuda çok çaba harcamıştır. Bu çabalar, sadece birkaç kişiye ait değildir. Yüzlerce militanımızın harcadığı dağ gibi çabaları var. Bu çabalar, doğru bir önderliğe ulaşmayı kaçınılmaz kılan bir durumda seyrediyor.

O halde buna ulaşılacak ve hiçbir engelleme militanlarımızın bu konuda ileriye doğru yürümesini durduramayacaktır. Bu kadar fırsatı, olanağı, çabayı bunun için sunuyor ve uyguluyoruz. "Hayır, insanlarımız örgütsüz, insanlarımız lime lime olmuş" diyecek ve böyle duracaksanız bu olmaz. Bazen dilinizi bile kımıldatamıyorsunuz. Çeşitli gruplar, eğitimsiz insanlar yanınıza geldi. Günler ve aylar geçiyor, ama siz onları eğitmeye tenezül bile etmiyorsunuz. Peki, biz buna ne diyelim? Görüyorsunuz, ben meseleleri açmak için her yerde, her kişinin huzurunda propaganda ve eğitim faaliyetini yürütüyorum. Oysa siz kendinizi paşa çocuğu sanıyorsunuz. Hayır, siz de yapacaksınız, halk çocuğusunuz, emekçilerin çıkarlarını esas alıyorsunuz. Bu da eğitimdir, propagandadır, örgütlenmedir, eylemdir. Siz dilinizi bile konuşturamayacak kadar bey çocuğu musunuz? Soruyorum size, sülalenizde beyler ve beylikler bu kadar güçlü müdür? Veya kölelikten mi, susturulmuş kölelerden mi geliyorsunuz? Yüzyılların köleleri misiniz? Değilseniz dilinize mi acıyorsunuz? Bazı insanlara hizmet etmekten üşeniyor musunuz? Bunlar sizin insanlarınızdır, bunların güçlenmesi sizin de güçlenmenizdir. Bunların boy atması sadece size hizmet edebilir. Güçlenen bir PKK halka; güçlenen bir militan ise Partiye daha çok hizmet eder.

Parti olayını, özgürlük ve otorite olayını biraz halkın çıkarları doğrultusunda kavrayalım. "Biz kültürsüzlerdeniz, biz eski kölelerin kalıntılarındanız, birazcık da küçük ağalardanız, birazcık jandarma ve polisin etkisi altında oluşmuşuz" diyorsanız, bunlar geçersizdir. PKK bunları aşma hareketidir. Hala Kemalizmden dem vuruyor, şu veya bu aile kültürü diyorsunuz. Peki nedir bunlar? Türkiye ortamında 12 Eylül rejimi ile gelinen nokta bellidir. Kemalizmin gerçekte gericiliğin insanlık tarihinde en olumsuz rollerden birinin oynanmasının ta kendisi olduğu açıktır. Kemalizm halka karşıdır, o kendi ulusunun bağımsızlığı konusunda bile işbirlikçidir. Dar ve şoven bir milliyetçilikten bile öteye gitmeyen bir özelliktedir. Bizdeki ailecilik nedir? Ailecilik, kendi mensuplarının asgari ihtiyaçlarını bile karşılamaktan uzak, rezil rüsva olmanın en aşırı ölçülerde geliştiği bir ocaktır. Bunun dışında ailenin hangi erdeminden bahsedilebilir? O halde, geriye kalan şey nedir? Geriye kalan doğruyu ve yeniyi yaratmanın kendisidir. Şimdi orta yerde durmak, devrimci safları netleştirmemek ve net yaşamamak olur mu? O da olmaz. Arada kalanlar çoğunlukla sıvışırlar. İşte bunalımın kaynağı da budur.

Bunalım takımının bizdeki izahı da böyledir. Bu da fazla etkileyici değildir. Yıllardan beri birçok arkadaş bunalım üstüne bunalıma, yetersizlik üstüne yetersizliğe düştü. Böyle bir tutumu gösterdikçe gösterdi. Peki nedir bu? Ben de kendimi böyle gösterebilirdim. Ben de ağlayıp sızlama edebiyatı yaparak, kendimi acındırarak bu işleri yürütebilirdim. Ama bu mertlik olabilir mi? Hayır, bunalım teorisi, bunalım edebiyatı ve bunalım pratiği ile yaşamak ayıptır. Bu içine girilecek en hafif ve en düşkünce davranışlardan birisidir. Somurtuyor, bozuluyor, kızarıyorsunuz; kendinize ille de böyle bir bunalım sıfatı takmak istiyorsunuz. Buna gerek yoktur. En zor koşullarda bile vekarı ve olgunluğu yitirmemek gerekiyor. Biz bütün bunları belirttik. Bunu, PKK ve yaşam biçiminde formüle ettik. Aslında hala bizi geliştiren, PKK'nin adını sanını dünyaya duyuran ve onu hatırı sayılır bir örgüt durumuna getiren şey budur. Tersi yöndeki çabaların sahipleri belki şöhret olmuşlardır, belki kendilerini hak sahibi sayıyorlar. Fakat siyasal mücadele ve örgüt faaliyetlerimizde bunlar kötü ünlülerimizdir. Bu başka sınıflar adına hak isteme eylemidir. Bu konudaki endişeleri, içine girdikleri roller ve tavırları tamamen haksız temeldedir.

Açıkça belirtelim; mahkemede ve poliste bu böyledir; Kongre toplantısında bu böyledir. Her türlü görev için de durum böyledir.

Dönüp dolaşarak meselenin üzerinde bu kadar uzun boylu durmamızın nedeni, bu konuda çok ciddi birtakım eksiklikleri nihai olarak gidermek veya bunların muazzam bir örgütlenme kaynağına dönüştürülmesini sağlamak içindir. Çok ciddi görevlerin üzerine yürüyoruz. Sayımız sınırlıdır, fakat mesele sayısal çokluk değil, nitelik meselesidir. Ben 15 yıldır her aşamada ve her kademede birçok kişiyi büyük bir sabırla dinledim. Bozguncuyu dinledim, hafifmeşrebi dinledim. İşi gücü her gün örgüt içinde mesele çıkarmak olanlara karşı tahammüllü davrandım. Böylelikle biz ne yaptık? Her şeyden önce örgüt olayını tanıdık, çelişkileri açığa çıkarttık. Zayıflıkları ve güçlü yanlarıyla kişilikleri ortaya çıkardık. Bu ne anlama gelir? Bu benim bu tiplere karşı sonuna kadar kendi yetki, görev ve çalışma sahamda aynı davranışı sergileyeceğim anlamına gelmez. Bizim de uyum, otorite ve kurumlaşma konusunda bir politikamız vardır. Biz ardniyetlileri örgütümüze sızdırtmayız. Onların sürekli bu çeperleri zehirlemelerini kabul edemeyiz.

Bugün tarihsel bir boşluğun giderilmesi aşamasındayız. Tarihte ilk defa böyle bir fırsat elimize geçmektedir. Gerçekte yoğun bir çabadan sonra bu imkanlara kavuşmuş durumdayız. Elbette günü ve saati çok iyi kullanacağız. "Yok, biz yine böyle yaşayacağız" diyenin canına okunacaktır. Bu herkes için, bu arada benim için de geçerlidir. Ben bu konuda kendime karşı da acımasızım. Olgunluk, birlik ve bütünlük kavgasında, Parti esenliği ve güvenliği kavgasında müthiş duyarlılığımız vardır. Biz, bunları bazılarının çıkarları için yapmıyoruz. Sözkonusu olan bir halkın çıkarıdır, bu bir insanlık görevidir. Karşılığı da belki çok verilir, belki hiç verilmez. Bir halk bunu şöyle ya da böyle değerlendirir, bu o kadar önemli değildir. Yani eylemin sahipleri, "bize şöyle itibar gösterilsin" diye eylem yürütmezler. Biz bu konuda şimdiye kadar böyle bir düşünce içine girmedik. Halktan, sizlerden, dostlardan ve düşmandan bazıları iyi veya kötü demişler; yine bizi büyük mü gösterirler yoksa küçük mü, akıllı mı derler yoksa deli mi, bunlar hiç umurumuzda değil. Biz eylemimizin her aşamasında böyleyiz. Fakat bir sorumluluğumuz var, aynı zamanda olağanüstü bir ilgimiz, yaklaşımımız ve bir çabamız var. İşte bizim devrimcilikten anladığımız şey budur.

Şimdi siz kendi kendinize beyliği, her türlü küçük-burjuva hafifliklerini yakıştıracaksınız ve PKK içinde de buna yaşam hakkı isteyeceksiniz. Militanların örgütü olan PKK, bunu kesinlikle kabul etmez. PKK'nin bir militanlar örgütü olduğunu kabul edeceksiniz. Hem de yiğit militanlar ocağı olduğunu benimseyeceksiniz. Er ya da geç bunu yapacaksınız. Eğer küçük düşmek ve kötü bir ünün sahibi olmak istemiyorsanız, kendinizi yoklamalısınız. Hem de öyle ucuz bir biçimde değil, bütün olgunluğunuzu ve derinliğinizi göstererek bunları yapmalısınız. Bu konuda ünlü veya onurlu olmayı, hep yüksek görevler içinde bulunmak olarak görmeyecek, sıradan bir Parti çalışanı olmayı bile büyük bir erdemlilik faaliyeti olarak, yücelik olarak benimseyeceksiniz. PKK'de işler böyledir; işleri böyle anlayarak yapacaksınız. Şimdiye kadarki dayatmalarımızı gözönüne getirdiğinizde, mevcut durumunuzun iyi bir şey olmadığını göreceksiniz. En başta merkezimizden tutalım, birçok örgüt temsilciliğimizde bu tipler ortaya çıktı. Ancak biz de fazla üzerlerine gitmedik. Bu tutumumuzun bunları görmediğimiz veya bilmediğimizden kaynaklandığı sanılmasın. Hayır, biz bu arkadaşlara biraz daha şans tanımak istedik. Bu açıdan her arkadaş bugün kendisini yoklamalı, gözden geçirmelidir. Ama bunu reformcu bir tarzda değil, radikal bir tarzda yapmalıdır. Bütün bu olanakları ise, her arkadaş kendisi açısından bir fırsat olarak görmeli ve soruna bu şekilde yaklaşmalıdır.

Evet, işte bize savaşı kazandıracak, bizi yenilmez kılacak olan esaslar bunlardır. Bu ne fazla silah, ne bol para sahibi olmak, ne de bazı şeylerin çokluğudur. Bu niteliklere ulaştığımız zaman hiçbir güç bizi yenemez. Dönüp dolaşarak yine diyoruz ki; eskiye ait olan her şeyi kesip atın. Korkarım yarın hepiniz ülke zeminine gittiğinizde halkla ve biribirinizle ilişkilerde yine eskiyi yaşayacaksınız. Fakat bu konuda artık değişik yöntemlerle karşılaşırsanız şaşırmayın. Bazıları, bu konuda TC'nin kapılarının açık durduğunu söyleyebilir. Yalnız belirtelim; halklarla uğraşmamak gerekir. Birçok ezilen halkla emperyalistler çok uğraştı. Ancak, Vietnam örneğinde görülen şey başlarına geldi. Diğer bazı halklar için de bu böyledir, Kürdistan için de bu yine böyle olacaktır. Parti içinde yanlış hesapların adamı olmamak gerekir. Yani, TC'ye ve reformizme sığınmak, her türlü örgüt dışı sinsi faaliyetlerin sahibi olmak kişiyi kurtaramaz. Yanlış hesaplardan bunları kastediyoruz. Geriye mütevazi de olsa, çok yücelerde de olsa Parti görevleri kalıyor. Bu konuda, "neden yüksek bir görevi başaramadım" diye sızlanmaya da gerek yoktur. Ben bu konuda hiçbir zaman geleceğimi bildiğim için yola çıkmadım. Sürekli doğruları savundum. Sürekli onların uğruna bir yaşamı esas aldım. Bununla, bu noktaya gelinebiliyor, gelişme ve örgütlenme sağlanabiliyor.

Dediğimiz gibi bu bir yapısal özellik olarak benimsenmelidir. Bazı arkadaşlar, bizim için "çok sert buyurdu" diyebilir. Hayır, biz öyle sert buyrukların sahibi değiliz. Gerçekte biz, yeni örgütsel kişiliğin oluşumunda, bitmez tükenmez çabaların sahipleriyiz. Öyle buyurmaktan da nefret ederiz. Biz şimdiye kadar öyle öteki arkadaşlar gibi, yoğun bir faaliyet yürütmedik. Yine, arkadaşların gösterdikleri buyurma ve emir gücünü şimdiye kadar göstermedik. Onlara eğitimle, güç katmakla etkiyi geliştiriyoruz. Halk üzerindeki etkimizi de böyle geliştiriyoruz. Bizde, otorite ve güç olmanın başka bir yolu yoktur.

Bu konuda yaptığımız değerlendirmeler, soruna önemli oranda bir açıklık getirdi. PKK'nin bu konuda ne tür bir örgütlenme gücü olduğunu, kendinizin ne tür bir örgütlenme anlayışı ve uygulaması içinde bulunduğunuzu gördünüz. Öyle inanıyoruz ki, bundan kendi hesabınıza iyi sonuçlar çıkaracaksınız. Mert olmak, doğru şeylerde açık söz sahibi olmak gerekir. Yarın nereye gidersek gidelim, kesinlikle verdiğimiz sözün sahibi olmamız gerekir. Böyle olursa, o zaman şehitlerin ruhu rahat edecektir. Bütün yoldaşlarımızın endişeleri giderilmiş olacaktır. Bu konuda halk yine bize her şeyini verebilir.

Yoksa öteki yol ve yöntemler bir savaş olayıdır, bunlar bizi bir savaşın içinde tutar. Sonuç olarak bundan ne çıkar? Bu, önder bir güç olarak PKK'de uyum ve otoritenin en uygun bir biçimde sağlandığını, görevlerin üzerine yürüme stili ve üslubunun tam gerçekleştirildiğini, gerçek bir örgüt adamı olunduğunu, artık bir kurumlaşmayı sağladığımızı, bunun artık öyle kolay kolay yıkılmayacak bir olay halinde halkımızın en derin köklerine kadar nüfuz ettiğini gösterir.

Evet, PKK'nin önderlik ve yönetim gerçeğini her ne pahasına olursa olsun uygulamak gerekir. Uyduruk, sahte, yüzeysel dayatmalar ve bazı küçük hesaplar için bunu geciktirmekten kaçınmalıyız. Bu bize hiçbir yarar getirmez. Militanlar gittikleri her alanda doğru önderlik gerçeğini, belirlemelerimizin çok ilerisinde, hem de yaratıcı bir uygulamanın sahipleri olarak temsil etmek zorundadırlar. Başka türlü bir yaşam ve davranış ile saygı ve ilgi yaratılamaz. Bunun üzerinde özellikle durmamızın nedeni, halkımıza karşı duyduğumuz sorumluluktur. Bu kadar açık konuşmamızın nedeni, geniş tecrübemizin olması, fırsat ve olanakları çok iyi değerlendirmemizdir. Bunları, militanlarımızın yaşamına karşı duyduğumuz yüksek sorumluluğun bir gereği olarak ısrarla belirtiyoruz. Yani bu değerlendirmelerimizin belirgin nedeni budur. Tabii bu aynı zamanda başarılı olmaya duyduğunuz yüksek ihtiyaçtan ya da başarılı bir gelişmeyi mutlaka yaşamanız gerektiğini düşünmemizden kaynaklanıyor. Bunlar elbette militanların da istekleridir, arzularıdır. Ama, istek ve arzular ancak görevler yerine getirilerek gerçekleştirilebilir.

Kısaca, PKK'de önderlik, örgütlenme ve örgütsel mahiyetin —ister taktik düzeyde, ister stratejik düzeyde yönetim olsun— konumu budur, ölçüleri böyledir. Bunu cesaretle ve yaratıcı bir biçimde uygulamalıyız. Hiç kimsenin hatırı için, ya da şu veya bu dönemi ve aşamayı kurtarmak için değil, en temel bir ihtiyacımızı gidermek için böyle çalışmalıyız. Her yerde ve her koşul altında, son nefesimize kadar ve en gelişmiş olanaklarımız için de böyle yaşamasını bilmeliyiz. PKK'nin örgütsel pratiğindeki sonuç budur.

Bizde basit bir endişe, basit bir önderlik tutkusu olduğunu daha önce vurguladık. Örneğin, kişi yıllardan beri düşürülmüş, patronun ve ağanın elinde iyice düşürülmüş; bu kentte de, kırda da böyledir. Bu kişi önemli bir başarının sahibi değil, duyguları hep bastırılmış, özlem duymuş ama ulaşamamış; "PKK bana özlemlerimi gerçekleştirme imkanı tanıdı" diye düşünüyor. Öyle ki, bunlar yaşadıkları yılların bütün acılarını bir ayda ve hatta bir günde Partiden çıkarmak istiyorlar. Ortada görevler, taktik ve çizgi var, bunların uygulaması var. Ama o, "öyle bir yankı yapmalıyım, öyle bir ses çıkarmalıyım ki" diyor ve bununla bütün Parti yapımızı inletmeyi düşünüyor. Eskiden kendisine böyle yapılmış, böyle hükmedilmiş, böyle acı verilmiş diye o da bütün bunların acısını örgütten çıkarmak istiyor. Oysa onun üzerinde istediği gibi hüküm icra eden ya ağadır, ya polistir, ya da jandarmadır. Eğer bunlar gerçekten mertseler, yaşadıklarının hesabını bunlardan sormalıdırlar. Zaten, PKK bunlardan hesap sorma örgütüdür. PKK'ye dayanarak, bunlardan çok iyi hesap sormanın koşulları olmasına rağmen, bu tiplerin içerisine girdiği durum esef vericidir. Biz "gelin birleşelim, ulus ve sınıf düşmanlarımıza saldıralım" diyoruz, onlar, "yok, ben ayrı kalacağım, yaşadıklarımın acısını Partiden çıkaracağım" diyorlar. İşte bu tipik bir sadizm, daha da ileri sapıklık örneğidir. Tabii ardından da Partiyi tehdit ediyorlar: "Partiyle oynarım, kendimle oynarım" diyorlar. Bilindiği gibi, provokatör de, "Ben ortamı kızdırıp hareketlendiriyorum" diyerek, çok olumsuz örnekler sergilemiş ve Partiyi yıkma gibi haince bir faaliyet içerisine girmişti.

Bunlar, Partiyi kendileriyle uğraştırmayı marifet sanıyorlar. Ses veriyorlar. Bunların yaşamına, geçmişlerine ve her türlü emellerine dikkat etmek gerekiyor. Bunlar yoksul, küçük-burjuva veya ağalığın temsilcileri olabilirler. Bu kesimler içinde çok tehlikeli tipler de var. Bunlar, insanımıza karşı sadece duyarsız ve ilgisiz değiller, zaman zaman düşmanlık sınırına kadar giden yaklaşımların da sahibidirler. Bu tipler, özellikle örgütlenme olayında alabildiğine bir sorumsuzluğu yaşıyor ve bu konudaki gelişmelerimizden alabildiğine ürküntü duyuyorlar. Böyleleri ortaya çıktı. Yoksa biliyoruz ki, PKK'nin bugünleri yaratması halkımız tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Düşmanı kahretti ve sınırlı da olsa hepimizi sevindirdi. İnsan bundan rahatsızlık duyar mı? Ne kadar eksikliklerimiz olursa olsun, bugün başarı yolunda gelişme şansımız yüksektir. Ama bunlar bunu hazmedemiyorlar. Bunlar Partimiz içinde kötü veya ne idüğü belirsiz tipler olarak damgalanmaktan kendilerini kurtaramazlar.

Biz bunlarla savaşımı açık olarak yürüttük. Ama, bu tipler sürekli olarak böylesi bir yöntemden kaçtılar. Hala da öyledirler. Biz örgüt sorunlarımızı açıkça ortaya koyalım, görevlerimizi belirleyelim ve buna göre kim ne yapabilir, ne yapamaz, onu açığa çıkaralım diyoruz. Hemen söyleyelim; burada derdimiz, çok kısa sürede zaferler yaratmak değildir. Biz, belki de hiçbirimizin ömrünün kifayet edemeyeceği bir kurtuluş hareketinin içindeyiz. Biz özümüzü ve biçimlenmemizi doğru sağlar ve çözümlersek, ne kadar zaman geçerse geçsin, bunları rahatlıkla yürütürüz. Ama böylesi şeyler saflarımızda bulundukça bugün bile rahat uyku uyuyamayız. Bu nedenle, ister acil ister uzun vadede olsun, tam çözümlenmesi gereken sorunu böyle ortaya koymak yerindedir. Hiçbir koşula bağlamadan çözümü sağlamak esastır, önemlidir. Arkadaşların büyümeleri, önderlik ve yönetim gerçeğine tam ulaşmaları için bu olmazsa olmaz bir koşuldur.

Önderleşmeyi engelleyen ve militanlarımızdan kaynaklanan nedenleri, bazı noktalarda biraz daha açmak istiyoruz. Hemen belirtelim, bugün önderlik konusunda yaşadığımız gelişmeler, son derece elverişli koşulları da ortaya çıkarmıştır. Biz, önderlik diye bir kavramın üzerinde düşünülmediği bir ortamda, yoğun bir çaba ve yetkinleşme sonucu önderlik sorununu gündeme getirdik. Bugün önderler örgütünün varlığına duyulan gereksinme daha da artmıştır. Lenin'in Rusya için belirttiği koşullar, bugün bizim için daha da yakıcı bir durum arzetmektedir. Lenin şöyle der: *"İddia ediyorum ki: 1. Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2. hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yığınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgüte olan gereksinme o ölçüde ivedileşir, ve bu örgüt de o ölçüde sağlam olmalıdır. (Yoksa demagogların yığınların daha geri kesimlerini peşlerinde sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3. böyle bir örgüt esas olarak devrimci eylemi meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır."* (Lenin, Ne Yapmalı? , sayfa 153) İşte, bizim yaşadığımız süreç de böylesi bir örgütün kuruluşunun ivedi olarak gerçekleştirilmesini dayatmaktadır. Önderler örgütünün varlığına duyduğumuz gereksinme ile, bu örgütlülüğe ulaşmak için harcanan çabaların büyük olduğu bir ortamda hiç kimse kendisini sorumsuz, dar, ilkel ve bir türlü kendisini önderliğe hazırlamayan bir konum içinde tutamaz. Bugün tarihsel bir alt-üst oluşu yaşıyoruz. Yine hareketimizin muazzam bir birikimi vardır. Eğer kişi gerçekten biraz saygılı ve onurluysa, büyük bir sorumluluk ile yaklaşması gereken değerlerimiz mevcuttur. Yüzlerce şehidimiz var. Bütün bunlar sonuna kadar bağlı kalınması gereken değerlerdir. Düşünelim bir kez, döktüğümüz bu kadar şehit kanını biz hiç boşa akıtmadık. İşte, bunlara karşı biraz da olsa saygı duyan ve namuslu biri, bu değerlerin dışında kendisine bir yaşam yolu çizemez. Kürdistan halkı üzerinde işkence, dayak ve hakaretler günlük uygulamalar halini almıştır. Yaşanan bütün bu gelişmelere rağmen, kişi kendisini ne kadar bunlardan uzak tutabilir. Gerçekten düşkün bir tip değilse, bu değerlere ve Kürdistan halkına sonuna kadar bir bağlılığı yaşar. Böylesi bir gerçeklik ortamında kişilerin önderlik konusunda içerisine düştükleri son derece olumsuz ve çözüme bir türlü gitmeyen durumlarını nasıl izah etmek gerekir. Burada son derece tehlikeli saptırmalar ve oyalamalarla karşılaşıyoruz. Karşımıza bir yığın sahte çözüm örnekleri çıkmaktadır. Eskiye ait ne kadar özellik edinmişlerse bunu sürdürdükleri gibi, aynı şekilde Parti saflarına da bulaştırmaktadırlar. Yani, son derece aydınlanmış Parti ortamımızın Parti dışı etkilerle bulandırıldığını, böylelikle de yücelmenin yolu kapatılarak sömürgeciliğin değirmenine su taşındığını görmekteyiz. Farkında olunsun veya olunmasın, derinliğine kavransın ya da kavranmasın; ortaya çıkan durumun kendisi budur. Yine bu noktada kişi, ne kadar "tecrübem azdır, fazla yoğunlaşamadım" derse desin, durumun vehametini ortadan kaldıramaz. Ayrıca, bu konuda yapılacak hiçbir sızlanma da kabul edilemez. "Hazırlıklı değildim, birden kendimi bu gelişmeler içerisinde buldum, önümüze şu kadar zor görevler koydunuz, oysa biz bambaşka şeyler hayal ediyorduk" demek de hiçbir şekilde itibar edilmemesi gereken bir davranıştır. Bütün bunlara ek olarak, belirtilmesi gereken diğer bir nokta ise, eskiye bağlı kalmamızı gerektirecek hiçbir neden yoktur. Bazıları ortaya çıkıp, eski topluma ait kalıntıların önemli olduğundan bahsedebilir. Ama böylelerinin örgüt saflarımızda yerinin olmadığını da belirtmek gerekir. Fakat bu tipler ille de Partimize musallat olmak isterlerse, bunlara gerekli karşılığı vermede bir an bile tereddüt edilmemelidir.

Devrim saflarında önderliğe doğru ilerleyen bir militanı ne eskinin kalıntıları ne sömürgeciliğin dayatmaları ve ne de başka herhangi birşey durdurabilir. Militan odur ki, gelişmesini engelleyen bütün engelleri ortadan kaldırır. Buna rağmen, militanlarımız hala şu veya bu özelliklerinden bahsederlerse, o zaman bunun da iyi açılması gerekir. Bir kişinin yüksek bir sorumlulukla hareket etmesini engelleyen ve onun görevleri son derece dar ve ilgisiz bir şekilde ele almasına yol açan nedenler nelerdir? Militanlarımızın çeşitli saplantıları da yok ki diyelim bunlardır. O halde ne olabilir? Buna yol açan basit dediğimiz tutucu ve insanı küçültecek, yaratıcılığını ortadan kaldıracak yaklaşımlardır. PKK bugün yetkinleşmekte ve yeniye ait olan özellikleri olanca parlaklığı ile açığa çıkarmaktadır. Bu gelişmeler sonucudur ki, halkı ve militanları çok açık seçeneklerle karşı karşıya getirmekteyiz. Bundan dolayı kitleler, Partimizin bu gelişmelerine karşı duyduğu büyük bir sağduyuyla mücadeleye katılmaktadırlar. Yine dürüst ögeler Parti saflarında bütünleşiyorlar. Bir de işi kalıntılara bağlayarak, Parti gerçeğine doğru bir katılımdan kaçınanlar vardır. Bu tipler, bilinçli veya bilinçsiz olarak kendilerine saygı gösterilmesini talep etmektedirler. Açık ki bunlar hangi yetki ve sorumluluk düzeyinde bulunurlarsa bulunsunlar, bu durumları hiç mi hiç kabul edilmez. Parti içerisinde böylesi bir davranış ve yaşama müsaade edilemez. Bu tipler, tembel, uyuşuk, Lenin'in tarif ettiği Oblomov ve Malinevski gibi tipler, kendilerine Partimiz içerisinde yaşam hakları bulamazlar. İşte bazıları Lenin verdiği bu örneğe çok benziyorlar. Tıpkı Oblomov gibi, *"... Rahat sabahlıklı, pufla terlikli evcimen yaşamına"* (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, sayfa 240) alışmışlardır. PKK'nin böylesi bir yaşamı kabul etmesi mümkün değildir. PKK'nin bu tavrının yüceliği ve soyluluğu da anlaşılırdır.

Şimdi diğer bir örneğe de değinmek istiyoruz. Bazı tipler ortaya çıkıyor ki, bunlar kendilerine düşkün, önderlik sevdalısı kişilerdir. Bunlar, biraz eskiyi, biraz yeniyi yaşamak isteyen tiplerdir. Böyle tipler saflarımızda bulunmaktadır. Bunların üzerinde biraz durmak gerekiyor. Bizde ajanlık ve sömürgeciliğe hizmet öyle açıktan yapılmıyor. Yani bir kişinin düşmana hizmet etmesi için arada subjektif bağların olması hiç de gerekmiyor. Zaten hep böylesi bir bağı aramak da hatalıdır. Ortayolcu dediğimiz tipler aynı zamanda kurnazdırlar da. Hatta bunların çoğu, görünüşte keskin bir anti-sömürgeci olarak da hareket ederler. Parti yapısı içerisinde kendilerini gizlemek için çeşitli tavır ve davranışlar içerisine girerler. Ama bu tipler de militanlaşmayı geliştirmediklerinden ve önderleşmeyi zayıf bıraktıklarından dolayı yakayı çabuk ele verirler.

Fakat, bu tipleri iyi tanımak gerekir. Bunların yaşadığı durumu ve örgüte verdikleri zararı iyi görmek ve buna göre tedbirleri geliştirmek büyük bir önem taşımaktadır. Biz, bu tiplerin durumunu **"Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı"** adlı eserde tarihsel temelleriyle birlikte geniş bir şekilde ortaya koyduk. Ortayolculuk, gerek tarihte ve gerekse günümüzde hep ezen ile ezilen kesimler arasında, yine devrimle karşı-devrim arasında bir ara yeri veya yolu tutturur. Hangi taraf ağır basarsa, ondan yana tavır alır. Sürekli olarak gerçeğin bir kısmını yaşarlar. Birbirine karşıt iki kişilik ortayolcu tiplerde bir kişilik bulur. Aslında bunların öyle bir varlıkları da pek yoktur. Sınıf mücadelelerinde olsun, ulusal savaşlarda olsun her iki tarafın gölgesini yaşama gibi bir talihsizliği de yaşarlar. Fakat, bu birbirine karşıt kesimler arasında ayrışma net olursa, ortayolculuğun da öyle yaşam hakkı bulması mümkün değildir. Geçmiş pratikten ve özellikle de kongre sürecinde yaptığımız değerlendirmelerden ortaya çıkardığımız gerçeklerden de görülmektedir ki, ortayolculuk bizde güçlüdür. Halen en ileri düzeyde birçok ögemizin yaşadığı durum budur. Ortayolculuk genelde olduğu gibi bizde de aynı özelliklerle ortaya çıkmaktadır. Bu tipler her şeyden önce TC ile Kürdistan arasında orta yerde durmaktadırlar. Kürdistan'dan yana tercih yapmasına rağmen, bu konudaki yaklaşımı da zayıftır. İkinci olarak PKK çizgisi ile işbirlikçi çizgi arasında yaptığı ayrımı da net değildir. Bu iki çizgi arasında adeta med-ü cezir olayına benzer bir hareketi vardır. Sıkıştığı an işbirlikçi çizgiye yöneliyor, buna karşı PKK direnişi yükseltip mücadeleyi geliştirdiğinde ise PKK'nin yanına gelmektedir. Üçüncü durum ise şöyledir: Direniş hattı ile bozguncu hat arasında ara bir yerde durmaktadır. Ne bozguncu hattan tümden kendisini kurtarıyor ve ne de direniş hattına kendisini tam anlamıyla veriyor. Direniş hattına bütün benliği ile katılmıyor. Dördüncüsü; teori ile pratik arasında bocalayan bir durumu sözkonusudur. Ne teoriden elini tam çekiyor ve ne de teori ile pratik arasında anlamlı bir bağ kuruyor. Yani teori ile pratiğin birlikteliğini karıştırıyor. Bazen de teori ile uğraşması gereken yerde pratik, pratikle uğraşması gereken yerde ise teori ile uğraşıyor. Beşincisi; Parti talimatları ile bunları pratiğe geçirme karşısında ikirciklidir. Bu kararları uygulama yerine tartışmayı geçirir. Uygulama anı geldiğinde bundan kaçar, emir vermek gerektiği yerde bunu yapmaz, karar çıkarılması gereken anda bunu geçiştirir, onun tüm pratiğine hakim olan tartışmadır. Dolayısıyla bol tartışma, ama eylem ve pratik adım adına hiçbir şey yapmazlar. Altıncısı; inceleme-araştırma sözkonusu olduğunda bunun yerine propagandayı geçirir. Yedincisi; süreçleri bir bütün olarak ters ele alır. Yani, eylem yerine sözü, karar ve karar alma yerine basit pratikçiliği, katılık gerektiği zaman uzlaşma, uzlaşma gerektiği zaman katılığı, pratik politika gerektiği zaman teori ile uğraşmayı, eğitim zamanında ise dar bir pratik yürütücülükle uğraşmayı sergiliyorlar.

Bu tiplerin durumunu biraz toparlayacak olursak; yüksek bir inancın gösterilmesi gerektiği yerde inançsızlık sergilerler, büyük bir yapıcılık gösterilmesi gerektiği yerde ortalığı telaşa boğarlar, ikirciklik gösterirler vb. Bunlar için daha birçok özellik sayabiliriz. Örneğin bu ortayolcu ögelerin önderliğe ve Parti emirlerine yaklaşımı da ilginçtir. Mutlak bir şekilde emirlere uyulması gereken yerde, emirlerle oynarlar. Önderlikle aralarındaki ilişkiyi doğru kavramazlar. Ya önderliği çekiştirirler, ya faaliyetlerini boşa çıkarmaya çalışırlar, ya da önderliğin bir kopyası olmaya sevdalanırlar. Süreçleri yaratıcı bir şekilde ele almadıkları gibi, onları tekrarlarlar. Büyük olgunluk ve dirayetlilik gösterilmesi gerektiği zaman soğukkanlılıklarını yitirirler. Parti içerisinde iyi bir dişli olmak; yine Parti binası içinde iyi bir köşe taşı olmak yerine, her yere gelebileceğini söyleyip bu durumları ile de adeta bir baş belası olarak ortaya çıkarlar. Bu tiplerin diğer bir özelliği ise, üstlendikleri rollerinin gereklerini bir türlü yerine getirememektir. Bitmez-tükenmez bir demagojiyi yürüterek, Parti içerisinde yalpalama, isabetsizlik ve ölçüsüzlüğü geliştirirler. Pratik karşısında sürekli ürkektirler. Öz karşısında biçimi öne çıkarırlar, aynı şekilde biçimin gerektiği yerde ise, özü öne çıkarırlar. Bu her iki konuyu da tıpkı teori ve pratik gibi birbirine karıştırırlar. Bütün bu özellikler Parti ve özellikle de III. Kongre belgelerimizde sabittir. En geniş bir şekilde değerlendirilmiştir. Yine, arkadaşlar da III. Kongrede geliştirdikleri özeleştirilerinde bu durumlarını çok açık bir şekilde ortaya koydular.

Geçmiş pratikte bütün gruplarımızın bünyesinde yaşanan yaygın bir ortayolculuktur. Ortayolculuk, yönetimden tutalım da kitlelerle ilişkilere varana kadar her düzeyde yaşandı. Yine, Parti taktiğini uygulama, eğitime yaklaşım, üslenme sorunu, bir yürüyüş kolunun düzenlenmesi, vuruş tarzı ve devrimci inanç gibi daha başka konularda da bu illet hastalık kendisini açığa vurmuştur. Yeni dönem direnişini veya yeniden ülkeye dönüş hamlesini başlattığımızda son derece elverişli koşullara sahiptik. Gelişme imkanlarımızın da son derece fazla olduğu bir ortamda, daha sonra kendilerinin de ifade ettiği gibi, bazı arkadaşlar "objektif olarak Partiye karşı bir direnme" içinde oldular. Açık ki bu durum ortayolculuğun tipik bir belirtisidir. Son derece elverişli imkanları değerlendirmeyen, olumsuzluklara müdahale etmeyen, adeta rolünü oynamayarak çaresiz, pasif kalan biri, en ileri bir ortayolcu hastadır. Kısaca, devrimin bütün görevlerine karşı ilgisiz kalan ve en az çabayla katılan bir öge, ortayolculuğun tipik bir örneğidir.

Ortayolculuk, geleceği doğru-devrimci bir biçimde yaratırken, ciddi bir engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu hastalığın daha derinliğine kavranıp, tasfiye edilmesi gerekir. Hemen belirtelim ortayolcu özellikler taşıyan kişiler aynı zaman da devrimci özellikleri de taşıyorlar. Yani, bu tipler, devrimcilikle bağlarını tümden koparmış değildirler. Bu özellik, bizde ortaya çıkan bu hastalığın en belirgin yanıdır. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu tipler tam anlamıyla devrimcilikten el çekmemişlerdir. Kısaca, bir ayakları köprünün bu

Devamı 23. sayfada

3. Kongre Çizgisini Yaratıcı Bir Şekilde Uygulayalım

Pratiğin Önünü Tıkayan Yanlış Eğilimlere Karşı Mücadeleyi Başarılı Kılalım

PKK, tarihinin en önemli gelişmelerini yaşadığı tarihi bir süreçten geçmektedir. Bu dönem, sadece birkaç yıl sonraki tarihi gelişimi etkilemekle kalmıyor, esas olarak bundan sonra bütün PKK tarihi üzerinde de belirleyici bir öneme sahiptir. Bundan dolayı içinden geçtiğimiz süreci ve özelliklerini yorumlarken ve ortaya çıkan birçok gelişmeyi değerlendirirken bu gerçeği gözönünde bulundurmak zorundayız.

Bu döneme damgasını vuran veya bu dönem gelişmelerini esas olarak yönlendiren 3. Kongre çizgisidir. 3. Kongre çizgisinin yaratıcı bir şekilde uygulanması tarihimizin, bu son derece önemli aşamasının halkımızın lehine sonuçlanması ile tamamlanacaktır. Ancak pratiğe yönelirken Kongre çizgisinin uygulanması çeşitli engellerle karşılaşıyor. Gerek içten gerekse dıştan olsun birçok engel bugün Kongre çizgisinin karşısına çıkmaktadır. Bugün Partimizi zorlayan en önemli engel ise içten kaynaklananıdır. Burada dış engellerin önemini küçümsemiyoruz, ama iç engeller aşıldığında dıştan kaynaklananların da herhangi bir fonksiyonları kalmayacaktır. Bu gerçek doğrulanmıştır.

Dış engelleri sadece Türk devletine de bağlamıyoruz. Bunun geniş bir cephesi var. Emperyalizmden sosyal-şovenizme, reformist küçük-burjuva ve ilkel milliyetçiliğe, gericiliğe ve her soydan uşaklara varana kadar geniş bir cephe, Partimizin Kongre çizgisinin uygulanmasını boşa çıkarmak için yoğun bir çaba sarfetmektedir. Bütün bu güçler birbirlerine paralel bir şekilde saldırılarını geliştirmekte ve ortak bir çabanın parçalarını oluşturmaktadırlar. 3. Kongre sonrası sözkonusu çevrelerin çabalarında bir artışın meydaha gelmesinin nedenini, Partimizin doğru taktik hat'a girmesinde aramak gerekir.

3. Kongre öncesi süreçte, gerek ülke içinde, gerek Avrupa ve gerekse diğer alanlarda yaşananlar gözönüne getirildiğinde durumun vehameti kendiliğinden anlaşılacaktır. Bütün olumsuzluklara rağmen Partimiz 3. Kongrede bu durumu düzeltti. Taktik dışı ve PKK'yi tasfiyeye götüren gelişmelerin önüne geçilerek, Parti çizgisi ve taktiği çalışmalara hakim kılındı. Bütün bu gelişmelerin sonucudur ki, başta sömürgeci Türk devleti, işbirlikçileri olmak üzere bütün emperyalist ve gerici çevreler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü örgütü PKK'ye daha fazla saldırmaya başladılar. Bu saldırıların amacı açıktı. 3. Kongre çizgisi temelinde yükselişini devam ettiren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını engellemekti.

1987 yılı başı ve günümüze kadar birçok alanda ulusal kurtuluş mücadelemize yönelen saldırıların anlamını, bu çerçevede daha iyi kavramaktayız. Devrimin en yoğun bir şekilde geliştiği alanlarda karşı-devrimin de aynı yoğunlukta saldırıya geçmesi bir tesadüf değildir. Tam tersine eşyanın doğası gereğidir. Eğer, 3. Kongre sonrası dıştan ve içten kaynaklanan engellerin boyutunda bir azalma görülmemişse, tamamen bu gerçekliğin bir sonucudur. Doğaldır ki, devrimin geliştiği her alanda sorunlar da kendisini dayatacaktır. Ama bunun yanısıra engellerin ortadan kaldırılması ve çözüme gidilmesi de bir o kadar, hatta daha fazla doğaldır.

Şimdi, Partimizin bu tarihsel atılımının önünü tıkamak isteyen dıştan ve içten kaynaklanan engeller yeni değildir. Ama burada yeni olan bazı şeyleri görmek gerekiyor. Engellerin boyutu ve çıkış biçiminde bazı değişiklikler var. Aynı zamanda birçok ortak yanları da var. Kısaca, hem ortak, hem de birbirinden farklı yanları da mevcut. Yine içten ve dıştan kaynaklanan saldırıların bazılarını da birbirinden ayırmamak gerekir. Bazen dış engeller, iç engellerin bazılarının ortaya çıkmasına elverişli bir ortam hazırlarken, bazen de iç engellerin bazıları dış saldırılara zemin hazırlamakta veya bu süreci hızlandırmaktadır. Bu konularda daha geniş değerlendirmeler, başka bir yazının konusu olarak ele alınıp, geliştirilebilir. Ancak, burada bizim söylemek istediğimiz, birçok şeyi tek başına ele alıp, çevresinden soyutlayıp değerlendiren yanlış yaklaşıma düşmeyi engellemektir. Böylesi bir yetersizliğe düşüldüğüne çokça tanık olmaktayız. İşte bu da olguların tek yanlı veya yetersiz bir kavranışını birlikte getirmektedir ki, birçok gelişmenin yorumlanmasında apolitik denilebilecek sonuçlara düşülmesine yol açmaktadır. Geçmişte olduğu gibi yakın mücadele tarihimizde de bunların örnekleri az sayıda değildir.

1987 yılı içerisinde 3. Kongre çizgisinin pratiğe doğru bir tarzda uygulanması önünde engel olarak ortaya çıkan bazı eğilimlerin böylesi özelliği olduğunu da gözardı etmemek gerekir. Subjektif bağların ne derece kurulup kurulmadığı kesin olarak açıklığa kavuşmamış da olsa, objektif olarak durumun bu tarzda geliştiğini söylemek için kahin olmaya gerek yok. Çok açık olarak ortaya çıkan birçok olgu en sıradan bir yurtseverin bile yorumlamasına olanak sağlayan birçok gelişmeyi beraberinde getirmektedir. Birçok konudaki ısrarın anlamı da böylece daha iyi açığa çıkmaktadır.

Sömürgeci Türk devleti, emperyalizm ve her soydan uşakları yeni koro oluşturarak, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı hep bir ağızdan türkü söylemeye başladılar. 1986 yılına gelindiğinde bütün bu çevrelerin ulusal kurtuluş savaşımız üzerinde çeşitli hesapları vardı. Bu dönemde, bu hesaplarının gerçekleşeceği umudunu büyük oranda duymaya başladılar. Partimize, Kongre Atılımını yaşatmamak için, çok çeşitli oyunlara ve komplolara başvurdular. Kongreyi engellemek için kontr-gerilla birliklerini saldırtmaktan tutalım da daha birçok engeli devreye soktular. En başta da Partimizin, Kongre Atılımından başarılı çıkamayacağını hesaplıyorlardı. Ancak bütün oyunları gibi, beklentileri de boşa çıktı. Ve Partimiz Genel Sekreterliğin komutası altında bütün güçleri ile **ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜNÜ** başlattı. Bu aynı zamanda, 3. Kongre çizgisini pratiğe en yaratıcı bir şekilde uygulamanın en somut bir adımıydı da.

Buna karşı emperyalizmin, Türk devletinin ve uşak-işbirlikçi çevrelerin saldırıları tam bir koro halinde yoğunlaşmaya başladı. Birçok Avrupa hükümeti ve en son olarak da Alman devleti ulusal kurtuluş mücadelemize karşı birçok komployu gündeme getirdi ve uyguladı. İşte bütün bu gelişmeler Kongre çizgisinin uygulanmasının yarattığı gelişmeleri hazmedemeyen ve TC'nin çöküşünde kendi yıkılışlarını da gören emperyalist çevrelerin ve diğer işbirlikçi uşakların saldırıları sonucu ortaya çıkmaktadır.

Dıştan kaynaklanan engeller konusunda çok şey söylenebilir, ancak biz bu konudaki görüşlerimizi burada noktalayıp, esas olarak üzerinde durmak istediğimiz ve yazımızın konusu da olan içten kaynaklanan engellere değinmek istiyoruz. Denilebilir ki, bugün Partimizi ve ulusal kurtuluş savaşımızın gelişimini en fazla zorlayan da bu iç engellerdir. Bunlar aşılmadan, ulusal kurtuluşun başarılması mümkün değildir.

3. Kongre çizgimizin doğruluğu bugün her bakımdan kanıtlanmıştır. Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş savaşının ortaya çıkardığı sonuçlara baktığımızda bu gerçekliği daha net bir şekilde görmekteyiz. Kongre çizgisinin doğruluğunun bu derece açık bir şekilde ortaya çıkmasına rağmen, daha başarılı bir uygulanışını engelleyen anlayışlar ortaya çıkmaktadır. Bu iç engeller de ortadan kaldırıldığında Kongre çizgisinin yaratıcılığı pratikte daha güçlü bir şekilde ortaya çıkacaktır. Kongrenin üzerinden yaklaşık 1 yıl gibi bir zaman geçti. Bu süre içerisinde Kongre çizgisinin doğruluğu en parlak bir şekilde kanıtlandı. Fakat buna rağmen daha Kongrenin üzerinden fazla bir zaman bile geçmeden bu çizginin ülke zeminine taşırılmasının önünü tıkamak isteyen ve böylece de Partimizin yoğun bir emek ve çaba sonucu yarattığı değerleri bir çırpıda veya kendi kişisel güdülerini tatmin etmede boğmaya çalışan eğilimler ortaya çıktı. Bütün bunlar da şu gerçeği bir kez daha ortaya çıkardı ki, Kongre çizgisi, ancak birçok iç ve dış engeli aşarak pratikle bütünleşecektir. Nitekim yapılanın kendisi de budur.

Kongre çizgisinin yaratıcı bir şekilde uygulanması önünde bulunan engeller üzerinde geniş bir şekilde durmadan önce, Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın konuya ilişkin olarak yaptığı değerlendirmeyi, Ağustos 1987 tarihli talimatından olduğu gibi aktarmakta yarar var. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle diyor: *"3. Kongre öncesi Parti örgütlenmesi ve eylemliliğinin çözülüşe ve tükenişe doğru götürülmesi nasıl bir vaka ise ve yine 3. Kongre bunun çözümlenmesini tekrar taktik hattın yüce bir konuma getirilmesini nasıl sağlamışsa, bugün de daha değişik koşullarda ve daha az tehlikeli bir dönemeçte benzer bir sorun yine kendisini dayatıyor. Bazıları ısrarla, hani o meşhur sömürgeci tezi doğrulamak istercesine adam olamayacağımızı, örgüt olmadığımızı, büyüyemediğimizi bize dayatmak istiyorlar. Sadece dayatmak da değil, binbir fitne ve fesat ile, vurdumduymazlık, darlık ve apolitiklikle, ister bilinçli ister bilinçsiz olsun, böylesine olumsuzlukların nedeni olmaya çalışmaktadırlar. Biz, bunları bir yakıştırma olarak söylemiyoruz. Tam tersine kendimizi bir hayli zorlayarak, öfkemizi gemleyerek, Parti saflarında yüce yoldaşlık ilişkilerine halel gelmemesi için kendimizi gittikçe sıkarak, nahoş kelime ve tavırlarla bunlara yaklaşmamak için elimizden gelen her türlü çabayı gösterdik. Ama bunlar o kadar vurdumduymaz davranıyorlar, o kadar hayasızlaşıyorlar ve düşkünlüğün temsilciliğinde o kadar ısrarlı oluyorlar ki, artık bunları silkeleyip ne olduklarını göstermek ve eğer ıslah olacaklarsa ıslah etmek, ıslah olmayacaklarsa artık bir kangren haline gelen özelliklerini artık içimizden söküp atmak ve yaşatmamak, yaşamın bir kuralı olarak karşımıza çıkıyor. Bunlar sadece Parti yaşamını tehdit etmiyorlar. Evet, bunlar sadece yoldaşlık yaşamını değil, genelde devrimci yaşamı değil, insanca bir arada bulunmamızı da zorluyorlar."*

Yaptığımız bu aktarmadan da açıkça görülebileceği gibi, Partimiz bugün Kongrede çözümlemeleri yapılmış olan birçok eğilimin, yapının gelişmesini engelleyen tavırları ile karşı karşıya gelmiştir. Sözkonusu eğilimlerin sahipleri 3. Kongrede özeleştirilerini vermiş ve Partimizin taktik hattı ile bütünleşeceklerine dair kararlılıklarını belirtmişlerdi. Ama ortaya çıkan gerçeklerden de çok açık bir şekilde görüldüğü gibi, hiç de sözlerinin sahibi veya erleri olmadıkları anlaşılmaktadır. Peki bu duruma yol açan nedenler nelerdir? Bu kadar açık gerçeklere ve yapılan çözümlemelere rağmen bu kişiler, Partimizin önderlik hattına doğru bir temelde katılımı gerçekleştirmemede neden bu kadar ısrarlı davranmaktalar? Açık ki, bunun birçok nedeni var. Fakat en belli başlı nedeni bunların mücadeleye katılımlarında ve 3. Kongre gerçekliği karşısındaki tavırlarında görmek gerekir. Kongrenin yaptığı son derece devrimci çözümlemelere rağmen, bu eğilimlerin sahiplerinin hala geçmişi yaşamada ısrar etmelerinin nedenini burada görmek gerekiyor.

3. Kongre sonrası, Parti çizgisinin ve taktiğinin doğru bir temelde uygulanmasını engelleyen eğilimlerin sahiplerinin birçok anlayışından bahsetmek mümkün olduğu gibi, aynı zamanda bunların Partiye katılımlarında önemli yanılgılar taşıdıklarını da görmekteyiz. Hakim ulusun şoven anlayışı, Kemalizmin çeşitli görünümleri, tasarrufçuluk, dar, apolitik, kestirmeci, duyarsız, ilgisiz, en az katılım ile yetinen, adeta bir hırsız gibi Parti içinde kalan, köle, köylü kurnazı vd. birçok görüntüsünden bahsedebiliriz. Bütün bu eğilimler, 3. Kongre çizgisinin yaratıcı bir şekilde uygulanmasının önünde ciddi engeller olarak ortaya çıkmakta ve Partimizin faaliyetlerini tasfiye ile karşı karşıya getirmektedirler. Buna örnek verecek olursak, Kongre gelişmelerinin en sıcak olarak yaşandığı ve Partimiz daha pratiğe esaslı olarak yönelmediği bir dönemde, bu sorunlar ile karşı karşıya geldi. Eğitim faaliyetleri, ülke çalışmaları ve Avrupa faaliyetlerinde, Kongre çizgisine ters ve onun gerçekliği ile bağdaşmayan bir pratik, bu kez geçmişin daha kötü bir şekilde yaşanması temelinde ortaya çıktı. Yapılan müdahaleler sonucu Partimiz özgürlük yürüyüşünü başlatmış ve bugün ulaşılan gelişmelerin yaratılmasını sağlamıştır.

Ülkeye yönelirken, özellikle de bir ögenin bütün gelişmeleri kendisinde tıkamak isteyen muğlaklığı, ertelemeciliği geliştiren faaliyeti ile Kongre çizgisi ülkeye aktarılmadan boğulmaya çalışılıyordu. Böylesi bir sonucun ortaya çıkması, Kürdistan halkına ve mücadelemiz şahsında dünya sosyalist insanlığına karşı yapılabilecek en büyük kötülüğün gerçekleşmesine yol açacaktı. Açık ki, böylesi bir şey hiçbir şekilde kabul edilemezdi. Sözkonusu ögenin bu derece gaflet içerisine girerek, bir bütün olarak tarihsel süreci durdurmaya yönelik olarak ortaya çıkan çabasına ne anlam vermek gerekir? Bu tipler, kendi basit kişisel yaşamları ve en soysuz güdüleri için bir halkın kutsal davasının önüne engel olarak dikilebilecek kadar düşkün insanlardır. Düşkünlüğün bu kadarına belki az rastlanır. Ama halkımız birçok örneğine tanık olma şansızlığına bir anlamda da şanslılığına sahip oldu.

Daha sonraki gelişmelerde de yeni bazı tipler ortaya çıktı. Tabii bunlar da daha değişik yönlerden Kongre çizgisinin uygulanmasını boşa çıkarmaya çalıştılar. Bunun en somut örnekleri ise Avrupa çalışmalarında boy verdi. Partimiz bu engelleri aşma ve sorunlara çözüm gücünü burada da gösterdi. Buna rağmen, Kongre çizgisinin yaratıcı bir şekilde pratiğe uygulanması önünde duran sorunlar henüz tamamıyla çözümlenmiş değil. Açık olarak belirtelim ki, mesele bir-iki kişinin teşhir edilmesi veya taktik dışı çalışmalarına son verilmesi olayı değildir. Bir bütün olarak sorunun çözümü ancak militan yapımızın Parti gerçeğine doğru bir katılım temelinde önderlik ve yönetim sanatına kavuşması ile mümkün olabilir. Aksi takdirde bu tür ögeler sürekli olarak karşımıza çıkacaklardır. Birinin yerini bir başkası alabilir. Eğer, önderlik ve yönetim gerçekliğinin temsili tam olarak gerçekleştirilebiliniyorsa, bu sorunun köklü bir çözümüne de ulaşmak mümkündür. Yoksa, sözkonusu engellerin sürekli olarak bizi uğraştırması ve hatta Partiyi tasfiye ile karşı karşıya getirmesi kaçınılmaz olur.

Bugün çok açık bir şekilde ortaya çıktığı gibi, birçok ögenin Parti gerçekliğine katılımı yanılgılı ve yetersizdir. *"... Bir işe başlayış*

tarzı daha başından itibaren onun sonuca ulaşma tarzını da belirler. Yani önemli davalarda işe girişirken inanç, kararlılık ve yürüyüş tarzı, zafere ulaştığında bile hızından hiçbir şey kaybetmeksizin, tersine büyük tecrübelerin ve pratiğin ateşinden geçmiş olarak tüm olgunluğu ve güzelliğiyle, çözüme kavuşmuşluğuyla kendini daha büyümüş olarak ifade eder. Yani inanç, karar ve azimliliği somutlaşmış bir gerçek olarak ortaya çıkarır, öyle olduğunu kanıtlar. Kısaca söz ve uygulama, başlangıç ve sonuç, ilk adım ve son adım, aradaki mesafe ne olursa olsun, birbirleriyle sıkıca bağlantılıdır, birbirini koşullandırır, birbirini yakından etkiler." (PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN) Bu alıntıda da çok açık bir şekilde görüldüğü gibi Partiye katılım veya işe başlama önemli bir sorunu oluşturmaktadır. Başlangıç nasılsa daha sonraki gelişme de buna bağlı olarak ortaya çıkmaktadır.

İşte bugün birçok ögenin Parti çalışmalarına karşı takındığı tutumuna, ilgisizliğine, kendisini sınırlamasına ve Partiyi birçok tehlike ile karşı karşıya getiren ve pratik bir tasfiyeci olarak ortaya çıkmasına yol açan birçok gelişmenin nedenini burada aramak gerekiyor.

Parti gerçeğine katılım sorununu doğru bir temelde yapmayıp yanılgılı temelde yaklaşan ögeler, bugün pratiğin önünü tıkayan önemli engeller olarak ortaya çıkmaktalar. Birçok arkadaşın bu tarzdaki yanılgılı yaklaşımını düzeltmesi kaçınılmaz bir durumdadır. Bu düzeltilmedikçe pratiğe doğru bir temelde katılımın gerçekleşmesi de mümkün olmamaktadır. Bugün Kongre çizgisinin, esas olarak da Parti çizgisi ve taktiğinin uygulanması önünde birer engel haline gelen ve bu durumlarıyla da Partimizi önemli oranda zayıflatan ögelerin durumuna baktığımızda bu yanılgılı durumu çok açık bir şekilde görmekteyiz. İşte bunun düzeltilmesi bugün son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Kaldı ki bugün her öge için başlangıçtaki yanılgılı, yetersiz, hesaplı katılımını düzeltmesinin koşulları mevcuttur. Partimizin yaşadığı gelişmeler bu konuda önemli olanaklar da sunmaktadır. Dürüst olan ve Partiye her bakımdan ve doğru bir temelde katılmak isteyen her arkadaş için, başlangıçtaki yanılgı ve yetersizliği gidermenin koşulları mevcuttur. 3. Kongre çizgisi bu konuda önemli bir açıklığı getirmiş durumdadır. Bu konuda kararlı olan her ögenin gelişmesi için son derece elverişli koşulları da ortaya çıkarmıştır.

Bunların önemli diğer bir özelliği ise ortayolculuktur. 3. Kongre değerlendirmelerinde bu konu üzerinde de ayrıntılı açıklamalar var. Biz ortayolculuk üzerine bu yazımızda fazla durmayacağız, ama görülen odur ki hala birçok ögede bu hastalık önemli oranda yaşamaya devam etmektedir. Ne devrimden, ne de düşmandan yana kesin tavrını ortaya koymayan bu ögeler, orta yerde durmaktalar. Bir elleriyle devrime sarılırken, diğer elleriyle ise eski düzenle bağlarına tutunmaktalar. İkircikliği, kararsızlığı ile devrimci görevlere tam anlamıyla sahip çıkmadıklarından dolayı, birçok faaliyetin de boşa çıkarılmasına sebebiyet vermekteler.

İşte bu nedenlerden dolayı 3. Kongre sonrası pratiğe giren bazı ögeler esasında Kongre çözümlemelerine karşı dar, duyarsız ve hesapçı yaklaşımlarıyla da birçok olumsuz sonucun ortaya çıkmasına yol açtılar. Görülen odur ki, Kongrede güçlü bir şekilde çözüme kavuşturulan bu sorunlardan yeteri kadar bir sonuç çıkarılmamış, yüzeysel ve dar bir kavrayış ile yetinilmiştir. Ya da bazı sonuçlara ulaşılması ile, gelişmeler yeterli görülmüş ve geriye kalanının ise pratiğin kendisi tarafından, o da kendiliğindenliğe boyun eğerek çözüm getirileceği beklenilmiştir. Pratiği daha da güçlü kılma ve yetkinleştirme doğrultusunda çok yetersiz bir çaba gösterilmiş ve işler kendiliğindenliğe terkedilmiştir. Böyle olunca da çözüm gecikmiş ve pratiğin tıkanması birlikte gelmiştir. Örneğin bazıları "bu koşullarda yapabileceğimiz ancak bu kadardır, bu koşullarda bundan daha fazlası yapılamaz" diyerek, kendiliğindenliğe düşüşlerini haklı göstermeye çalışmışlardır. Alternatifsiz bir durumda kaldığımız söylenemez. Sözkonusu edilen ve kendiliğindenliğe boyun eğme biçiminde ortaya çıkan bütün olayların da alternatifi mevcuttur.

Şimdi bütün bu yaklaşımlar kaynağını nerede buluyor? Yukarıda da belirttiğimiz gibi kişinin başlangıçta Parti gerçeğine katılımı onun bu faaliyetlerinin gelişimini de belirliyor. Baştan beri kararsızlığı, ikircikliği yaşayarak ve hesaplı bir şekilde Partiye yaklaşım gösterenlerin tavrı daha açık bir şekilde ortaya çıktı. Yine, bu ögelerin de Kongreyi bireysel tasarrufları altına alarak, çizginin doğru bir uygulanmasından, bazı hesaplarından dolayı ısrarla kaçındıkları görülmektedir. Bunlar Partiye katılırken belli bazı hesapları da taşımaktaydılar. Bugün Kongrede verdikleri sözlere rağmen hala bu tavırlarını sürdürmeleri açık ki esef verici bir durumdur. Partiye baştan beri hesaplı yaklaşmanın ve hep kendi kişiliğini koruma altına alma anlayışının bir sonucudur ki, Partinin Kongre sonrası önemli görevler gerçekleştirmesini beklediği bu ögeler, pratiği zorlayan ve tıkayanlar olarak ortaya çıkmaktalar.

Partiye karşı hesaplı davranmanın çeşitli biçimleri görülmektedir. Bütün bunların ise bir tek sonucu ortaya çıkmaktadır: O da, Partimizin büyük değerler uğruna geliştirdiği 3. Kongre çizgisinin uygulanması önünde engel olmak. İşte bu durumun aşılması büyük bir önem taşımaktadır. Birçok arkadaşın pratiğe daha az katılımına yol açan, esasında bu hesaplı katılımıdır. Bunlar aynı zamanda proletarya partisinin bir militanı gibi değil, bir dostu gibi de hareket etmemekteler. Katılım sorununu Parti üyeliği sorunundan ayrı göremeyiz. Parti üyesinin yükümlülüklerinin neler olduğu bilinmektedir. Yine hatırlanacağı gibi, Bolşeviklerin Menşeviklerden ayrılığının en önemli nedenlerinden biri tüzüğün 1. maddesi olan parti üyeliği sorunudur. Parti gerçeğine katılımdaki yetersizlikten bahsederken, üyelik sorununun doğru bir tarzda ele alınmamasını kastetmekteyiz.

Üyelik sorununu birçok arkadaş sıradan bir yaklaşımla ele almaktadır. Halbuki bir hücrede veya bir komitede yer alsın, her parti üyesinin yerine getirmesi gereken ve ona parti üyeliği sıfatını almaya hak kazandıran yükümlülükler vardır. Bunlar yerine getirilmeden bir üye olunamayacağı çok açıktır. Yoksa herkesin kendisini parti üyesi ilan etmesi büyük sakıncaları da içerisinde taşıyan bir durumdur. Bazı arkadaşlarımızın pratiğinde bunu görüyoruz. Bir parti üyesi olarak, parti kuralları ve görevlerine yeterli sadakati göstermiyorlar. Aslında bu tavırları ile bunlar kendilerini bir parti üyesi olmaktan çıkarıyorlar. Çünkü, bir üyenin asgari özelliklerini bile yerine getirmiyorlar.

3. Kongre çizgisinin yaratıcı bir uygulanışı önünde engel olan, esas olarak çözümlenmesi gereken bir eğilimi veya birçok eğilimin kökü olan bir anlayışı böyle özetleyebiliriz. Açık ki, bunun düzeltilmesi gerekmektedir. Parti gerçeğine katılım veya üyelik sorunu, doğru bir temelde ele alınmak ve çözüme götürülmek zorundadır. Devrimci pratiğimizin kendisinden bekleneni verebilmesi için, bu çözüm şarttır.

Biraz daha araştırırsak, bu dönemde devrimci pratiğimizi tıkayan anlayışların kökeninde bunun yattığını göreceğiz. Yine, bu sorun Partimize yeni katılan üyelerden çok, geçmişten beri, yani her biri en az 8-10 seneyi bulan bir faaliyet içerisinde olan arkadaşlarda ortaya çıkmaktadır. Yeni katılan üyelerin üyelik sorununu doğru bir tarzda ele almaları gerekmektedir. Ama esas olarak da eski diyebileceğimiz arkadaşların katılımlarındaki bu yetersizliği gidermeleri önem taşımaktadır. Partimiz üyelik sorununu daha da detaylandırmış ve Parti gerçeğine katılımın hangi temellerde olması gerektiğini izaha kavuşturmuştur. Bundan sonra, buna ulaşmak militanların dürüstlüğüne, inançlılığına ve kararlılığına bağlıdır. Gelişmenin esas yönünü belirleyecek olan da budur.

Diğer bazı hususlara daha değinmek istiyoruz. Kongre çizgisini tıkayan birçok yaklaşımdan daha bahsetmek gerekiyor. Kemalizm ve Türk aydın özelliklerinin Parti yapımıza taşırılması ve bunun yaşatılmak istenmesi de Kongre çizgisi önünde bir engel olarak ortaya çıktı. Partimizin tarihsel hamlesini boşa çıkarma da diyebileceğimiz bir düzeyde kendisini dayatan bu eğilim, geçmişin en kötü bir tekrarı, işleri karıştıran, kadro ve kitleleri bastıran bir biçimde ortaya çıktı. Açık ki bu da Kongre çizgisinin bu yapıda tıkatılmasına ve pratiğe girmemesine yol açtı. Bu eğilimin, yani Kemalizmin despot yöneticiliğinin Parti saflarımızdan dışarı atılması, tasfiye edilmesi büyük önem taşıyor. Bu nedenle tasfiyeciliğin tasfiyesi zorunlu ve kaçınılmaz bir görev durumundadır.

Bunlar açığa çıkarılmış ve gerekli çözümlemeleri yapılmıştır. Üzerinde önemle durulması gereken diğer bir hususa değinmekte yarar var. Bu aynı zamanda Parti karşıtı eğilimlerin ve tasfiyeciliğin rahatlıkla zemin bulmasını da birlikte getirmektedir. Birçok arkadaşta kendisini gösteren sınırlama, pratiğe daha az katılım, esas olarak zemini yanlış eğilimlere açmaktadır. Şu açık bir gerçektir ki devrimci düşüncelerin ve pratiğin boş bıraktığı alanları başka şeyler doldurur. İşte, kendisini sınırlayan ve pratiğe azami düzeyde değil de asgari düzeyde katılan arkadaşların da ortaya çıkardığı durumun kendisi budur. Tabii böylesi bir yaklaşım Partiyi tehlikelerden korumamaktadır. Tam tersine birçok tehlike ile karşı karşıya bırakmaktadır. Esas olarak rollerini oynaması gerekenler adeta köşelerine çekilip gelişmeleri bir seyirci gibi izlerken, diğer tarafta Parti önemli yaralar almaktadır. Bu işin bir yönüdür. Bir de madalyonun veya işin diğer yüzüne bakmak gerekiyor. Burada da sözkonusu tavrın bütün olumsuzluğunu görmekteyiz. Pratiğin, azim ve yaratıcı bir çaba gerektirdiği bir dönemde kendisini dar ve sınırlı bazı görevleri yerine getirmekle görevli hisseden ve pratiğin diğer sorunları ile ilgilenmeyen bir eğilim, aynı zamanda Partimizin canalıcı pratiğini de zayıf düşürmekte ve birçok yetmezliğin ortaya çıkmasına sebebiyet vermektedir. Bu nedenle pratiğin canalıcı sorunlarına katılım sınırlı veya asgari bir düzeyde değil, azami bir düzeyde ve yetkinlikte gerçekleştirilmek zorundadır. Bu olmazsa olmaz bir görevdir.

Bu tür tutuma eklenmesi gereken, bazı özelliklerden daha bahsedebiliriz. Kaldı ki, bunlar birbirine çok yakın tutumlardır. Birçok arkadaşın dar, yüzeysel ve duyarsız bir şekilde pratiğe girdiğini ve böyle yürümek istediğini görüyoruz. Halbuki bu şekilde, PKK gibi şiddetli bir savaşı yaşayan örgüt içinde bırakalım yürümek, ayakta kalmak bile mümkün değildir. O halde, mümkün olmayanda ısrar etmek en düşkün tavırlardan birisidir. Eğer ileriye doğru yürümek, gelecek başarılı kılınmak isteniyorsa, bu tür tutumların terkedilmesi vazgeçilmezdir. Yine bu ögeler, bu tür tavırları ile devrimci pratiğin önünü tıkayan anlayışların yaşamasını adeta tamamlayan ögeler olarak ortaya çıkmaktadırlar.

3. Kongre sonrası içerisine girdiğimiz pratiği engelleyen daha birçok özellik sayılabilir. Köylü kurnazlığı, köle anlayışı, Parti içerisinde adeta bir hırsız gibi yaşama vd. birçok özellik örneklerle açıklanabilir. Parti içerisinde hiçbir emek ve çabanın sahibi olmadığı halde, yine en üstte yer almak isteyen ögeler az değil. Bunlar tam bir hırsız gibi Parti değerlerinin üzerine oturmak istemekteler. Parti pratiği yetkin ve yoğun bir çalışmayı gerekli kıldığı halde bu ögeler Parti içerisinde fazla bir emek harcamadan, kendisine yer açıp başkalarının sırtına basarak yükselmek isteyen tiplerdir. Toplumda böyle tiplerle sık sık karşılaşılır. İşte, bunlar aynı şekilde, mahallede yaptıklarını Parti saflarımızda da yapmak istiyorlar. Bazıları da kurnazlığa başvuruyorlar. Parti içerisinde bu kurnazlıkları ile kendilerine yer açıp kalmak istiyorlar. Partinin ağır ve büyük çaba isteyen görevleri altına girmiyor, kendilerine bir köşe tutmak için çaba sarfediyorlar.

Bazıları ise, tam bir köle gibi kalmaya devam etmekteler. Sömürgecilikten ve feodal düzenden aldıkları ve hep yönetilmeye alışmış olan özellikleri ile Parti saflarında yaşamaktalar. Açık ki bu da bir başka yönden pratiklerinin gelişmesini zorlaştırmaktadır. Bunlar sadece kendilerine söyleneni yapmakla kendilerini sınırlamakta ve pratiğin diğer işlerine karışmamaktalar. Doğru-yanlış her söylenene boyun eğmekte ve bir kölenin efendisine karşı takındığı tavrı takınmaktalar.

Kongre çizgisinin doğru bir uygulanışı ne ile mümkün olacaktır? En başta Parti gerçekliğine katılım ve üyelik sorununun doğru bir temele oturtulması ve başlangıçta ortaya çıkan yanılgıların giderilmesi gerekmektedir. Bu ise, ifadesini PKK önderlik ve yönetim gerçeğinin doğru bir temsilinde bulmaktadır. Önderlik ve yönetim gerçeğinin doğru bir temsili gerçekleştirilmedikçe, sorunun çözümüne de girmek mümkün değildir. Çözüm, ancak bununla mümkündür.

Sorunlarımızın esas kaynağı ve pratiğin tıkanmasının nedeni de budur. Bazıları ısrarla olumsuz durumunu sürdürebilir. Bunun fazla bir önemi yok. Esas önem arzeden militan yapımızın Partiye sahip çıkma sorunudur. Eğer militan yapı, Parti gerçeğine doğru bir katılım gösterir ve önderlik gerçeğinin tam bir temsiline ulaşırsa, sözkonusu ögelerin durumu fazla bir sorun teşkil etmez. Islah edilenler ıslah edilir, edilmeyenler ise Parti dışına çıkarılır. Fakat militan yapıdaki duyarsızlık, liberallik, kendini sınırlama, görevlere sahip çıkmama gibi mevcut olumsuzluklar devam ederse, sözkonusu tiplerin tahribatı daha da ağır olur. Kısaca bunlar pratiği tıkayan birer tıpa gibi ortaya çıkarlar. Ama tersi olursa bunlar hangi düzeyde olursa olsun kısa sürede açığa çıkarılır ve birer engel olmaktan çıkarılırlar.

Geçmiş tecrübelerimizin yanısıra, Kongre sonrası pratiğe baktığımızda bu gerçeği çok açık bir şekilde görmekteyiz. Partiye karşıt veya tasfiyeci eğilimler militanların bu durumunu hep bir fırsat olarak bilmiş ve kullanmışlardır. Bundan sonra bu duruma müsaade edip etmeme, militanların elinde olan bir görevdir. Veya bu konuda sürecin nasıl gelişeceği militanların tavırları ile belirlenecektir.

Kongre çizgisinin doğruluğu en parlak bir şekilde kanıtlandı. Bu nedenle bunun öneminden yeniden bahsetmek istemiyoruz. Kaldı ki, yapılan değerlendirmeler, bu konuda kapalı hiçbir hususu bırakmadı. O halde böylesi bir gerçekliğe karşı saygılı olunmak zorundadır. Bunun en başta gelen yolu ise, bu çizgiyi başarılı bir şekilde uygulamaktan geçiyor. Pratiğin önünü tıkayan yanlış, tasfiyeci ve yetersiz anlayışlara karşı mücadele edilmedikçe ve bunların kendisine elverişli bir zemin olarak kullandıkları militan yapının geriliği ve duyarsızlığı aşılmadıkça, bu konuda başarıya ulaşmak mümkün değil.

Yeri gelmişken önem arzeden diğer bir hususu da açmakta yarar var. Parti kuralları çoğu zaman ya yetersiz ya da hiç uygulanmamaktadır. İşte bu da pratiğin bu şekilde tıkanmasını birlikte getirmektedir. Halbuki Parti kuralları, bizim için vazgeçilmez önemde olan ve bağlı kalınması gereken değerlerdir. Partinin canalıcı birçok işleyiş kuralı aylarca işletilmemektedir. Toplantılar yapılmamakta, rapor-talimat sistemi işletilmemekte vb. durumlar ortaya çıkmaktadır. Tabii pratiğe düzeltilmiş bir temelde ve güçlü bir katılımı gerçekleştirmek için, bu tür kuralsızlıkları da aşmak ve kurallara bağlılığı yaşamla özdeş tutmak durumundayız. Yani kurallar yaşamımız için vazgeçilmez önemde olan değerler olarak görülmelidir.

Bütün bu değerlendirmeden sonra, 3. Kongre çizgisinin yaratıcı bir uygulanmasına yönelmenin zorunluluğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Kongre çizgisinin pratiğe daha yaratıcı ve başarılı bir şekilde uygulanması için koşullar bugün her zamankinden daha fazla elverişlidir. Bu konuda yeteri kadar güç birikimimiz ve olanaklar mevcuttur. Geriye kalan ise, kişinin dürüstlüğü, inançlılığı ve kararlılık göstermesidir. Bununla da pratiğini tamamlayan bir militanın başarılı olmaması ve PKK önderlik ve yönetim gerçeğinin doğru bir temsiline ulaşmaması için herhangi bir engel de yoktur.

O halde, 3. Kongre çizgisinde daha başarılı ve yaratıcı bir pratiğe ulaşmak için, düzeltilmiş bir katılım gerçekleştirerek, PKK gerçekliğine yabancı her türlü tutum ve davranıştan kendimizi kurtarıp PKK'nin yetkin ve sürekli zaferi yaratan bir militan önderi düzeyine ulaşalım.

— 3. Kongre çizgisi, başarılı bir devrimciliğin ve zaferin garantisidir!

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

"Proletarya devrimciliği ve Parti ölçüleri dahilinde gerçekleşmeyen her çaba, şu ya da bu yabancı sınıfın ve sömürgeciliğin ölçülerini konuşturmak, onun anlayış ve eğilimlerini hayata geçirmek anlamına gelir"

Fatma

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Ancak kendimin de durumları genel bir teorik çerçeveyle anlayıp kavrama dışında derinliğine inen bir araştırma ve inceleme çabam yoktur. Oysa bu dönemin temel çalışması bu idi ve tutarlı devrimciler, daha sonra kendisini Kürdistan Devrimcileri olarak adlandıran bir grup halinde bunu başlatmışlardı. Benim yaptığım ise, deyim yerindeyse seçmeci bir anlayış ve bir hakem rolü ile mevcutlar arasında doğru bulduğunu belirleme ve biraz da bununla tatmin olma idi. Açık ki bu uğurda çok emek sarfedilmesi gereken yine çok planlı ve disiplinli olarak yürütülmesi gereken devrimci sınıf politikacılığını bütünüyle kendi politikası olarak, yani vaz geçmeyeceği, onsuz bir hiç olduğunu gerçeğini görerek sarılıp ilerletmesi gereken bir yaşam ve ilişki görme, böyle yönelme olayı yoktur. Eski sınıf ve yapı reddedilmiştir, ama kaba anlamda. Yine, eski reddedilmiştir ama, yeniyle de bütünleşilmemiştir. Burada geçmişten, aile ortamından, toplumsal yapıdan edinilen yaşam, ilişki biçimi, alışkanlıklar ve ruhsal eğilimler, gerçekten en kahredici rolünü oynamaya başlamıştır, hem de hiç farkında olmadan. Geçmiş yaşam önemli oranda aile ve toplumun sunduğu hazır olanaklar çerçevesinde gerçekleşmiş; yaratma ve üretmeye zorlanmamış, bunun gereğini duymamış, o, başkalarının işi ve yaşam biçimi olarak algılanmış, politik ve entellektüel faaliyet ise yine daha çok ucuzca, Türkiye'ye özgü sığlıkla, okullar çevresinde ve geleneksel olgular içinde biçimlenmiştir. Eleştiri büyük oranda dışa yönelik ve daha çok suçlama olarak, toplumdaki egemen biçimiyle değerlendirilmiş, ayrıksı sosyal konumun savunmasına uygun düştüğü için sınıf içgüdüsü ile bağnazlıkla benimsenmiş ve ortaya konulmuştur.

Bu dönemde yapmam gereken en temel şey, devrimciliğe karar vermenin büyük anlamını, tüm yönleri ve gerekleri ile bilince çıkarmam ve geçmiş, kişilik ve yapıyı tümüyle gözden geçirip yargılamam, devrimci sınıf kişiliğine reddedilen bu yapı ve özelliklerle savaş içinde adım adım örmemdi. Ancak taşıdığım yapı ve özelliklerin etkisi altında bu zorunluluğu göremedim. Devrimciliğe karar vermeyi, devrimci olmak için yeterli gördüğüm bu durumla daha başından ortaya koymuş oldum. Elbette bu derin bir yanılgı ve ciddi bir tehlikeydi. Daha sonra uzun süre, çeşitli değişik önyargı ve olayların etkisi altında devam eden bu durum, örgüt ve mücadele gereklerimiz karşısında içine düştüğüm yetersiz ve olumsuz konumların ana nedenidir.

Yönelme ve ortadan kaldırma zorunluluğu görülmeyen, duyulmayan eski yapı ve özellikler, devrimci yaşam ve faaliyetin gereklerini yerine getirmeyi önemli oranda olanaksız kılan bireyci, tepkici kendi ölçülerinde tutucu, dayatıcı bir durum sergiliyordum. Örgüt ve mücadele yaşamında bunlar, elbetteki nedeni ne olursa olsun ısrar edilirse bir arada kalmayı imkansız kılan özelliklerdir.

Harekete katılırken beni çevreleyen koşullar, konumum ve yapımı belirleyen özellikler esas olarak bunlardı. Harekete katılımım, grubun istemiyle ve benim de bu yönlü kararımla oldu. Önderliğin ortaya koyduğu tarihsel, ideolojik, siyasal yaklaşımlardan ve önde gelen arkadaşların tutarlı kişilikleri ve pratiklerinden çok etkilenmiştim. Ancak bu katılımım derin anlamını; önüme koyduğu büyük görevleri ve yüklediği rolleri, Türk "sol" tipine özgü o tiksindirici yüzeysellik, sığlık ve kendiliğindencilik içinde kavramamdı ya da bu biçimlerde kavradım. Bunun, her şeyden önce objektif ulusal ve sosyal gerçeklerin nedeni ile kendi bünyemde gerçekleştirmem gereken bir devrimle özdeş olduğunu; diğer tüm arkadaşlardan önde ve fazla olarak bunu benim yapmam gerektiğini görmedim bile.

Grup, içinden geldiğim yapının sorunlarını ve özelliklerini bildiği için, karşımı büyük saygı ve ilgi ile karşılıyor, yüceltici ve hoş görülü bir yaklaşımla eğitmeye ve ilerletmeye çalışıyordu. Bu yapıdan yaratılacak bir dönüşümü, proleter devrimciliğin Kürdistan'daki kazanımlardan biri ve gücünün önemli bir göstergesi olarak ele almaktaydı. Sergilediğim çeşitli hata ve yetmezliklere rağmen, bu temelde güvenini esirgemeden daha ilk günlerden başlayarak çok uzun yıllar bana en ön saflarda bulunma imkanı, yine bu nitelikte görev ve sorumluluklar verdi. Fakat bütün bunları hangi devrimci üretkenlik, coşku ve atılımla; yine hangi yetkin bilinç ve olgun kişilikle karşılık vermem gerektiği üzerinde yeterlice düşünüp, bunu sağlamaya yönelmedim; gerçekte eskiyi yeterli gördüm; faaliyet olarak ise, günlük işler görmekle yetindim. Oysa grup üyeleri o dönemde büyük bir çabanın, araştırma-inceleme faaliyetinin ve ideolojik bir mücadelenin içindeydiler. O dönemde grupla bir komün yaşam içinde olamamaktan ötürü ancak toplantı vd. faaliyetler ortamında bir arada bulunabiliyordum. İdeolojik ve siyasal kavrayış, doğru karar ve uygun tavır almakta geri değildim. Bu konularda duyarlılığım bir hayli ileriydi. Ama grupla kaynaşma, onun içinde erime, kendisini tümüyle hareketin iradesine teslim etme durumum yoktu. Özerk ve bireysel bir konumdaydım. Bu yapı içinde daha çok benden istenmesini bekleyerek, hareketin bana verdiği görevleri yapmaya ve eylemsel faaliyetlerinde büyük oranda yer almaya çalıştım.

Esas olarak gönüllü ilişkiler dönemi olan grup aşamasında bu durum belki fazla bir sorun yaratmadı. Ama beklenen katılımı göstermemem belli bir hayal kırıklığına yol açtı. Ayrıca, üslup ve ölçülerde, grubun giderek etkinleşen yapıcı, geliştirici, aydınlatıcı, sabırlı ve mutlaka kazanan özelliklerine karşın; kırıcı, yalıtıcı, kestirmeci ve dayatmacı özelliklerimin belirgin olduğu gerçeği de görülebiliyordu.

Giderek politik bir çehreye bürünen mücadele, örgütsel ve siyasal yeni bir hamleyi de zorunlu kılıyordu. Her şeyden önce dönemin önde gelen kadrolarının kendi eğitimlerini yeni mücadele döneminin gereklerini karşılayacak tarzda gerçekleştirmelerini, yine gerekli siyasal ve örgütsel tedbir ve kurumlaşmayı yaratan çalışmaya yönelmeleri gerekiyordu. Devrimci görevlerin kapsam ve niteliği artıyor, bu ise her alanda kapsamlı bir devrimciliği gerektiriyordu. Mücadele kitlelerde coşku ve kendine güveni geliştirmişti; ama hareketin kaderi bundan sonra atılacak örgütsel ve siyasal adımlara bağlıydı, ülkede de kök salmak, bu yönlü yaratıcı ve kalıcı karar ve mücadelelere yönelmeyi gerektiriyordu. Bu nokta, söylenen sözler ne kadar parlak olursa olsun Kürdistan Devrimine inancın, kararlılığın ve proleter devrimciliğin sağlam bir kıstasıydı. Böylesi bir dönemde edilgenlik, kararsızlık, muğlaklık, hazırlıksızlık ve tutarsızlık, nedeni ne olursa olsun devrimi ilerletmeme, gelişimine engel olma, hatta onu geriye çekme anlamına gelir. Karşı-devrimle açıktan birleşmeyen bu eğilimler, özellikle bu türden kader belirleyen dönemlerde, hele bir de karar gücü olması gereken öğe ve birimlerde belirdi mi, açık ki ona hizmet eden ortayolculuğun tipik göstergeleri olan bu tür eğilimler, Kürdistan'da belki de her ülkedekinden daha fazla bu anlamı taşır ve buna yol açar.

Bu dönemde Parti Önderliği, bir yandan hareketin yürüttüğü ideolojik mücadeleye, ajitasyon ve propaganda faaliyetine en önde ve en etkin biçimde katılırken öte yandan onun siyasal programını hazırlamaya, örgütsel çıkışının olanaklarını yaratmaya çalışıyordu.

Bu dönemde benim konumum, üstlendiğim rol ve devrimciliğin anlamına uygun olarak bu mücadele ve hazırlıklar içinde en etkin bir biçimde yer alma olmak zorundaydı. Karar, yönelim, yani inanç olarak, teoride, sözde tüm bu gelişmeleri onaylıyor, bu temelde mücadeleyi yükseltme kararlılığını benimsiyordum. Ama sergilediğim pratik, bu dönemde yürütülen faaliyetlerin kapsam ve niteliğinin çok gerisindeydi. Sıradan bir faaliyet ve katılımla yetiniyor ve daha çok pratik ilişkiler planında, yer yer onun ileri bir kısım kadroları ve hatta önderliği ile çelişiyor, böylesi durumlarda ise bireysel ve dayatmacı konumlara düşüyordum.

Daha çok bireysel ilişkiler planında, günlük uygulamalar nedeniyle ortaya çıkıyor görünse de hem ileri politik ilişkiler zemininde ortaya çıktığı ve hem de "eşyanın tabiatı gereği" bu uyumsuzluğun ve verimsizliğin ideolojik, politik ve örgütsel bir izahı ve anlamı vardır. Nedenleri ne olursa olsun, bunların yol açtığı sonuçları genel devrimci perspektifler içinde çözümlemek gerekir.

Bu dönem kadroların yükünün hızla arttığı, görevlerin kapsamlı ve karmaşık hale geldiği bir dönemdi. Dolayısıyla örgütlenme, devrimci bir parti yaratma sorunu hayati bir önemdeydi. (...) Bu dönem benim, hareketimizle daha doyurucu ve sağlıklı bir ilişkiye ulaşabildiğim bir dönemdi. Okulu bitirmiş, aile ve çevremle maddi anlamda bağlarımı önemli oranda koparmış, kalmakta olduğum metropolden ayrılıp ülkeye dönmüş, arkadaşların arasına katılmıştım. Parti Önderliğinin bulunduğu, diğer önde gelen kadro ve militanların sıkça geldiği, tartıştığı bir alanda uzun sayılabilecek bir dönem kaldım. Gelişmelerle ilgili bu tartışmalara ve yapılan toplantılara büyük çoğunlukla katıldım. Fakat bu çalışmaları, araştırma-inceleme ve değerlendirmelerle Parti basınında; hazırlık, öneri, planlama ve uygulamayla örgütsel alanda ilerletmede katılımım, birinci sahada sınırlı kalırken, ikincisinde hemen hiç olmadı. Daha çok sıradan bir izleyici ve onaylayıcı konumda oldum. Kendimi eğitme, öz çabamla, bir yandan mevcut partileşmeye yönelişi her bakımdan özümserken, diğer yandan görevlerimi istenen ölçülerde ve kapsamda yerine getirme işimi, deyim uygun düşmese de adeta "allaha" havale eder gibi grubun önderliğine ve önde gelen kadroların çabalarına havale ettim. Sorunlara yaklaşım ve ilişkilerde daha çok yüzeysel, kendine göre iş yapan, herkesle ve her ortamda başarıyla çalışma gücü ve yönelimi göstermeyen, sol sekter ve kendi ölçülerini savunan bir durum sergiledim. Elbette ki bu, örgütsel ve siyasal bakımdan kader belirleyen yıllarda, bulunduğum konum, üstlendiğim devrimci rol itibarı ile mutlaka olgun ve yetkin bir tarzda temsil etmem gereken bir devrimcilik açısından son derece sakıncalı, devrimci gelişmeyi köstekleyen, örgüt içi işleyiş, ilişki ve moral ortamını olumsuz yönden etkileyen, devrimci dönüşüme karşı eskide ayak direyen tutucu bir durumu ifade eder.

Görünürdeki nedenleri ne olursa olsun ve yine kişinin bu konudaki yanılgıları da ne denli derin olursa olsun, gerçek odur ki, devrimci bir toplulukta böyle bir konumda bulunmayı kendine yakıştırabilmenin altında, tamamen egemen sınıf güdüleri ve bireysel aydın özellikler vardır.

(...)

Partinin kuruluşu, tüm bir ülke ve halkın kaderini derinden etkileyen tarihi bir dönüm noktasıydı. Nitekim 1978'de gerçekleşen bu kuruluştan sonra gelişmeler hızlandı. Her alandaki ilişki ve gelişmeleri bu yeni oluşumun ışığı altında bir üst aşamaya vardırma, sıçrama yapma zorunluluğu vardı. Sömürgecilik tüm bu gelişmelere, Parti ve halka karşı açık savaşa yönelerek karşılık verdi. (...)

Partinin kuruluşundan sonra belli bir işbölümü ile çeşitli çalışma alanları ve görevler de belirginleşmiş ve görevlendirmeler resmi olarak yapılmıştı. Yayın faaliyetlerinin Parti Önderliğine doğrudan bağlı bir birim olarak kurumlaştırılması kararlaştırılmıştı. Ve ben de bu birimde görevlendirildim. Çeşitli broşürler ve yazıların redaksiyonu ve bildirilerin kaleme alınmasında belli oranda çalıştım. Bu, faaliyet alanı ve özellikleri belirgin, ilişki ve bileşim anlamında dar bir birim faaliyetiydi. Ancak kapsamı genişti ve bu anlamda ciddi ve disiplinli bir çalışmayı dayatıyordu. Çalışmalar esas olarak, Parti Önderliğinin, daha sonra da birim içinde yer alan diğer önder kadroların katkı ve çabalarıyla yürüyordu. Tecrübe ve yetkinlikte zayıflıklarım vardı, fakat katılımdaki yetersizliğim esas olarak faaliyetlere yüzeysel yaklaşımım ve ilgi yetersizliğinden kaynaklanıyordu. Ayrıca birimde çalışan, yeni katılmış ve hazırlanmaları gereken arkadaşların eğitilmeleri görevi de vardı. Buna da yeterli ilgi ve çabayla katılmadım. Daha çok genel bilgilendirme ve açıklamalarla yetindim, derinleşmek, kendini ve çevresini eğitmek, faaliyeti derinleştirmek ve yetkinleştirmek konusunda üzerime düşeni yapmadım. Görevlere yeterli sorumlulukla sahip çıkıp, özelde birim, genelde Partinin başarısı için gereken ölçülerde bir çaba sarfetmedim. Bunun da ötesinde birim içinde yer alan bazı ögelerle ciddi uyumsuzluklarım oldu. Daha sonra Semir'in piyasaya sürdüğü bir unsur tarafından, birimin şahsında, olağanüstü zor bir dönemde, çok masum görüntüler altında Partiye bireysel yaşam hesapları ve endişeleri dayatılıyor ve Parti görevlendirmelerini dikkate almadan birimi zayıf düşürecek bireysel istem ve beklentilerde bulunuluyordu. Birimin buna karşı belli bir rahatsızlığı ve tavrı vardı. Ancak benim takındığım tavır ve üslup, bunların ötesinde sert, yapıcı olmaktan uzak, aynı biçimde bireysel ve dayatmacıydı. Birimin tavrıyla, Parti ölçüleriyle uyumlu, onun bir ögesi olarak çözümleyici bir tavır ve üslup sergilememem, daha sonra bu durumun Semir haini vb.'lerinin malzemesi olabilecek kadar önemli bir olumsuzluk olarak iz bıraktı. Elbette ki bütün bunlar tek tek ele alındığında belki önemi ve özü fazla kavranamayan, sıradan yetersizlikler ve olumsuzluklar olarak kavranabilir. Ama bu, ciddi bir yanılgıdır. Nitekim ben bu yanılgıları uzun süre taşıdım. Oysa bu tamamen devrim ve Partiye yaklaşımla ilgili derin ve özü ilgilendiren bir sorun ve yine işgal ettiğimiz, devrimin örgütlendirilmesi, yürütülmesi ve ilerletilmesi konusunda suç teşkil eden bir durumdur. Bu, benim devrime, gerçek ve olağanüstü özellik ve ölçüleriyle değil, yine kendine has kanunları dikkate alarak değil; sıradan bir olay gibi ve daha çok da içinden geldiğim toplumsal yapının etkisindeki ölçülerle yaklaşmamın bir ürünüdür. Yine bu, içinde yer alsam da bu büyük olaya yanılgılı yaklaştığımı, dolayısıyla onu gerektiği biçimde yaşamadığımı ve yaşatmadığımı ortaya koymaktadır. O dönemde soruna böyle yaklaşmadığım için gerçekliğimin farkına varmadım, dolayısıyla bundan rahatsızlık da duymadım. Olayları süreçlerden soyutlayarak ele aldım. Bu yaklaşım için de çoğunlukla kendimi haklı gördüm. Dolayısıyla kendimi köklü gözden geçirme gereği duymadım ve buna yönelmedim. Bu ise, tüm bu yetersizlik ve olumsuzlukların daha sonraki dönemlere de akmasına yol açtı.

(...)

Belirttiğim bu süreçler boyunca kendi durumumu, ana noktaları esas olarak ortaya koyacak ve değerlendirecek olursam:

Geriye çekiliş ve hazırlık döneminin başlarında ülke dışına Partinin istemi ile çıktım. Önemli bir değerlendirme ve kendini gözden geçirme süreci olan 1980 yılı boyunca bir alanda gruplarımızın geliş-gidiş, yerleşme vb. durumlardan doğan günlük çalışmalar içinde yer aldım; yine belli oranda çeşitli dost güçlerle ilişkilerin yürütülmesinde çalıştım. 1980 Temmuz'unda Avrupa faaliyetleriyle ilgili olarak ilk defa görevlendirildim. Bu, daha önceleri oraya görevli gönderilmiş bazı unsurlarla birlikte toparlanma ve durumlar hakkında Partiyi bilgilendirmeye yönelik belli süreli bir faaliyetti.

Daha sonra dönüp belli bir süre kaldıktan sonra bu kez de Kuzey Avrupa'ya, daha kalıcı çalışmalara hazırlık amacıyla görevlendirildim. Burada yaklaşık bir yıl boyunca kaldım. Bu, iradem dışında, ora yönetimlerinin uygulamaları sonucunda uzun süreli bir kalış oldu. Ancak, benim açımdan önemli bir kaybı, yine Parti açısından da ciddi zararları dile getirir. Orada kaldığım süre, Parti ile bağlarımın son derece sınırlandığı, döneme ilişkin tüm çalışmaların ve geleceğe yönelik eğitim ile hazırlıkların yapıldığı ortamla, belli bilgilendirmeler dışında hiç ilişki kuramadığım bir dönem oldu. Bununla birlikte, I. Konferans sonrasında ilk defa merkezi görevlendirme içine alındığım, bulunduğum alana bildirildi. Ortak çalışma yapmak üzere Davut, Semir, Süleyman, Seher'in içinde yer aldığı bir birim Avrupa alanına görevlendirilmişti ve bunların bir kısmı ile aynı birim faaliyeti için bir arada bulunduk. Adı yazılı olan bunlar, ülkeden çıkışla birlikte ve Konferans süresince Partiye belli bir artniyet, ortak karşıt görüş ve çabalarla yaklaşmış, dedikodu yöntemi vd. yollarla belli bir çevre yaratmış, Partiye kapalı ama biribirine açık, ortak yönelim ve niyetleri olan unsurlardı. Nitekim Parti ve yoldaşlara verdikleri söze rağmen pratiğe kendi anlayışları, hesapları ve ölçüleriyle yaklaşıp, işleri sıradan sebeplerle yokuşa sürmeye ve sabotörlük yapmaya başladılar. Parti Önderliği, bu eğilimi belli oranda tanımlamış, tutum ve davranış noktasında da olsa bizleri belli oranda uyarmıştı. İhtiyatla ve dikkatle ele alınması ve ne pahasına olursa olsun kendilerini Partiye olumsuz bir konumda dayatmalarının engellenmesi gereken sözkonusu durumda ben bunu sağlamanın ötesinde bireyci ve tepkici özelliklerimle, bunlara olumsuzluklarını daha da azdırmalarında malzeme oldum. Nitekim, bir "zayıf halka" olarak tespit ettikleri buradan Partiye yüklenmeye, Önderliği yıpratma ve şantajla tavize zorlamaya çalıştılar. Taşıdığım olumsuzluklar Parti için, daha çok bu dönemden başlayarak —çünkü doğrudan Parti içi ortamı etkilemede kullanılıyordu ve sonuç alıcı oluyordu— ciddi bir sorun ve yük haline geldi. Bunun tedirginlik ve rahatsızlığını duydum, ama nedenleri kendime değil, bu eğilim sahiplerinin artniyet ve çabalarına bağladım. O nedenle de daha çok savunmacı bir konumda bulundum. Sorunları sınıf gerçekliklerini temel alarak irdelemedim, bireysel niyet ve olumsuzluklar planında yaklaştım. Başka güçlere malzeme teşkil eden özellik ve uygulamalarımı objektif bir gözle tahlil edip, Partiye zarar veren özelliklerini tespite ve gidermeye yönelmedim. Onların açığa çıkmış ve Parti tarafından tespit edilmiş olan olumsuzluklarına sığınarak, kendimin yetersiz ve olumsuz konumumu görme ve değerlendirmeye yanaşmadım. Beni hedef almalarını, merkez ilişkisi, Parti Önderliği ile ilişki, onlara açıktan tavır koyma vb. tali nedenlere bağladım. Onların bana yönelimlerini değerlendirme, nedenlerini bir yönüyle de benim olumsuz üslup ve bireyselliğime bağlama eğilimine tepki ve öfke duydum; her şeyi ile açığa çıkmış, bu kadar zarar vermiş bu unsurlara taviz verme, onlara bu temelde bir prim verme ve uyuşma eğilimi olarak değerlendirdim ve buna karşı açık tavır aldım. II. Kongre sürecinde Süleyman ve Semir'in çabalarına karşı Partinin tedbirli ve ihtiyatlı yaklaşımını hep taviz olarak algıladım. Bu nedenle hem Kongre sürecinde görev alma ve hem de Kongre sonrasında bunların tutumlarını dayatmaları karşısında merkezde görev alma konularında görev almama ve çekilme biçiminde protestolarda bulundum. Parti Önderliğinin yaklaşımını "dengecilik" olarak değerlendirdim ve bunu açıkça ifade ettim. Bütün bunları ben, Partiyi en iyi ve en kararlı savunma adına yaptım. Ama, bugün ortaya çıkmış gerçekler temelinde ve sınıf gerçeklikleri zemininde durumu değerlendirdiğimde, "Kraldan daha kralcı" bu tavır ve yaklaşımların Parti anlayışı, yaklaşımları, çıkarları ve dönemin gerçekleriyle bağdaşmadığını görüyor ve anlıyorum. O dönem bana yönelik olarak ortaya konulan eleştirileri belirgin üslupsuzluk ve hatalarımı sınırlı biçimde kabul etmekle birlikte; birincisi bu eleştirilerin sözkonusu grubun yarattığı ortam nedeniyle yapıldığına inandığım, ikincisi, Parti içi mücadeleye sınıf perspektifleri ile bakmadığım için katılmadım ve kabul etmedim.

1983'te Avrupa'ya yeniden görevlendirildiğimde bu duygu ve düşüncelerle isteksizlik gösterdim ve Parti Önderliğinin uyarılarına rağmen, Semir'in geliştirdiği provokasyon ortamına benzer hatalar ve olumsuzluklarımla aynı biçimde düştüm. Sorunun, geniş bir kesimi etkiler hale gelmesinde, müdahale işinde görevlendirilmiş olduğumuz süreçte üslupsuzluk ve yöntemsizliklerimle; ya da Parti dışı bireysel üslup ve yöntemlerimle önemli olumsuz pay sahibi oldum. Daha önceki gelişmelerin etkisiyle duygusal, kırıcı ve öfkeli davrandım. Kongrede ortaya konulmuş, ancak benim önyargı ile benimsemediğim Parti yaklaşımı yerine, daha çok kendi hesaplamacı üslup ve anlayışımı uyguladım.

1983-84 yıllarında Partinin tasfiyeci-provokasyon hareketini değerlendirip, müdahale eden bizlerin tavrını çok yönlü olarak eleştirdiğinde, bu durumu iki tavırla karşıladım. Birincisi, Semir provokasyonunun tümüyle ortaya çıkarılıp etkisiz hale getirilmesinde, beni ve önemli oranda merkezi hedef alan saldırılarını, yıkıcı ve yıpratıcı çabalarını, "bizim de eleştirilerimiz vardır, eleştiriyoruz" gibi bir tavır konulmasını kabul edemedim. Eleştirilmesi gereken yanlarımız olduğunu görüyordum, ancak bunun farklı bir platformda ve farklı bir düzeyde yapılması görüşündeydim, eleştirilerin onlarınkiyle birleştirilmesini doğru bulmuyordum. İkincisi ise, durumların, **"Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz"**, **"Bozgunculuğa ve Yıkıcılığa Karşı Parti Birliğini Yükseltelim"** broşürlerinde derinliğine, ve kaynaklarıyla çok yönlü olarak ortaya konulması karşısında ilk defa olarak kendi durumum üzerinde düşünmeye başladım. Bu döneme kadar yetersiz ve olumsuz yapılara yönelik olarak yapılan eleştirileri genellikle de, olumsuzlukları ortaya çıkmış belli kişi ve yapıların şahsında ele aldığım için, kendim için gereken sonuçları çıkardım. II. Kongre döneminde, durumlara ihtiyatsız, doğru ve yeterli bir üslupla yaklaşmadığım yolunda bir eleştiriye belli oranda uğramıştım; fakat gerçek bir eleştiriye çok yönlü ve ciddi olarak hem Parti Önderliği ve hem de belli bir kadro topluluğu tarafından bu dönemde uğradım. "Ağaçlardan ormanı görmemek" tavrına benzer çok çeşitli tali nedenlere, tavır ve eğilimlere, bireysel etkenlere takılıp kalarak bu yönelimi kabul etmekte zorlandım. Tepkici, isyankar ve inatçı bir tavırla gergin ve çatışmacı bir konum sergiledim. Bu önyargılı ve savunmacı tutumum nedeni ile dönemden ve süreçten çıkarmam gereken sonuçları ve dersleri yeterince çıkarmadım, Partinin çıkardıklarını ise yine aynı biçimde yeterince kabullenip önemsemedim. Dönem boyunca yer aldığım yayın biriminde, bir birimin kollektif planlaması ve çalışma sistemi içinde değil, daha çok bireysel tarzda redaksiyon, çeşitli yazılar yazma, yayınların içerik ve kapsamını belirlemede öneri ve belli uygulamalarla bilinen bir faaliyet içinde oldum. Parti çizgisinin teorik ve siyasal alanda yanlış ve yetersiz yorumuna karşı her zaman duyarlı ve nisbeten yeterli bir tutum ve yaklaşımla tavır koydum ve bu alanda Partiyle hiçbir zaman aramda bir sorun çıkmadı. Ama çalışma tempom ağır, yeterli disiplin ve düzenlilikten uzak, kollektif bir güce ulaşması gerekirken bireyseldi. Birlikte çalıştığım arkadaşlara, ve Parti kadrolarına karşı yaklaşımım Parti ölçüleri temelinde değil, daha çok bireysel ölçülerimle seçmeci özellikteydi. Bir başka deyişle birçok bakımdan gelişmiş ve yetkinleşmiş, ya da kendini öyle gösterenlerle, devrimcilik öncesi, özel arkadaşlıkların uzantısı olan bir anlayışla yakın ilişkiler içinde ve adeta bununla tatmin olup yetiniyor; geri kalan kadro kesimine karşı görev sorumluluklarımı yerine getirmiyor veya tersinden yetersiz, olumsuz tutum, örnek ve üsluplar sergiliyordum. Eğitimlerine karşı çabam yetersizdi, bunun, bana doğrudan böyle bir görev verilsin ya da verilmesin, mücadelenin her alanında yerine getirmem gereken, konumum ve devrimciliğin gereklerinden kaynaklanan asli bir görevim olduğunu düşünmedim. Onlara karşı devrimci eğitim ve yönetim sanatının, Parti gerçekliğinin tersine olan ve mahkum edilmiş bulunan bir tarzla, ya öğretmence ya da amirce yaklaştım, her alanda yetkinlikten çok, kuru dayatmalar, kural hatırlatmalar ve yetkilerle yürümeye çalıştım.

Önderliğe karşı tavrım, Kürdistan halkının tarihinde doğmuş tek devrimci otorite, müstesna bir güç ve konuma yaklaşma ölçü ve anlayışı içinde değil, daha çok kişi düzeyinde yaklaşım ve ilişki anlayışı içinde oldum. Kişi olarak çok büyük saygı, güven ve bağlılıkla sahip çıkılması zorunluluğunu tartışmıyorum. Bu da tarihi olarak birçok yönden gerçekleşmiş ve hakkettiği yere oturmuştur. İşaret etmek istediğim husus, bir olguya kurum olarak yaklaşmak ayrı, daha çok kişi olarak yaklaşmak ayrıdır. Partileşme mücadelesinde bu sorun, yeri ve önemi belirgin olan ve Parti Önderliğinin bizzat üzerinde uzun boylu durmak zorunda kaldığı bir sorundur. İlk defa **"PKK'de Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz"** broşüründe genişçe yer verdiği ve yedi madde halinde değerlendirdiği **"Parti Önderliğine doğru yaklaşım sorunu"**nu, daha sonra da talimat ve konuşmalarında sıkça işlemiştir. Bu, içinden geldiğimiz ülke ve toplum gerçeğinden ötürü bu alanda ancak aile, kabile, aşiret ve dinsel, ya da devlet ve temsilcisi kurumları görülüp tanınabildiği, önderlik olayına da kurum ve uygulama olarak, bu konularda devrimci anlayış ve ölçüleri gerektiği gibi özümsemeyince, objektif etkilenmelerle geleneksel ve olumsuz ölçülerle yaklaşıldığı için böyle olmaktadır. Benim yaklaşımım da önderlik olayına genelde, özelde de Parti Önderliğine karşı, tüm bilincime rağmen bu yanılgılı ve olumsuz yaklaşım ve çerçeve içinde olmuştur. Onu, yukarıda da belirttiğim gibi, özünde bir kurum olarak değil, daha çok bir arkadaş, yakın veya aile büyüğü gibi görme; ilişki ve yaklaşımlarda bu etkilenme ile hareket etme, ya ilgiyle yetinme, ya tepkiye yönelme, adeta ölçüsüzlüklerin rahatlıkla sergilenebileceği güvenilir bir alan, hoşgörülü bir aile ortamı gibi görme ve anlama olumsuzluğunu sergiledim. Bu durum, tamamen yetişme özelliklerim, kişilik yapısı ve içinden geldiğim sosyal yapının izlerini dile getiren, devrim ve örgüt olayına yanlış yaklaşmış, yine bunlara inanç ve bağlılığın yetersiz ve yanlış şekillendiğinin Parti Önderliğine yaklaşımda en üst düzeyde dile gelen dolaysız kanıtlarıdır.

Elbette ki bu durum, bütün süreçler boyunca Parti Önderliği ve Partiyi en çok zorlayan bir durum olmuş, onu yıpratma çabalarına zemin teşkil etmiştir. Siyasi istismar konusu yapılmak istenen bu konuda hareketi güçsüz düşürme çabalarına karşı özellikle benim bu alanda son derece yetkin, olgun, sabırlı ve Parti kişiliği ile ölçülerini iyi özümseyip temsil etme konumunda bulunmam hem bir zorunluluk ve hem de bu yönlü saldırıları etkisiz kılmakta en önemli tedbirlerden biriydi. Ancak daha önce özelliklerine değindiğim kişilik yapısı, biçimlenme özellikleri ve bunu yaratan çeşitli etkilenmeler altında, bu da içinde olmak üzere, içinde yer aldığım ve karşı karşıya bulunduğum olgulara bu değerlendirme ve ölçülerle yaklaşmadım. Bende mevcut olanların ve bildiklerimin doğru olduğuna inandım, bu konuda uygulamada da inatçı ve başına buyruk davrandım. Diğer konularda ve alanlarda olduğu gibi ve onlardan da önde bu alanda içine düştüğüm yetmezlik ve olumsuzluklar bir artniyetin, bireysel veya başka bazı hesapların ürünü değil; dönüştürülmeyen, Partiyle bütünleşmeyen yapının objektif olarak taşınan olumsuzluklarının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu yapıyı bilinçli olarak Parti Önderliğine dayatma anlayış ve çabasında olmadım. Yapımı savunmakta, buna yönelmemekte ısrarlı ve inatçı davrandım. Ancak objektif olarak bu anlama gelse de, herhangi bir sınıf, güç veya kurumun Parti içinde sözcülüğünü yapma, temsil etme ve sürdürme bilincinde, bilinçli tavrında olmadım. Yanılgılarımın etkisi altında olumsuzluğun nedenlerini çeşitli dış olgulara bağladım ve bu noktada devrimci ve Partili ölçüler içinde olmadım. Ancak artık açığa çıkmıştır ki bunlar niyetlerdir, yanılgılı yaklaşımlar ve önyargılardır. Gerçek olan ise objektif anlamda da olsa, Parti dışı mücadeleye, önderliğe, halkın davası ve bir devrimci olarak ele aldığım konumdan bizzat kendime büyük zararlar veren bir durumu ve konumu uzun süre yaşadığımdır. Yine bunu, proleter devrimci bir partide farklı ve ona düşman bir sınıf kişiliğinin etkilerini yaşatarak yaptığımdır.

1984-85 yıllarında ülkede, sınır alanlarında görevlendirildiğim ve bir özeleştiri süreci olarak yaşamam gereken dönemde de yukarıda belirttiğim olumsuzluklar altında gerekli çözümlemeyi yapamadım ve tali bazı etkenler altında çözümsüzlüğü daha derinden yaşamaya başladım. 1986 yılında Kongreye doğru giderken bu ve benzeri konumların köklü çözümünün dayatılması, Partiyle bağının kesilmesi kararlılığı dayatılınca, tartışmacı ve gergin durumum, birçok bakımdan Parti ve Önderlikle çatışmaya dönüştü. Yapısal köklü dönüşüm temelinde Partiyle ilişki doğru dayatması karşısında, Partiyle ilişkilerin kesilmesi ihtimalinden ciddi biçimde olumsuz etkilendim, nedenlerini başka sorunlara bağladım ve bu yönlü görüş ve yaklaşımımı tartışmaya başladım. Bu tartışmayı, çeşitli karşı eleştirilerle birlikte Parti Önderliği önünde olduğu gibi, ondan ayrı gayrı-resmi olarak da bireysel olarak yaptım. Bu durum, Parti birliğine zarar veren, Kongre süreci ve platformları olumsuz etkileme özelliği olan zararlı ve tehlikeli bir gelişme olarak belirdi ve değerlendirildi. Şüphesiz ki bu durum karşısında Parti, nedenleri ve sonuçları ağır da olsa, her şeyin üstünde tutulması gereken Parti birliğini esas alarak bu gelişmenin üzerine gitti, durumun daha da olumsuz yöne gitmesini önlemek için gerekli gördüğü karar, tedbir ve uygulamalara yöneldi.

III. Kongre platformu, bu durumları ve konumumu birçok yönden değerlendirdi. Bu süreçte de sözkonusu tutumumu uzun denebilecek bir süre sürdürdüm. Ancak Partiyle yürümek istediğimi, karar ve yönelimlerine saygı duyduğumu, halkın iradesini temsil eden tek güç olarak gördüğüm için meşru olarak gördüğümü belirttim. Kongre platformu, kararlarında da somut olarak ortaya koyduğu gibi durumu ve konumumu Parti dışı olarak ilan ve mahkum etti. Doğru devrimci ve dürüst bir mücadele temelinde ve geçmiş yapının yenilmesi, Parti kişiliğine ulaşılmasına bağlı olarak, belli bir süre konulmasına rağmen, Partiye ulaşma yolunu kapatmadı. Nitekim Kongre sonrası uygulamalar, çabalarımda ortaya çıkan kimi yetersiz ve olumsuz durumların yol açtığı gecikmeye rağmen bu yönde oldu ve görev isteğime verilen olumlu karşılıkla, mücadele saflarında yer aldım.

Bu durumu kendi açımdan onbeş yıllık bir kayba rağmen bir yeniden doğuş olarak değerlendiriyorum. Benzer durumdaki her öge için de durumun böyle olduğu kanısındayım. Yaklaşık beş yıl merkezi görevler içinde yer aldığım süre boyunca, son olarak 1984-86 döneminde merkez uygulamaları ve yarattığı tahribatlar konusunda, özellikle III. Kongrede Parti Önderliğinin değerlendirmelerinde, yine öncesi ve sonrası talimatlarında yer alan Parti merkezine ilişkin belirlemelerinin hepsi benim için ve hem de fazlasıyla geçerlidir. Parti ve mücadele karşısında geçmiş konumumuz mahkum edilmesi gereken, hesabı verilmesi gereken, yetersiz, olumsuz ve suçlu bir konumdur. Ve nitekim gelişmeler de böyle olmuştur. Burada ölçü, karşısında özeleştiri ve yargılamanın yapılması gereken değerler, hiçbir kişide sıradan ölçüler ve konumu ne olursa olsun, soyutlanmış olarak kişi değildir ve olamaz. Bu yargılamalar, değerlendirme ve gerçek özeleştiriler, doğruluğu ve başarısı tartışmasız, denenmiş, doğru devrimci evrensel ilke ve ölçüler, Kürdistan'ın ülke, halk ve mücadele gerçekliği, Parti tarihi, gerçekleri ve ölçüleri, zindan direnişçilerinin yaşam ve mücadele pratikleri ve Parti Önderliğinin başarısı kanıtlanmış uygulama ve önderlik çizgisi karşısında ve onların şahsında halkımız ve devrim davamız karşısında yapılmaktadır.

Bundan sonraki süreçte, III. Kongrede ortaya çıkmış gerçekler ve alınan kararlar temelinde her alanda olduğu gibi özelde de kendi konumumda Parti iradesini esas alarak belirlenmiş hedeflere varmak için üzerime düşeni yapmak konusunda gereken her şeyi yapacağım. Yine bu temelde Partiye ulaşmak için bana tanınan fırsatı hayati olarak değerlendirerek ve tüm gücümü ortaya koyacağım.

Hiçbir şey mazlum Kürdistan ve dünya halklarının bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm davalarından daha değerli olamaz. Yine hiçbir şey bu davanın bir neferi ve öncü bir savaşçısı olmaktan daha onur verici olamaz.

Askerlik Yasasına İşlerlik Kazandırmak
YETKİN UYGULAMA GÜCÜNE ULAŞMAKLA MÜMKÜNDÜR

Dünyada eşine ender rastlanan vahşet ve barbarlık örneklerini sergileyen faşist Türk sömürgeciliğinin, emperyalizm ve bölge gericiliğinden aldığı destekle —işbirlikçilerini de dahil bütün güçlerini harekete geçirerek—, Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yenilgiye uğratmak için, dayattığı özel savaşına karşı, PKK'nin önderliğinde verilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, halkımızın tarihinde yeri tartışılmaz büyüklüğe sahip PKK III. Kongre kararları üzerinde yükselmektedir. Bütün askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel kurumlarını harekete geçirmesinin yanısıra, iç ve dış dayanaklarının desteğini de alarak en kabasından en incesine kadar, her çeşit yöntemle gün geçtikçe boyutlandırdığı özel savaşının ulusal kurtuluş mücadelemizi durduramadığını, düşmanın kendisi de itiraf etmektedir. Bırakalım mücadelenin durdurulmasını, gelişmelerin hızını dahi yavaşlatamayacak kadar acizlik içerisindedir. Büyük güç dengesizliğine karşılık, halkımızın silahlı güçleri, sömürgeci-faşist ordu birlikleriyle günlerce süren silahlı çatışmalara girmekte, bu çatışmalarda düşman onlarca kayıp verirken, devrimci güçler ya hiç kayıp vermemekte, ya da çok az kayıplarla küçümsenmeyecek başarılar sağlamaktadırlar. Son günlerde meydana gelen çatışmalar yalnız başına alınsa bile, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında düşmanın içine girdiği acizliği görmek mümkündür.

Yeni bir boyut ve hız kazanan ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçekleştirmekle karşı karşıya bulunduğu en temel görevlerden birisi de, **Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu**'nun örgütlendirilmesidir. Eğer, ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi ve zaferle taçlandırılması sağlanmak isteniyorsa, savaşın yürütülmesinde temel araç durumunda olan askeri gücün yaratılması şarttır. İşte bunun bir gereği olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yürütücü gücü PKK, III. Kongresi'nde çok yoğun tartışmalar sonucunda oybirliğiyle ARGK adıyla halkımızın silahlı gücünü örgütleme kararını almış ve aynı zamanda bu kararın pratik işlerliğini sağlayacak yasalarını da belirlemiştir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluşunu gerçekleştirmede esas alınacak yasalardan **Zorunlu Askerlik Yasası** karara bağlanarak günümüzde pratik uygulamaya sokulmuş bulunmaktadır. "PKK adam kaçırıyor" yaygarasıyla gizlenmek istenen bu yasanın bir gereği olarak, Kürdistan gençliğinin, Halk Kurtuluş Ordusu saflarına, savaştırılmak üzere alınması faaliyetidir. Gerçek böyleyken, düşmanın, "Adam kaçırıyorlar, PKK bununla ismini duyurmak istiyor" vb. açıklamalarda bulunması, gerçek olanın doğru bir biçimde kamuoyuna yansımasının önüne geçme faaliyetinden başka bir şey değildir. Kaldı ki, PKK'nin isim duyurmaya fazla ihtiyacı yoktur. Bütün engellere karşın, bugün tüm dünya PKK ve onun mücadelesini tartışıyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin olduğu gibi kamuoyuna yansımasının önüne geçmek amacıyla çarpıtma, yalan ve demagojinin yaygınca kullanılması durumu, herkes tarafından bilindiğinden, üzerinde fazla durmak gerekmemektedir. Doğruların tersyüz edilmeden kamuoyuna yansıtılması, kitlelere mücadele çağrısı olacağından dolayı gelişmelerin çarpıtılmadan açıklanması düşmandan beklenecek bir tutum değildir.

Üzerinde duracağımız husus, düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik uygulama ve muhtemel yönelimlerinden ziyade, Ordu kuruluş faaliyetlerini yürütürken içine girilen ve başarılarımızı zayıflatan hatalardır. Devrimcilik adına konuşan birçok gücün devrim karşıtı bir konumda, tasfiyecilik batağına boğazlarına kadar gömüldükleri ortadayken, azgın Türk sömürgeciliğine karşı yükseltilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bütün görkemliliğine ve başarılı gelişimine rağmen, çeşitli sorunlar çözüme kavuşturulurken hatalara düşülmektedir. Görülen hata ve eksiklikler başarı oranını zayıflatmakla kalmamakta, olumsuz etkileriyle zarar verici de olmaktadır. Devrimci güçlerin, en sıradan bir zaafını ustaca kullanmaya çalışan bir düşmanla karşı karşıya bulunmamız gerçeği, devrimcilerin mücadelede son derece duyarlı olduğu kadar yetkin bir faaliyet göstermelerini de gerektirmektedir. Kaldı ki, **dönemin devrimciliği, hatalara tahammül göstermeyi olanaksız kılan acımasız savaş ortamında gelişmektedir.** Girilen her hata çok pahalıya ödettiriliyor.

Büyük bir cesaret, fedakarlık ve kararlılıkla hayata geçirilen Partimizin III. Kongre kararlarının doğru bir uygulaması son derece önem arzederken, iki aylık süre içinde pratikte Askerlik Yasası'nın uygulanmasında hatalar ve eksiklikler içerisine girilmiştir. Siyasal zeminin durumunu, düşmanın uygulamalarını ve koşulları yeterince dikkate almayan, planlı hareket etme yönü zayıf ve aceleye getirilen pratik, sınırlı düzeyde başarılar sağlasa da, olumsuzluklara da yol açmıştır. En önemlisi de, düşmanın kullanabileceği bazı açıkları bırakılmasıdır. Bu açık, şu veya bu biçimde kaçanların düşman tarafından kullanılmak istenmesidir. Askerlik Yasası'nın ilk uygulama adımlarının atılması açısından, yüksek başarı önemlidir. Bir yerde ilk adımlar geleceği tayin etmede belirleyici nitelikteki rolünden dolayı ciddi hatalar ve yetersizliklerden kaçınmayı gerektirir. Bununla belirtilmek istenen, ilk uygulamalarda elde edilecek kesin başarının daha sonraki süreç boyunca yaratacağı olumlu etkidir. Her şeye karşın başarılı bir gelişme çizgisi tutturulsa da, ilk girilecek hatalar zorlamalar doğuracak, zaman ve çaba kaybına yol açacaktır.

Bugün Kürdistan üzerinde iki güç arasında büyük bir egemenlik savaşı yaşandığı bilinmektedir. Taraflardan birisi durumunda bulunan TC, iç ve dış gericiliği arkasına alarak tüm gücüyle Kürdistan üzerinde egemenliğini sürdürmek için bir özel savaş yürütürken; diğer taraf durumunda olan Kürdistan halkı, PKK önderliğinde Cephe ve silahlı Ordu örgütlenmesini yaratarak, ulusal kurtuluş savaşı ile ülkesi üzerinde egemen olma savaşı sürdürmektedir. Halkımız, bu haklı savaşımında dünya ilerici insanlığının desteğini de alarak, zafer yolunda ilerlemektedir. Kısacası taraflar, biri diğerini yenilgiye uğratmak ve zafer kazanmak için yapabilecekleri her şeyi, bütün güç ve olanaklarını ortaya koymaktadırlar. Birbirlerinin herhangi bir hatasını ve zaafını kendilerini güçlendirme amacıyla değerlendirmektedirler. Bu acımasız savaşta her iki tarafın aynı konumda olmadıkları açıktır. TC'nin haklı tarafı yokken, halkımızın temsilcisi PKK'nin mücadelesi tamamen haklıdır. Ancak, haklı bir davanın temsilcisi olmak mücadeleyi kazanmada esas ve temel bir öge olsa da tek başına zaferi kazanmak için yeterli değildir. Şayet gerekleri yerine getirilmezse, haklı olanın savaşı kaybetmesi mümkündür. Savaşı kazanmanın gereklerinden en önemlisi, halkı kazanmaktır. Açıktır ki, halkı yanına almak; aynı zamanda diğer tarafı halk desteğinden yoksun kılmak anlamına da gelir.

Haksız konumda olmasına rağmen, Türk sömürgecileri bir yandan halkı kazanmak için yoğun bir çaba içinde bulunurken, diğer yandan devrimci güçleri halk desteğinden soyutlamak için elinden geleni yapmaktadırlar. Öyle ki, bir tek insanımızı kazanabilmek için her yolu deneyerek muhakkak sonuç almaya çalışıyorlar. Bunun için de başta karşı-devrimci şiddet olmak üzere propaganda, ajitasyon, şantaj, açlığa mahkum etme, maddi çıkar sağlama vb. akla gelebilecek tüm yöntemler kullanılarak son derece yoğun bir çaba içindedirler. Yalan, demagoji, sahtekarlık ve her çeşit dayatıcı yollar kullanılıyor. Bunların yetmediği yerde katliam, baskı, işkence, sürgün, mecburi iskan ve diğer biçimlerde şiddet gündeme getiriliyor.

Kürdistan'da yaşayan ve biraz da gelişmeleri izleyen biri, faşist Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarında halkın yer almasının önüne geçmek amacıyla gösterdiği çabaları, rahatlıkla görebilir. Düşman, gittikçe bu yönlü çabalarını daha çok bilinçli duruma getiriyor. Ne kadar bilinçli bir çaba gösterse de, halkımızın, öz kurtuluş davasının yanında yer almasını önleyememektedir. Daha çok sempati duyma biçiminde de olsa, sayısı milyonlara varan kitle ulusal kurtuluş mücadelesinden yana tavır almaktadır. Bu sayı gün geçtikçe mücadelenin yarattığı bilinçlenme sonucunda büyümektedir. Buna rağmen halkın aktif bir biçimde mücadelenin yanında yer alan kesimi belli bir orandadır. Büyük çoğunluk potansiyel güç olma konumunu pek aşmış değildir.- Düşman, uygulamalarıyla bu durumun aşılmasını önlemeye çalışıyor. Aktif kesimleri mücadeleden koparmış, potansiyel güç konumunda bulunan kesimlerin aktif duruma gelmesini önleme ve hala geriliklerinden dolayı sempati düzeyinde de olsa bir tutum takınmayanların olduğu gibi kalmalarını sağlamak, yani halk kitlelerinin devrim karşıtı konumda tutulmasını gerçekleştirmek, düşmanın çabasıdır. Kısmen bilinçlenen ama daha çok sempatiyle mücadeleye bakan halk kitlelerinin bu konumlarını aşmalarını sağlamak, güncel olarak büyük bir önem taşır. Bu kesimi, aktif bir tutum içine itmek, ulusal kurtuluş mücadelesi açısından belirleyici bir yere sahiptir. Eğer geniş sempatizan kesimler aktif bir tutuma giremiyorlarsa, bunun başlıca iki nedeni vardır. Birincisi; siyasal ve örgütsel faaliyetin yetersizliği olurken, diğeri düşmanın yıldırıcı uygulamalarıdır. Silahlı mücadelenin geliştirilmesine bağlı bir biçimde siyasal ve örgütsel faaliyet bütünlüğü temelinde, Parti taktiğinin pratikte doğru uygulanması halinde, düşmanın tüm çabaları etkisiz kılınabilir ve kitlelerin potansiyel güç durumunu aşıp savaşa aktif katılımları gerçekleşebilir.

Bu noktada, doğru çalışma tarzı sorunu ortaya çıkar. Taktikte uyum gösteren, doğru ve yetkin bir çalışma tarzı, düşmanın, ne kadar bilinçli olursa olsun çabalarını etkisiz kılarak kitleleri ulusal kurtuluş saflarına seferber eder. Kitleleri mücadeleye seferber etmenin bir parçası olan gençliği, Halk Kurtuluş Ordusu'nun saflarında örgütleyerek savaşa kaldırmayı başarır. Ordu örgütlenmesinin temel bir yöntemi olarak Zorunlu Askerlik Yasası, beklenen rolü oynar ve çalışma tarzında belirli yetersizliklere düşülmemesi halinde, bu yasa, ordulaşmada çok güçlü gelişmeler yaratmanın en etkili yöntemi olur. Birkaç uygulama örneği, eylemsel faaliyetle birlikte doğru bir çalışma tarzının tutturulması durumunda başarılı sonuçların alınabileceğini göstermiştir. İsabetli yönelim sonucunda, Askerlik Yasası'nın; ilk elden sempati duyanları ve giderek durumları savaşmaya elverişli tüm insanlarımızı Ordu saflarına savaştırmada etkili bir yöntem olduğunu ortaya koymuştur.

Başta gençlik olmak üzere halkımızı, ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında, düşmana karşı aktif savaşır hale getirmek güncel görevimizdir. Bu görevi başardığımız oranda Kürdistan üzerinde iktidar gücü olabiliriz. Bir yandan halkın büyüyen katılımıyla yürütülen ve boyutlandırılan gerilla ile, sömürgeci egemenlik sistemi parçalanarak yerine devrimci güçlerin egemenliği tesis edilirken, diğer yandan Cephe ve Ordu örgütlenmesi geliştirilerek gerilla, yerel ayaklanmalar, büyük çaplı birliklerin yürüttüğü hareketli savaş, genel ayaklanma vb. savaş biçimlerinin koşullarını yaratıp bir bütün olarak kurtuluş yolunda ilerleyebiliriz.

Yabancı egemenlik altında olup da kurtuluşlarını gerçekleştiren halkların deneyimlerinde görüldüğü gibi, savaş ve halkın kazanılması içiçe geliştirilmesi zorunluluğu vardır. Savaş geliştirildiği oranda halkı kazanmak, halk kazanıldığı oranda savaşı geliştirmek olanaklı olabilir. Bu gerçeklik ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından daha çok yakıcıdır. Deneyim ve tecrübeler, Kürdistan'da savaş yürütülmeden ulusal kurtuluş için en küçük bir ilerlemenin dahi sağlanamayacağını çok açık bir biçimde kanıtlamıştır. Yine kazanımları korumak, yeni mevziler elde etmek, bunun için de TC ve işbirlikçi güçlerin saldırılarını sonuçsuz bırakmanın, ancak halkın güçlü desteğiyle mümkün olduğunu mücadele pratiğimizin deneyim ve tecrübelerinde görebiliyoruz.

Düşmanımız iç ve dış dayanaklarından aldığı destekle, gücünü sonuna kadar kullanarak ülkemiz üzerinde egemenliğini devam ettirmek için çok yönlü bir mücadele yürütmekte, bunun için de halkın, ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında yerini almasının önüne geçmeye özel bir önem vermektedir. Bu durum karşısında devrimci güçler, bilinçli olduğu kadar yoğun bir faaliyetle halkı kazanmak durumundadırlar. Halkın tüm kesimlerini kazanma faaliyeti, düşmanın bu yönlü çabasını etkisizleştirerek gelişeceğinden, bilinçli, duyarlı ve örgütlü olmayı gerektirir. Uzun bir geçmişe dayanan yabancı egemenliğin yaratmış olduğu tahribatların etkisinin kırılmasında ileri gelişmeler sağlanmış olmasına karşılık, hala halkımızın çıkarlarına sahip çıkma çabası yetersizdir. Geçmiş tahribatların etkisi önemli derecede sürmektedir. Gerek geçmişten devralınan olumsuzluklar, gerekse düşmanın günlük sistemli çalışmaları, halkı ulusal kurtuluş için bilinçlendirme, örgütleme ve savaştırma faaliyetinin özenle yürütülmesini dayatmaktadır.

Örgütsel ifadesini, Cephe ve Ordu örgütlenmesinde bulan halkın kazanılması, birçok yöntemin kullanılmasını gerektirir. Başvurulacak bazı yöntemlerin temel olanlarının yanında tali olanları da vardır; temel yöntemler etkili olmalarına bağlı olarak kullanılmaya gidilir. Bunun içindir ki, Halk Kurtuluş Ordusu saflarında, özellikleri savaşmaya uygunluk gösteren her Kürdistanlının askerlik görevini yerine getirmede Zorunlu Askerlik Yasası çıkarılmış ve bu yasa temelinde askere alma işlemi yürütülmektedir. Askerlik Yasası, Ordulaşmada tek yöntem olmamakla birlikte, doğru bir çalışma tarzıyla pratiğe geçirilmesi halinde etkili yöntem olacağı birkaç uygulama örneğinde görülmüştür. Aksi halde zararlı sonuçların ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Doğru bir uygulama, nasıl bir yaklaşım üzerinde geliştirilmelidir? Çok iyi biliyoruz ki tarih boyunca halkımız, büyük çoğunlukla yabancı egemen güçlerin yasalarıyla yönetilmiş, öz çıkarları yansıtan yasalara fazla tanık olmamıştır. Bundan dolayı da yasa denilince hep kendisinden bazı şeylerin alınacağına inanmıştır. Bir itaat olayı

gelişmişse de, hiçbir zaman gönüllü itaatten söz edilemez. Zorla, kanla, baskıyla yasaları kabul etmiştir. Bir kez kabul ettikten sonra da, kader diye körcesine uyum göstermiştir. Bilinçli ve gönüllü bir uyum aramak, tarihsel gerçeklerden habersiz olmakla mümkündür. Türk hakim sınıflarının sömürgeci egemenliği döneminde, tam bir keyfiyetle yapılan uygulamalar karşısında, yasalara gönüllü bir uyumu aramak dahi saçmalıktır. Yasa denilen kuralları böyle ele alan halkımızın, kendi öz kurtuluş davası için konulan yasalara hemen uyum göstermesi beklenemez. Kavradığı oranda uyum sağlayacaktır. İlk elden güçlü bir uyum beklememek gerekir. Dolayısıyla Zorunlu Askerlik Yasası'na karşı ortaya çıkacak ilgi zayıflığı ve tepki karşısında geriye adım atmak doğru değildir. Her şeye karşın ısrarlı olmak, takınılacak tek doğru tutumdur.

Genel olarak bir yasa ve kurala işlerlik kazandırmak için yaptırım gücüne sahip olmak şarttır. Yaptırım gücü durumuna gelmeden halkın çıkarını da yansıtsa, yasa ve kurallara işlerlik kazandırılamaz. Bugün ulusal kurtuluş hareketimiz belli oranda yaptırım gücüne ulaşmıştır. Daha güçlü bir yaptırım gücü haline gelecek sömürgeci egemenliğin zayıflatılmasına bağlıdır. Düşmanın askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel egemenliği yıkıldığı oranda böylesi bir gelişme sağlanacaktır. Sömürgeci otoritenin kırılmasına bağlı olarak devrimin otoritesi gelişecektir. Açıktır ki, bu da silahlı mücadele temelinde diğer mücadele biçimlerinin bütünlüğüyle sağlanacaktır. Devrimci halk otoritesi güçlendiği oranda devrimci güçlerin yaptırım gücü artacak ve konulan yasalar işlerliğe kavuşacaktır. Bunlar, Askerlik Yasası'na işlerlik kazandırmak için de geçerlidir. Otorite olunduğu kadarıyla sonuç alabiliriz. Yaptırım gücümüzü aşan düzeyde uygulamalarda bulunmak, yarardan çok zarar getirecektir. Bir anlamda kendi elimizle yasanın işlerliğini baltalamış oluruz. Bu açıdan Zorunlu Askerlik Yasası'nı uygularken, yaptırım gücümüzü aşan uygulamalardan kaçınılmalıdır. Düşman otoritesinin yerine devrimci otoritenin gelişimi, uyum içinde yasanın uygulama alanını genişletmek önemlidir. Aksi halde, zararlı sonuçlarla karşılaşmamız kaçınılmazdır. Dayatıcılık, ortamın elverişliliği halinde sonuç verir. Diğer durumlarda sadece kitlelerin uzaklaşması sonucunu doğurur; düşmana, faaliyetlerinde sonuç alma zemini yaratılmış olur. Faaliyetlerini tamamen bilinçlice geliştirmek zorunda olan devrimciler, sonuç vermeyen, ya da gelişme yaratmayan bir çaba içinde olamayacaklarına göre, iş olsun diye uygulamada bulunamazlar.

Yaptırım gücünden anlaşılması gereken; ideolojik, politik, askeri ve örgütsel alanda kitleler üzerindeki etkinliktir. Geçmiş mücadele sürecinde, Kürdistan çapında halkta geniş bir sempati oluşmasına karşılık, güçlü yaptırım gücü haline gelemediğimiz bilinmektedir. Bunun nedeni, o bilinen yanlış anlayışlardan dolayı ideolojik, politik, askeri ve örgütsel faaliyetimizin yetersiz kalmasıdır. Bunun için de, halktaki sempati, maddi güce dönüştürülememiştir. Bilindiği gibi, pek de kısa sayılmayacak mücadele geçmişimiz sempatinin ötesinde, halkın küçümsenmeyecek bir kesiminde önemli bilinç birikimi yaratmıştır. Silahlı mücadele temelinde diğer mücadele biçimleriyle etkinliğimizi kurabilseydik, başta belirttiğimiz kesim olmak üzere, mücadeleye yoğun olarak aktif katılım sağlamamak için hiçbir neden yoktur. Bu açıdan, içinde bulunduğumuz dönemde gerillanın etrafında siyasal ve örgütsel faaliyete ağırlık vermek büyük öneme sahiptir. Bir yandan düşmanın her çeşit hedefi dövülürken, diğer taraftan siyasal ve örgütsel faaliyetle ulusal kurtuluş mücadelemizin etkinliği artar. Gelişen etkinlik beraberinde faaliyetin başarısını da getirir. Böylece, genel Askerlik Yasası'nın uygulanması, gerekse diğer yöntemlerimiz beklenen sonuçları doğurur.

Zorunlu Askerlik Yasası'nın uygulanmasında, siyasal zeminin durumunu gözönünde bulundurmamazlık edemeyiz. Bugün Kürdistan çapında halkın üzerinde güçlü etkimizin bulunduğu ortadadır. Bir avuç işbirlikçi ve hain dışında, ister kırsal alanda, isterse şehirlerde olsun halkın büyük çoğunluğu ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi altındadır. Ve bu etkinin giderek büyüdüğünü belirtmek, gerçeğin kendisini ifade etmektir. Salt bir etki olayı biçiminde değil, çeşitli aşamalardan geçen mücadele sürecinde, kimi alanlarda daha derin, kimi alanlarda ise derinliği az da olsa ulusal kurtuluş siyasetinin bilince çıkarılması sözkonusudur. Bunun dışında yurtsever duygularından dolayı geniş halk kesimlerinin giderek artan sempatisi vardır. Bütün bu gelişmelere, bir de düşmanın önemli oranda teşhir olması eklenince, halkın geniş kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesine aktif katılımının şağlanmasında, geniş ve güçlü bir siyasal zeminin bulunduğunu belirtebiliriz. Gençlik kesiminin ARGK saflarında örgütlendirilip savaştırılmasını amaçlayan Askerlik Yasası'nın uygulanmasında bu siyasal zemin temel alınırken, siyasal etkinliğimizin derinlik durumu dikkate alınmadan her yerde uygulama içinde olmayacağız anlamına gelmez. Uygulamada nasıl ki, genel siyasal etkinlik gerçeğini gözönünde bulunduruyorsak, aynı zamanda siyasal etkinliğimizin seviyesini de dikkate alma zorunluluğumuz vardır. Açıktır ki, ilk elden askerlik işlemlerine tabi tutacağımız kesimler, siyasal bilincin ve dolayısıyla devrimci güçlerin etkisinin güçlü olduğu kesimlerdir. Devrimci güçlerin büyümesine ve örgütlenmesine bağlı olarak uygulama alanının genişletilmesi en sağlık yoldur.

Siyasal bilinç etkeni dışında askere alma işleminde, önemle dikkate alınması gereken bir diğer etken de, sınıfsal kökendir. Ulusal kurtuluşta en başta çıkar sağlayacak sınıfların emekçi sınıflar olduğu açıktır. Devrimin stratejisi, her sınıfın devrim karşısındaki konumunu, mücadelede oynayacakları rolü açık ve netçe belirlemiştir. Varlıklı sınıflardan feodal-komprador sınıfı, devrimin ortadan kaldırması gereken bir hedefi olurken, ikincil planda kalan zengin köylülük, ticaret burjuvazisinin özelliklerini taşıyan unsurlar, bürokrat kesimler vb. son derece tutarsızdırlar. Giderek boyutlanan savaş ortamında daha fazla kim ağır basarsa onlardan yana tutum takınmaları, bu varlıklı kesimlerin içine girecekleri esas tutumdur. Ulusal özümsemeye en fazla uğramalarından hareketle, bu kesimlerin savaşın ileri aşamalarına kadar ağırlıklı olarak düşmandan yana bir tutumu esas alacaklarını söylebiliriz. Bu belirlemeler, devrimci güçler lehine bazı farklılıklar göstermek kaydıyla, genelde küçük-burjuvazi, özelde ise kent küçük-burjuvazisi için de geçerlidir. Bu durumda sınıfsal açıdan dayanacağımız zemin, emekçi halktır. Devrimimizin karakteri ve ulusal kurtuluş savaşımızın biçimi, esas alacağımız kitle zemininin, yoksul köylülük ve ve proletarya olacağını ortaya koyar. Bu, diğer halk kategorisi içinde yer alan kesimleri dıştalamamız gerektiği sonucunu çıkarmamızı getirmez. Yoksul emekçi kitlelerin esas alınması kaydıyla devrimci mücadelenin her döneminde, diğer kesimlerin kazanılması faaliyeti, ulusal kurtuluş siyasetinin bir gereğidir. Tutarsız ve kaypaktır diye, yoksul emekçi kitleler dışında kalan halk kesimlerini dıştalamak sekterizmdir. Böylesi tutum, ulusal kurtuluş mücadelesinin sosyal zeminini daraltır, bu da, düşmana güç kazandırır.

Ulusal kurtuluş siyaseti; olabildiğince düşman cephesini zayıflatmak, kazanılması gereken herkesi kazanmak, eğer kazanılamıyorsa tarafsızlaştırmayı esas aldığından, buna rağmen kitle politikasında girilecek sekter tutumlar sadece düşmanın güç kazanmasını getirir. Kazanacağım diye çabamızı en tutarsız kesimler üzerinde yoğunlaştırmak, beraberinde ulusal kurtuluş mücadelesinin dayandırılması gereken kitleleri kazanma faaliyetini zayıflatacağı için doğru değildir. Kitleleri kazanma faaliyetinde; hata yapmamak için, devrimin siyasal ve askeri stratejisinde belirlenen, halkın çeşitli kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesinde oynayacakları rolü, sürekli hareket noktası olarak ele almalıyız. Bu durumda, hangi kesime ne kadar ağırlık verilmesi gerektiği konusunda ciddi hatalara düşmenin önüne geçmiş oluruz. Görüntülerin bizi hatalara sürüklemesi sözkonusu olmayacaktır. Düşmanın kitlelerle oynaması sonucunda, geliştirdiği komploları erkenden tespit etmek ve sonuçsuz bırakmak mümkün hale gelir.

Bu temel hususlar dışında, düşman faaliyetleri; yurtseverlik ögesi, ulusal inkarcılığın her biçiminin etkileri, aşiretçilik, kabile, aile ve diğer sosyal ve siyasal etkenler —Zorunlu Askerlik Yasası da dahil—, kitleleri kazanmada doğru bir pratik açısından önemle gözönünde bulundurulması gereken etkenlerdir. Herhangi bir etkeni dikkate almamak veya yeterli dikkate almamak, pratiğin sakatlığına yol açar. Hele Askerlik Yasası'nın yeniliği ve bundan kaynaklanan deneyim ve tecrübe noksanlığı uygulamada hassasiyetin daha çok gösterilmesini gerektirir. Hata yapmamak için hassas olayım derken atıl kalınmamalı ve kararsızlığa düşülmemelidir. Uygulamanın başarısını arttırmak amacıyla doğru karara varmanın gereklerini yerine getirmeyi, eylemde cesaretli olmanın önüne çıkarılmamalıdır. Doğru kararlara ulaşmak, eylemde cesur olmakla birleştirildiğinde başarı mümkündür.

Askerlik Yasası gereği, ARGK saflarına alınan savaşçı adayların, savaşa güçlü katılımlarını sağlamak için eğitim unsuru gündeme gelir. Belli bir bilince dayansa da, esas olarak dayatma sonucunda alınan adayların intibaklarını sağlamak ve gönüllü savaşmalarını gerçekleştirmede eğitim belirleyici role sahiptir. Askeri eğitim, savaşçı adaylarına nasıl savaşacaklarını kavratırken, siyasal bilinç vermeyi amaçlayan siyasi eğitim; onlarda var olan gönülsüzlüğün tüm belirtilerini giderir. Asker yaratma işleminin en önemli bir süreci olarak eğitim, tamamlayıcı bir öneme sahiptir. Diğer işlemler doğru olsa bile, eğer eğitim olayında yetersiz kalınırsa, bütün çabalar anlamsızlaşır. Kurallar ve bazı idari tedbirler, olsa olsa savaşçı adayını bir müddet saflarda tutmayı ve savaştırmayı sağlayabilir. Uzun erimli bir köklü çözüm getiremez. Bundan, kuralların ve idari tedbirlerin yersiz olduğu sonucu çıkmaz. Vurgulanmak istenen, savaşçı yetiştirme faaliyetinde, kalıcı çözüm için eğitimin şart olduğudur.

Askerlik Yasası'yla alınan savaşçı adaylarının durumu, tamamen gönüllülük temelinde katılanlardan farklılık gösterir. Bu farklılık, savaşa katılma konusunda karara varmadır. Bunun temelinde bilinç ve inanç ögesi yatar. Birisi ulusal kurtuluş savaşına katılma gerekliliğinin bilincine ulaşmışken, diğeri hala bundan uzaktır. Dayatma, ya da zorlama; ikincisinin, yani hala bir savaşçı konumunda mücadeleye katılmanın inanç ve bilincine ulaşmamış olanın katılımını sağlar. İşte bu farklılıktan dolayı, savaşçı adayının siyasal eğitiminde (yasanın uygulanmasıyla alınan adayların), bir de ulusal kurtuluş savaşına bir savaşçı konumuyla katılma gereği kavratılır. Bu durum; eğitim programını etkilediği gibi, aynı zamanda ilgilenme konusuna da daha çok özen göstermeyi beraberinde getirir. Kişinin karar vermesini sağlama gibi bir rolü yerine getirmesi nedeniyle, eğitim faaliyetinde belirtilen hususun basite alınacak tarafı yoktur. Savaşçının siyasal eğitiminde, bu hususun sürekli gözönünde bulundurulması gerekir.

Halk Ordusunun kuruluşunda, Zorunlu Askerlik Yasası uygulamasında, zorun rolü ve düzeyi doğru ele alınmalıdır. Zorunluluktan anlaşılması gereken, mücadelenin yaratacağı devrimci birikimi harekete geçirmektir. Halkın en dinamik kesiminin ulusal kurtuluş savaşının ön siperlerinde savaşmalarını sağlamaktır. Açık ki, zorun kendi başına ve çıplak bir uygulanışı, belirtilen rolü yerine getiremez. O, ancak ideolojik, siyasal, askeri ve örgütsel faaliyetin bütünlüğüne eşlik etmesi halinde anlam kazanır. Dürtücü ve harekete geçirici olabilir. Yabancı egemenlik altında geleceğini belirleme hakkından yoksun bırakılan halkımız, bağımsız karar veremez duruma getirilmiş, karar vermeyi hep başkasından bekleyen anlayışın esiri olmuştur. Karar vermesi gerektiği anda kararsızlık içinde, başkası tarafından dürtülmesini beklemiştir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle hızlı gelişmeler yaşamış olmasına karşılık, halkın içinde bulunduğu bu durum, tümüyle aşılmış değildir. Yoğun sempatiye ve ortaya çıkan siyasal bilinçlenmeye karşılık, halkın her kesiminde öz çıkarları gereği mücadeleye katılmak için karar verme konusunda, son derece kararsızlığın yaşandığını görmek mümkündür. İşte genç nüfusumuzu mücadeleye katma zorunluluğu, bu kararsızlığı kladıracak, güçlü devrimci birikimin aktifleşmesini sağlayacaktır. Nasıl ki düşman, karşıdevrimci zor ile halkın devrimci mücadeleye katılımını önlemek, kararsızlığı ve yılgınlığı geliştirmek istiyorsa; devrimci zor da, düşmanın zorunu etkisizleştirme temelinde tersi bir işlevi yerine getirmek durumundadır. Güven yaratma, cesaret ve karar verme işlevini görecektir. Devrimci zorun, halkı yıldırma ve sindirme gibi bir amacı kesinlikle yoktur. Bu duruma dönüşecek uygulamalar devrimci güçler tarafından kabul göremez; **siyasal, örgütsel faaliyetle birleşmeyen zorun, baskı aracına dönüşme durumu her zaman gündemdedir.** Bu açıdan halkın mücadeleye katılmasını sağlama faaliyetinde zorunluluk ögesinin, baskı aracına dönüşmemesi için siyasal ve örgütsel faaliyetin inatla sürdürülmesi gerekir. Askerlik Yasası'nı hayata geçirmede, zorunluluk ögesi siyasal ve örgütsel faaliyetle birlikte ele alınırken, aynı zamanda dozajı iyi ayarlanmalıdır. Dozajın düzeyini gelişmeler belirler, önceden bir belirlemeye gitmek veya belli ölçüler tayin etmek doğru değildir. Pratik gelişmeler sonucunda sürekli yaşanan değişiklikler, önceden konulan ölçüleri geçersiz kılar. Ama buna rağmen ölçüsüz hareket edilemez. Partinin anlayışı ve yaklaşımı içinde hareket edildiğinde, yanlışların içine düşmenin önüne geçilir, ve nerede nasıl davranacağımızın ölçüsünü tayin etmekte zorluk çekilmez.

"Bir parça özgür vatan toprağı yaratmak" şiarını gerçekleştirme yolunda ilerlerken, Parti taktiğinin kaba ve genel bir uygulaması değil, ustalık gerektiren yaratıcı uygulama, zafere ulaşmak için şarttır. İdeolojik, siyasal, askeri ve örgütsel alanlarda girilecek hatalar taktiği sakat bırakır. Mücadele biçimlerinden bazen biri, bazen diğeri öne geçse de bu, herhangi birinin ihmal edilmesini gerektirmez. Bir mücadele biçiminin ihmali, diğerinin de başarısızlığını getirir. Dolayısıyla tüm mücadele biçimleri arasında bütünlük sağlamak zorunludur. Yine faaliyet yürütürken, ister karar düzeyinde belirlenmiş olsun, isterse böyle bir belirleme olmasın çok çeşitlilik gösteren yol ve yöntemlere başvurulmasında tekdüzeliğe düşmemek gerekir. Temel olanla olmayan ayrımına gitmekle birlikte, devrimci gelişme yaratacağı oranda hepsi kullanılmalıdır. Elbette ki denenmiş olan temel yöntemler, en başta kullanmamız gerekenlerdir. Temel olsun veya olmasın yöntemin doğruluğu, gelişmelerle yaratılması için yetmez. Doğru yöntem yerinde ve zamanında kullanılmazsa, gelişme yaratamayacağı gibi, gerilemeye de yol açar. Belirlenmiş ve deneyim sonucu doğruluğu ispatlanmış bir yöntemin gelişme yaratması için, yerinde ve zamanında uygulanmasının yanısıra, Partinin çalışma tarzına göre bir çalışma içinde bulunmak vazgeçilmezdir.

Yeni dönemde, başarı üstüne başarı kazanan ve yenilgi kabul etmeyen pratiğin sahibi olmak için Partinin III. Kongre kararlarını ve doğru çalışma tarzını derinliğine kavramak, kişiliğimizden kaynaklanıp da mücadeleyi olumsuz yönden etkileyen proletarya dışı anlayışlara karşı, daha güçlü bir mücadele içinde bulunmak, tüm yakıcılığıyla ortadadır. Taktiğin yaratıcı uygulanmasının önünü tıkayan hatalardan arınmak, her eylemimizi PKK'nin III. Kongresi'nin zaferi kazanmış çözümleyici eleştirel yaklaşımlarıyla ele alarak, doğruyu egemen kılmaktan geçer. Hatalardan hızla arınıp, taktiğin yetkin uygulanması başardıkça ulusal kurtuluş savaşımız güçlenecek, zaferi yakınlaştıracaktır. Örgütsel inşası güçlenen Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun, sürekli gelişen ve boyutlanan ulusal kurtuluş savaşı karşısında sömürgeci-faşist ordu ve bütün dayanakları ardarda yıkılmaktan kurtulamayacaktır.

— Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun inşasını güçlendirme yolunda tüm yeteneklerimizi ayaklandıralım!
— Yaşasın Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK!
— Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk ordusu!

14.7.1987

Türk Basını ve İşbirlikçi Uzantıları...

Baştarafı 7. sayfada

vurmaktadır. Bunlar da Komkar, Kurdistan Press vb. işbirlikçi-reformist milliyetçilerle, Güney ve Doğu Kürdistan'ın otonom güçleri ve yayın organlarıdır. Komkar ve Kurdistan Press'in, PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlıkları Türk burjuva basınını süslüyor. Anlaşılan bu güçler de haber kaynağı olduklarından mutluluk duyuyorlar. Böylece Komkar ve Kurdistan Press'in asıl işlevleri ve kime düşman oldukları da net olarak ortaya çıkıyor.

Kaldı ki, bu işbirlikçi güçler de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine duydukları düşmanlığın hırçınlığı ile asıl kimliklerini kabul ediyorlar. Alenen ne olduğu belli Türk basınının yalan düzmece haberlerini temel alarak sinsi bir şekilde PKK'ye saldırarak, Türk basınının Genelkurmaylık kaynaklı işlevine ortak oluyorlar. Alacağımız bir iki alıntı, bu güçlerin işbirlikçi karakterini sergilemeye yetecektir.

Riya Azadi, Haziran '87:

"Sömürgeci-faşist rejim olayları bilinçli abartıyor... Gazete manşetlerine bakan bir kişi PKK'nin gerçekten Kürdistan'da çetin bir gerilla mücadelesi yaptığını, Türk devletini paniğe uğrattığını ve neredeyse Kürdistan halkını kurtarmakta olduğunu sanacaktır."

Kurdistan Press, 2 Eylül '87:

"TC burjuva basınında, daha sonra PKK yayınları ile doğrulanan haberler, tutuklanıp dökülen PKK üst düzey temsilcilerinin MİT'e verdiği bilgiler miydi? Yoksa, MİT bizzat PKK merkezine mi yerleşmişti? Devrimci çevrelerde ikinci alternatif daha ağır basıyordu. (...) Daha önce bazı hızlı gazeteciler de Irak'a girdiklerini iddia edip, PKK kamplarının ve orada eğitim gören insanların resimlerini yayınlamışlardı. Bir ulusal kurtuluş hareket, ne diye tümü illegal olan, hayati önemde gizlilik içinde bulunması gereken kamplarına burjuva gazetecilerini sokmaktaydı acaba! Militanlar, boy boy resimlerini ne diye çektirmekteydiler? Ne kadar gerçekti bunlar? Yoksa tümü ile MİT'in senaryoları içinde mi hareket edilmekteydi?.. TC basınının doğrudan MİT ve Genelkurmay kaynaklı yayınlarında, PKK'nın Suriye sınırını kullandığı, Suriye'den radyo yayını yaptığı... bol bol yazılmaktadır... Öte yandan PKK'nın İran'da Zeve diye adlandırılan bölgede Pasdarlarla işbirliği içinde olduğu da TC burjuva basınında resimlerle yayınlanmıştı. Bunlara ek olarak, KYP lideri Celal Talabani, henüz tekzip edilmeyen bir röportajında PKK kamplarının İran'da bulunduğunu açıklamıştı."

Asılsız iddia, hırçın bir kinle yüzlerini ve asıl kimliklerini sergileyen bu milliyetçi maskeli uşaklar; Türk MİT elemanlarına ve uydu burjuva basına taş çıkartacak sahtekarlıklar ve senaryolar diziyorlar. Kürt halkı ve Kürdistan'la hiçbir alakaları kalmayan, halk tarafından reddedilen, bu hain ruhlu uşaklar, Türk MİT'iyle aynı mesleği paylaştıklarını hiç gizlemiyorlar artık.

Hem bunlar, hem de Türk basını boş ata oynuyor. Kaynaklar güvensiz ve kalbtir. Türk burjuva basını da bunu biliyor. Bu nedenle de sahtekarlıklarına yenilerini ekliyor, aynılarını tekrarlayıp duruyor.

Bu defa Cumhuriyet'ten Tercüman'a kadar Türk basını, PKK'nin eroin ve silah kaçakçılığı yolunu çiziyor. Buna göre, bütün dünya PKK'nin açık yolları. Adnan Kaşıkçı gibi emperyalist silah tekellerinin pazarlamacılarını reisicumhurluk forsuyla karşılayan, Çankaya'da ağırlayan, silah tekelleri ve eroin pazarlamacılarıyla içiçe yaşayan ve kendisi en büyük çete olan Türk devletinin bu çehresini gizlemek peşinde olan Türk basını bu tür asılsız ve balon haberler, "PKK'nin helikopterleri oldu", "Mercedesli kurye" vb. yalanlarla, sadece sansasyon yaratmak istemiyor.

Basın ve asıl yönlendiricileri olan faşist Türk Genelkurmaylığı, PKK'nin artan silahlı ulusal kurtuluş gücünden ve uluslararası saygınlık, dayanışma ile bunun doğuracağı gelişmelerden korkuyor.

Basın faşist ordu çetelerinin durmadan köyleri yakmasına, zorunlu göçüne, yaşlı-çocuk Kürt insanlarını rastgele öldürmesini gizlemek ve faşist ordu birliklerinin muharebelerde ARGK karşısında bozgununu gizlemek için durmadan yeni yalanlar uyduruyor, senaryolar diziyor. Sıradan köylüyü gerilla, her tutukladığını bölücü, her katlettiğini komutan olarak gösteriyor. Pişmanlık Yasası'nın hazin pratiği, ve zindan direnişinin görkemliliği, ulus üzerindeki etkileri ortadayken, durmadan "bir gerilla daha —onların tabiriyle terörist— teslim oldu" denmektedir. Her nedense "güvenlik nedeniyle(!) isim açıklanmamaktadır." Bu da senaryoların sahteliğini açık ortaya koymaktadır.

Basın, köylü gençliğin, her yaşta insanımızın ARGK saflarına katılımını hazmedemekte, "köylü kaçırıldı" feryatları ile, halkımızın soylu kalkışını gölgelemeye çalışmaktadır.

Türk burjuva basını ve uzantısı durumuna gelen Kürt işbirlikçi milliyetçiliğin Türk Genelkurmaylık kaynaklı aşağılık marifetleri çoğaltılabilir

---

Basın bu çarpık, çağdışı açıklama ve saldırı furyası ile başta Türkiye halk kitleleri, Kürdistan halkı ve dünya devrimci-demokratik kamuoyunu şartlandırmak, PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini çarpıtmak ve gölgelemek istiyor.

Ancak, artık çok geç. Ne Kürdistan halkı, ne Türkiye emekçi kitleleri, ne de dünya kamuoyunun zerre kadar Türk basınına inancı kalmıştır. Her şeyden önce kitleler içinde bulundukları somut durum ve bilinçleri Türk basınına inanmamayı zorunlu kılmaktadır. Diğer yandan PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gerçekliği vardır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye emekçileri ve dünya halkları ile bağlarını kurmuştur. Kürt halkı artık, 1920'lerin durumunda değildir. Kürdistan halkı, her yerde yoğun bir bilinçlilik, örgütlenme ve mücadele içindedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK'nin basın, yayın, propaganda olanakları dayandığı haklı davanın verdiği güçle, Türk burjuva basını ve her türlü işbirlikçilerinin saldırı, yalan ve teşhirlerini altedecek güçtedir ve altediyor.

Sömürgeci basın bu karanlık çehresiyle olsa olsa kendini aldatabilir. Basının bu denli saldırı ve çarpıtmalarının ardındaki gerçek, Türk faşist sömürgeciliğinin çirkefliği, bunalımı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki çıkmazdır. "2000'e Doğru" ve "Yeni Gündem" vb. sözde ilerici burjuva organlarının daha ince çarpıtmaları, özerklik vb. yollarla işbirlikçilere açık kapı bırakması, yine doğrudan Türk Genelkurmaylığından kaynaklanan ve çöken gerçeklerini ifade eden bir başka gelişmedir.

Nitekim, bunca saldırı ve sansasyon haberleri arasında **M. Ali Birand'ın 27 Eylül 1987 tarihli Milliyet'te** her ne kadar kendi zekasıyla faşist orduya yeterli önlem almayı öneriyorsa da, diğer yandan basının şarlatanlığını kabul etmektedir. Şunları yazıyor "büyükelçi forslu" gazeteci(!):

"PKK, sıkıyönetimin kalkışı ve bölgenin güvenliği sivil yönetime verildiğinden bu yana saldırılarını arttırdı...

"Bu arada süper valimiz demeçler veriyor, hatta önümüzdeki yıl PKK'nın tamamen silineceğini açıklıyor. Bizce, bazı siyasilerimizin hatasını tekrarlıyor. Gereğinden fazla konuşmak ve fazla ümit vermek...

"... Son gelişmelere bakılınca, insan ister istemez, 'Askeri güvenlik kuvvetleri nerede? Sivil ve asker timler ne yapıyorlar?' gibi sorular soruyor kendi kendine...

"Adeta bir ölüm kalım savaşı veriyorlar (PKK, bn.). ***Eğer gerektiği duyarlıkla olayın üzerine gidilmez ve güvenliğin dışında alınması gereken diğer önlemler de uygulamaya sokulmazsa, bu seçim ve referandum karmaşasından başımızı kaldırıp etrafımıza baktığımızda iş işten geçmiş olduğunu görürüz ki çok yazık olur."***

Faşist sömürgeciliğin gönüllü diplomatı, "işin işten geçtiğini" kabul etmeyecektir kuşkusuz. Bu sorunun başka bir yönüdür.

Açıklamalarımız, Türk burjuva basınını gerçeklere davet etmeye, ahlaki kurallara uymaya davet etmeye yönelik değildir. Zira, Türk burjuva basını tarihi, kokuşmuşluğu, işbirlikçi tekellere bağımlılığı, faşist Genelkurmaylığın piyonları haline gelmiş olması vb. özelliklerinden dolayı, asgaride bile objektif ölçülere uyması beklenemez.

Türk burjuva basınına, kalemşörlerine, onlara kaynak olan ve onları kaynak alan Kürdistan işbirlikçi-milliyetçileri ve uşak yayıncılarına şunu tekrar hatırlatmak isteriz: Şahtekar hünerleriniz, faşizmin işbirlikçileri ve uyduları olduğunuzu gösteriyor. Kimsenin sizlere ve yazdıklarınıza inancı yoktur. Hiçbir çabanız ve karalamalarınız PKK'nin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin artan örgütsel, politik, eylemsel gerçeğini gölgeleyemez. Yıkılışa giden, Türk faşist sömürgeciliği ve onunla beraber sizler olmaktasınız.

Devrimci Pratiği Zayıflatan Anlayışlarla...

Baştarafı son sayfada

rumlar birçok alanda görülebilmektedir.

TC'nin taktiklerini sonuçsuz bırakan, devrimci gelişmeyi tıkanmaya uğratmadan hızlandıran pratiğin sergilenememesinde tasarrufçu, bireyci ve özerk anlayışların rolü esastır. Bu anlayışların varlığı oranında devrimci pratik zayıf düşmekte, düşmanın etkili olmasını getirmektedir. Bahis konusu anlayışlar aşılarak geniş katılımın gerçekleşmesi halinde her türlü yetmezlik giderilebilir. Çünkü, birçok görüşün tartışılıp değerlendirilmesi ile doğru tutum geliştirmek için uygun platformlar yaratılmıştır. Dar bir katılımla doğacak yetersiz yaklaşım ve tutumların ortamı zayıflatılmıştır. Buna rağmen ortaya çıkacak olumsuzlukların aşılması ortak sorumluluk nedeniyle, daha rahat olacaktır. Pratiğin dayattığı sorunlara çözüm getirecek pratik politika ve uygulama gücüne ulaşılır. Gerginlik, uyumsuzluk, tepki vb. gibi devrimci faaliyeti güçten düşüren tutumların, kendilerini konuşturmalarının ortamı doğmaz. Düşmanın çeşitlilik ve sürekli değişiklik gösteren taktiklerini, bu temelde yetkinleşen devrimci uygulama gücü ile karşılayarak en zor koşullarda başarı oranını güçlendirebilir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin sıcak pratiği içinde doğruluğu ve yaratma gücü kanıtlanmış Parti çizgisi ve taktiği, katılım olayının sağlandığı noktada işlerlik kazanacaktır. Sömürgeci egemenlik sisteminin darbelenmesi ve giderek ülkemizden parça parça sökülüp atılması hızlanacaktır. Bunun için de gerekli olan devrimin siyasi ve askeri ordulaşması büyüyecektir.

Ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesini zayıf düşüren, tıkanıklığa uğratan ve zorlayan anlayışlarla sağlıklı tarzda mücadele edilmeden, Parti çizgisinin ve taktiğinin pratikte temsilini gerektiren uygulama gücüne varılamaz. Dolayısıyla önem kazanan, yanlış anlayışlarla sağlıklı bir mücadelenin geliştirilmesidir. Böyle bir mücadele için dayanacağımız III. Kongre gerçekliği vardır. Partinin çözümlemeleri ve talimatları bu mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğine dair geniş perspektiflerin yanında pratik çözümleri de sunmuştur. Doğru kavrayış ve tutum, bizi fazla zorlanmadan çözüme götürecektir. Nitekim, III. Kongre ve sonrası yanlış anlayışlarla mücadelede sağlanan büyük başarılar, bunu kanıtlamaktadır. III. Kongre anlayışının temsil edilmesi durumunda, vurulan darbelerle pratik sahada da çökertilen yanlış anlayışların bazı alanlarda görülen etkileri de kırılacaktır.

9.8.1987

PKK Önderlik Gerçeği, Doğuşu ve Gelişim...

Baştarafı 16. sayfada

tarafında diğer ayakları ise, karşı taraftadır. İşte, özelliklerini bu şekilde tanımladığımız ortayolcu tipler de önderleşme önünde ciddi bir engel olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Güçlü ve yetkin bir önderliğe ulaşabilmek için bu hastalığı da tümden bünyeden söküp atmak gerekmektedir.

Parti Önderliği olarak, bütün bu engelleri ortadan kaldırmak için yürüttüğümüz çabalar bilinmektedir. Buna karşı, bazı ögelerin içerisine girdikleri durum ise kabul edilmeyecek bir durumdur. Bu tipler, biraz da ortamın yarattığı fırsatlardan yararlanarak, adeta tarihin bazılarına yürü ya kulum dediği gibi bir komut almışçasına biraz daha hızlı hareket ederek, her şeyi kendi tasarruflarına almaya çalıştılar. Böylesi bir tutumu hiçbir şekilde kabul edemeyeceğimiz çok açıktır. Hemen belirtelim, hatta bütün militanlar da bu nokta üzerine özenle durmalıdırlar: Parti mücadelemiz sonucu son derece önemli gelişmeler yarattığımız ve bunun da son derece önemli fırsatlar ortaya çıkardığı bilinmektedir. İşte, bütün bu gelişmelerin yaratıcıları, emek değerlerinin bir-iki tasarrufçu veya fırsatçı öge tarafından gaspedilmesine karşı sessiz kalamazlar. Nitekim, mevcut pratik örnekler bu durumu son derece net bir şekilde açığa koymaktadır.

Bugün bazı tipler ortaya çıkıyor ki, bütün olumsuz durumlarına rağmen, kendilerini partiye dayatarak, sonuç almak istiyorlar. Bir kez bu yoğun gelişme ortamında, eğer kişi büyük ahlakın, siyasal ve askeri komutanlığın temsilcisi olamazsa, kendisine ben önder oldum yakıştırmasını yapamaz. İşte bazı tipler var ki, bu özelliklerin çok uzağında bulunmalarına rağmen, "ben önder oldum ve beni böyle görün" demektedirler. Hatta, militanlar da bunların farkına varmayarak, bunlara doğru önder olarak yaklaştılar veya öyle gördüler.

Birçok arkadaşın ölçüleri son derece dar ve yüzeyseldir. Açık olarak bilinmeli ki, önderlik öyle yüzeysel yaklaşımlarla elde edilemez. Hele Kürdistan gibi bir ülkede bu derece geri özelliklerle önderlik yapmak mümkün değildir. Eğer bugün önderlik vaz geçilmez bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmışsa; bu yüksek ihtiyaç, beraberinde her türlü ölçüyü zorlar ve bilfiil engel olanları ise parçalar ve yerine daha sağlam ölçüleri koydurur. Bugün önderlik koşulları ve olanakları muazzam ölçülerde gelişmiştir. Bu nedenle arkadaşlar kolaylıkla eskiye ait ne kadar geri özellik varsa hepsini yırtıp atabilirler. Biz, arkadaşlardan çok büyük değerler yaratmalarını beklemiyoruz. Yapabilecekleri şeyi rahatlıkla gerçekleştirebileceklerdir. Yeter ki kendilerini davaya sonuna kadar versinler. Önderleşme konusunda Partinin bugün dayattığı düzeyi, bir 1975'lerde veya 80'lerde tutturmak belki de olanaksızdı. Ama bugün için aynı şeyler söylenemez. Bugün koşullar ve olanaklar eskiden çok farklıdır. Parti III. Kongremiz geçmişte yapılamayacak birçok şeyi bugün olanaklı kılmıştır. Bütün bu olanaklar ise sağlıklı bir çözümün aracı olarak kavranmalıdır.

Önderlik konusunda, militanların bir türlü istenilen düzeye ulaşamamalarının nedenlerini bu şekilde koyabiliriz. Bütün bu olumsuzlukları giderme temelinde, Parti ile doğru bir bütünleşmeyi yaşamak, yani Parti gerçeğine doğru bir katılımı gerçekleştirmek gerekmektedir. Şimdi, bu konu üzerinde durmak ve gerekli çözümlemeleri açmak istiyoruz.

DEVAM EDECEK

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Devrimci Pratiği Zayıflatan Anlayışlarla Mücadele Devrimci Savaşın Yükseltilmesinin Esasıdır

Kürdistan'da PKK önderliğinde ulusal kurtuluş uğruna direnen halkımız ile sömürgeci egemenliğini sürdürmek için çırpınan Türk devleti arasında tam bir savaş yaşanmakta; savaşan taraflar birbirlerine üstün gelmek için tüm güçlerini harekete geçirerek sonuç almaya çalışmaktadırlar. Halkımız, öncü güçleri vasıtasıyla sınırlı olanaklar dahilinde ulusal kurtuluş savaşını zafere götürmenin direngen çabası içindeyken, Türk sömürgecileri siyasi, ekonomik ve askeri olanaklarını sonuna kadar kullanarak savaşı kendi lehine sonuçlandırma faaliyetini çok geniş bir kapsam içerisinde yürütmektedirler. Taraflar son derece amansız davranmakta, karşı tarafın gösterdiği en sıradan bir zayıflıktan dahi yararlanmaktadırlar.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında zorlanan Türk sömürgecileri, Kürdistan üzerinde egemenliklerini sürdürme savaşını alınan önlemlerle güçlendirmeye çalışarak savaş taktiklerini de çeşitlendirmektedirler. Çözümsüzlüğün bir ürünü olarak gündeme sokulan önlemlerin ve savaş taktiklerinin etkisiz bırakılmasının öyle kendiliğinden gerçekleşmeyeceği ortadadır. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de düşmanın siyasal ve askeri faaliyetlerini başarısızlığa uğratmak yoğun bir devrimci çabayı gerektirecektir.

Son dönemlerde "Genel Valilik" uygulamasının yanında, bir de "Özel Kolordu" adıyla askeri güç örgütlenmesine gidilmiştir. Faşist ordunun üst komuta kademelerinde, yürürlükteki sistemin aşılması pahasına değişikliklere gidilmiştir. Geçmişten günümüze kadar alınan o kadar önleme rağmen askeri ve sivil tüm burjuva çevreleri, mevcut olanların yetmezliği durumunda gündeme sokmak için başka yol ve yöntemlerin yoğun tartışması içindedirler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini önlemeyi en temel sorunu olarak kabul eden sömürgeciler savaşa büyük ciddiyetle yaklaşmakta, savaşı kazanmak için tüm güçlerini seferber etmektedirler. Parolaları; ne pahasına olursa olsun savaşı kazanmaktır. Ordudan muhtarlıklara, burjuva partilerinden tasfiyeci sol güçlere kadar bütün devlet kurumları ve işbirlikçi güçler harekete geçirilmiştir. Uluslararası düzeyde çok yönlü ve geniş kapsamlı faaliyetlerin yürütüldüğü bilinmektedir.

TC savaş faaliyetini geniş bir kapsamda yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda güçlerini etkin biçimde kullanmaya çalışıyor. "Genel Valilik", "Özel Kolordu", özel savaş birlikleri vb. girişimler bu çabanın başlıca adımlarıdır. Atılan bu adımlar, özel savaşın genel kapsamı içinde yeni uygulama ve savaş taktiklerini de beraberinde getirmiştir. Düşmanımız sürekli aynı taktiklerle savaşmıyor. Birinin yetmediği yerde bir diğerini deniyor. En fazla başarı sağlayan taktikte ısrarlı davranmasına karşılık, tek bir taktikle savaşma durumuna düşmüyor. Birçok siyasi ve askeri taktiği, başarılı olma durumuna göre belli bir önderlik sırasına tabi tutmak kaydıyla içiçe kullanıyor. Bazen kullandığı bir taktiği kısa bir süre sonra başka taktikleri uygulayarak devreden çıkarıyor. Ancak başarısızlığa uğrayanları dahi, yarar sağlayabilir diye kullanmamazlık etmiyor. "Pişmanlık Yasası" bu konuda örnektir. 1987 yılında bırakalım teslim olma, sağ ele geçen gerillalar olmadığı halde, hala belki birisinin teslim olmasına katkıda bulunur umuduyla bu yasa yürürlükten kaldırılmıyor. Evet bu bir yandan düşmanın çaresizliğini gösterirken, diğer taraftan savaşa yaklaşımının ciddiyetini ortaya koymaktadır.

Düşman, siyasi ve askeri düzenlemelerle birlikte savaş taktiklerini de gözden geçirmekte, yenilerini denemektedir. 1987 devrimci mücadele döneminde bunun birçok örneklerine rastlamak mümkündür. Bazılarını geçmişte şu veya bu oranda yer yer kullanmış da olsa, yeni dönemde daha geliştirilmiş olarak kullanması itibarıyla yeni bir durumu ifade eder. Bunlardan birisi; devrimci güçleri dar bir alan içinde tutarak darbe vurmaktır. Bu taktik çok ustaca uygulanmaya çalışılıyor. Halkın devrimcilerle ilişki kurmasına fazla ses çıkarılmayarak, ortam gevşetiliyor. Baskıya uğramayan alan halkı, devrimcilerle ilişki kurmak ve destek vermekten çekinmiyor. Böylece alan, devrimci güçler için çekici hale geliyor. Diğer yandan yapılan propaganda ile çevre alanlarda yoğun operasyonların geliştirildiği ve hareket etmenin olanaksız olduğu düşüncesi yaratılmaya çalışılarak, **devrimcilerin alanı terk etmemeleri için** yoğun çaba sarfediliyor. Böylece dar bir saha içinde geliştirilen operasyon ve pusularla sonuca gitmenin ortamı oluşturuluyor. Günübirlik düzenlenen askeri harekatlarda imha durumu olduğu gibi, zorlanma ve tıkanma da görülmektedir. Düşmanın yönelimini zamanında görerek önlem almama, devrimci güçlerin aleyhine gelişmelerin doğmasını kaçınılmaz hale getirmektedir.

Bazı alanlarda ise, aynı sonuçlara varmak, başka yöntemlerle de gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Devrimci faaliyetin merkezi olarak ele alınan alanlarda, ordu ve çete güçlerinin yoğunlaşması ile yerleşim alanları kuşatılıyor. Bazen her kişiye bir asker veya çok çete düşecek kadar güç konumlandırılarak devrimcilerin halkla ilişki ortamı son derece daraltılıyor. Bunların ardından da ara verilmeden askeri harekatlar düzenleniyor. Devrimci güçlerin insiyatifsiz bırakılması için saldırı konumunda kalma esas alınıyor.

Düşman bu iki savaş taktiğine ağırlık vererek uygulamakta ve eylemsel faaliyet başta olmak üzere, devrimci faaliyetin her biçimi üzerinde etkili olmaktadır. Bu durum, kayıpların yanısıra, gelişmelerin zayıflatılmasına da yol açmaktadır. Son günlerde verdiğimiz kayıpların bu gelişmelere yakın bağı vardır. Olumsuz gelişmeleri, sadece düşmanın çabalarıyla izah etmek bir yanılgı olur. Savaşan tarafların birbirlerini ezmeleri için her yolu ve aracı deneyecekleri bilinen bir durumdur. TC'nin, tarihi tecrübelerinden de yararlanarak en incesinden en kabasına kadar her savaş yöntemini kullanmasının anlaşılmayacak tarafı yoktur. Gelişmelerin seyri tahminlerin ötesinde bilinen ve bilince çıkarılması gereken yöndedir. Buna rağmen bazı olumsuzlukların görülmesinin izahını, tümüyle düşmanın yönelimine bağlamak doğru değildir. Kaldı ki devrimci gelişme, karşı tarafın uygulamaları etkisiz kılınarak yaratılabilir. Düşmanın belirttiğimiz iki savaş taktiğinin etkili olmasının temelinde, devrimci güçlerin insiyatifi sürekli elde tutamamaları vardır. Hareketliliğin gerillaların temel özelliği olma gerçeğine karşılık sınırlı alanlar üzerinde hareket etmek, açıktır ki, insiyatifi kaybettirir. İnsiyatifin kaybedildiği yerde ne eylemsel, ne de siyasal-askeri-örgütsel faaliyetin başarılı yürütülmesi mümkün olabilir. Bu durumda ise, devrimci güçlerin zorlanması; tıkanma, yıpranma ve bunun da ötesinde kayıplar ortaya çıkar. Nitekim pratikte bu tip durumlara düşülmektedir.

Bundan, düşmanın duruma hakim olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Mücadelemiz korkunç boyutlara varan saldırılara rağmen gelişmesini sürdürmekte, yeni alanlara yayılmaktadır. En çok güvenilen ve önemli roller yüklenilen köy korucuları sistemi çökertilmiş ve ajan yapı önemli oranda dağıtılmıştır. Askeri, siyasi ve ekonomik hedeflere yönelik gerçekleştirilen saldırılarla düşman ağır kayıplara uğratılmıştır. Maddi kayıpların yanında faşist ordu ve diğer sömürgeci güçlerde moral bozukluğu büyümüştür. Bunun karşılığında, devrimci güçlerin nicelik büyüme, kitle desteği, siyasal ve örgütsel alanda birçok kazanımları olmuştur. Kürdistan sorununun uluslararası alanda birçok kazanımları olmuş ve ağırlığı artmıştır.

Sağlanan gelişmelerin önemine karşılık, savaşta gösterdiğimiz zayıflıkların başarı oranımızı düşürdüğü de bir gerçektir. Parti taktiğinin uygulanması noktasında ortaya çıkan yetersizlikler, taktiğin belli zaman süreçleri içinde yaratmayı amaçladığı gelişme düzeyine ulaşmamaya neden olmaktadır. Bunda, düşman taktiklerinin yerinde ve zamanında etkisiz bırakılmamasının yeri belirleyicidir. Yukarıda verdiğimiz iki örnekte bunu görebiliriz. Sömürgecilerin devrimci gelişmeyi zayıflatmasını, belirtilen iki taktiğin etkisizleştirilememesi düzeyinde ele alamayız. Bir bütün olarak özel savaş kapsamı içinde sürdürülen sömürgeci savaşın yetkin bir devrimci savaşla karşılanması hususunda zayıflıklar ve yetersizlikler yaşanmaktadır. Düşmanımız üstün maddi gücüne dayanarak uzun ve kısa süreli çok sayıda taktiği bir arada kullanarak sonuç almak istiyorsa, bunun karşılığında güçlü bir devrimci savaşın dayatılması durumunda devrimin zafer kazanması olanaklı hale getirilemez. **Sorun, karşı tarafın savaş faaliyetini etkisiz bırakarak devrimci savaşın büyütülmesidir.** Çünkü herhangi bir savaş taktiği tek başına başarıyı getirmez. **En etkili taktik bile, birçok siyasal ve askeri taktikle desteklenmediğinde başarı sağlayamaz.** Bu açıdan, sömürgeci savaşta kullanılan taktiklerin başarısızlığa uğratılması için devrimci savaşın, sömürgeci savaşın bütününü karşılayacak kapsam ve yetkinlikte olması şarttır.

Devrimci savaşın siyasal, askeri, örgütsel, diplomatik, ekonomik, kültürel vb. tüm yönleri yeterli devrimci izahlara kavuşturulmuştur. Savaşın zayıf kalması sorunu bu noktada ortaya çıkıyor. Zayıflıkların görüldüğü alan, uygulama alanıdır. Mücadelenin sorunlarının nasıl çözümleneceğine dair yapılan detaylı değerlendirme ve kararların niteliğine karşılık uygulamada ciddi yetersizliklere düşülüyorsa, elbette ki bunun nedenleri vardır. Uygulamada başarı için gereken deneyim ve tecrübe de mevcuttur. Dünya halklarının mücadelelerinde edinilenlerin dışında, bizzat ulusal kurtuluş mücadelemizin kazandırdığı tecrübeler oldukça zengindir. Hiç olmazsa, bugünkü mücadele sorunlarının çözümünde ihtiyacı karşılayacak kadar tecrübe birikimine sahibiz. Birkaç yıl önce girilen yetersizliklerin bir nedeni olarak tecrübe unsurunun rolü önemliydi. Yaşanan bunca pratiğin ardından, bugün yetersizliklerde hala aynı etkene önemli bir yer vermek fazla anlam ifade etmez.

Ulusal kurtuluş mücadelemizi zayıf düşüren, ne düşmanın üstün maddi gücü ve savaşı yürütme tarzıdır, ne de devrimci bilinç ve tecrübe yetersizliğidir. Sömürgeci egemenliği sürdürme savaşı, ne kadar üstün maddi güç ve usta taktiklerle geliştirilirse geliştirilsin, haksız ve çağdışı bir yapıyı ayakta tutmayı amaçladığından yenilgiye mahkumdur. Ancak sömürgeci savaşı yenilgiye uğratmak kendiliğinden gerçekleşecek bir olay değildir. Ulusal kurtuluş savaşının siyasal, askeri, örgütsel sorunları gibi, temel ve başta gelen sorunları ve diğer tüm sorunlar doyurucu çözümlerle ortaya konulmakla kalınmamış, kadro ve savaşçı yapımız bu temelde eğitilerek güçlü bilinç birikimine kavuşturulmuştur. Bu da, yararlanılacak tecrübelerin varlığına rağmen devrimci güçlerin savaşta gereken yetkinliği gösterememelerini nereden aramak gerekir sorusunu karşımıza çıkarır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi uygulama alanında sorunlarla karşılaşılmaktadır. Parti taktiğin çalışma ve savaş tarzında görülen yanlışlıklardan dolayı pratiğe doğru ve yeterli yansımaması sonucunda faaliyetin başarı oranı düşmektedir. Kendisini, insiyatifi karşı tarafa kaptırma biçiminde gösteren olumsuzluğun esas kaynağı devrimci faaliyetin her biçimini zayıf bırakan çalışma tarzını yetkinleştirememe, Parti ölçülerini pratiğe hakim kılamamaktır. Bu durumda, düşmanın yürüttüğü savaşın bütünü için olduğu gibi, herhangi bir taktiğin devrimci gelişmeyi önleme veya cılız bırakmasının önüne geçilemiyor. Durum böyle olunca da işler giderek zorlaşmaktadır. Sorunlar ağırlaştıkça çözüm getirmek eskiye nazaran daha çok güçleşmektedir.

Devrimci pratiği zayıf düşüren ve sorunların ağırlaşmasına neden olan olumsuzluklar bazı yabancı sınıf anlayışlarının bir sonucudur. PKK III. Kongresi'nde tarihsel ve toplumsal temelleriyle teşhir ve mahkum edilen anlayışların örgüt ve savaş gücümüz içinde şu veya bu biçimde varlığını sürdürmesidir. Bazı alanlarda pratiğin olumsuz yönden etkilenmesinin kaynağı, geçmiş süreçlerde ulusal kurtuluş mücadelemizi büyük tehlikelerle karşı karşıya getirmekle kalmayan, aynı zamanda güç kaybına, mücadelenin tıkanmasına, verimin düşmesine ve birçok gelişmenin heba olmasına neden olan tasarrufçu, bireyci ve tepkici anlayışlardır. Parti saflarında bireyin taşıdığı bu yanlış anlayışlar, savaşta çizginin ve taktiğin özlü uygulanmasını engellemekte, gösterilen çabaların anlam kazanmasını zorlaştırmaktadır. Yönetim kademelerinde bu anlayışların görülmesi ise, pratiğin daha fazla zayıf düşmesini getirmektedir.

Ulusal kurtuluş savaşının, Partimizin çizgisine ve taktiğine uygun bir biçimde geliştirilmesi en geniş kesimlerin katılımını gerektirir. Tabii ki, en başta da aktif savaş güçleri olan kadro ve savaşçıların her düzeyde gerçek katılımı gelir. Günlük pratik faaliyette karşılaşılan sorunların giderilmesinde, çeşitli biçimlerde sağlanacak katılım, uygulama alanında ortaya çıkan zayıflıkların aşılması vazgeçilmez bir yöntemdir. Kişinin bilinci ve tecrübesi ne denli güçlü olursa olsun birçok yetersizliğe girmesi kaçınılmazdır. Bunun içindir ki, proleter partileri, kollektivizmi faaliyetlerinin temel ilkesi haline getirmişlerdir. Bu temelde kişinin rolünü belli sınırlar içinde tutmuşlardır. Bundan kişinin kendi yeteneklerini kullanmasını engelleme durumu ortaya çıkmaz. Aksine başkasının desteğiyle yeteneklerini daha yararlı kullanmasının ortamı yaratıldığı gibi, kişinin kusurlarından dolayı hatalara girmesinin önüne de geçilir. Katılım olayı ne kadar geniş tutulursa, kararların ve bundan hareketle pratiğin o denli sağlıklı gelişmesi sonucu doğar. "Birlikten kuvvet doğar" atasözü bu gerçeği çok net olarak ifade eder. İnsanlık tarihinin her evresinde gelişmenin kişinin değil, toplumun ortak çabasıyla sağlanması durumu, sorunların çözümünün nasıl mümkün olacağını gösteren diğer bir gerçektir. Devrimci mücadele açısından da bu daha çok geçerlidir. Kadro ve savaşçılardan başlayarak siyasal yaşama katılan tüm kesimlerin görüş ve önerileriyle beslenen karar ve uygulama, olumsuzlukların asgari düzeyde tutulmasını sağlarken, başarı oranını da güçlendirmektedir. Bu temelde sağlanan irade birliği, aynı zamanda fedakarlık ve çaba gösterme yönünde olumlu etkide bulunarak kararsızlığın, tutarsızlığın, gevşekliğin tüm belirtilerini ortadan kaldırır, güçlü bir uyumun doğmasına yol açar.

Bazı alanlarda, yukarıda değindiğimiz yanlış anlayışlardan kaynaklanan tutumlar, devrimin aktif güçleri kadro ve savaşçıların pratik faaliyetlerdeki rollerini çok dar bir sınır içinde tutmaktadır. Görüş belirtilmesine karşı çıkılmasa da, dikkate alınmadığından veya gereken düzeyde önem verilmediğinden devrimci faaliyet olumsuz yönden etkilenmektedir. Ortaya atılan görüşe önem vermek için doğru olması şart değildir. Yanlış bir görüş dahi bir anlam ifade eder. Komite veya birimler içinde herhangi bir konuda yanlış bir düşünce değerlendirilerek doğrunun kavratılması temelinde kişi yanılgılarından kurtarılmalıdır. Böylesi bir tutum, kabul edilmemesine rağmen, kişinin görüşlerine değer veren, eğitici ve doğru yaklaşımdır. Cevapsız bırakma yanlışın devamını sağlamakla kalmaz, kadro veya savaşçıların kendisine güvenini zayıflatacağı gibi, uyumsuzluğa da neden olur. Doğru görüşler ise tartışmasız kabul edilmeli ve uygulamaya geçirilmelidir. Aksi bir tutum kadro veya savaşçıyı, salt silahı çalıştıran bir asker durumuna düşürür. Bu bir yandan devrimci güçleri sınırlandırarak rollerini oynamayı önlerken, diğer yandan keyfiyete, yetkilerin birkaç kişide toplanmasına yol açar.

Kadro ve savaşçının sınırlandırıldığı durumda, kitlelerin mücadeleye katılımını düşünmek dahi yersizdir. Tasarrufçu yaklaşım nasıl ki aktif savaş gücünü dıştalıyorsa, kitleleri de dıştalar. Kitle ilişkilerine önem vermez. Ne kadar bilinçsiz de olsa kitleler, pratik tutumda kendilerine değer verilip verilmediğini yaşam tecrübelerinden hareketle çıkarırlar. Kendilerine değer verilmeyen yere gitmezler. Gitseler dahi fazla bir hizmet sunmadan geri çekilirler. Bu tür du-

Devamı 23. sayfada